

کتاب پېژندنه:

کتاب نوم: یواځې شوی
لیکوال: ایف سکات فیتزگیرالد
ژباړن: طارق نجیب
ډیزاین چارې: عبدالهادي اثر
خپړندوی: مازیگر کتاب پلورنځی
چاپ کال: ۱۳۹۴ ل/ ۲۰۱۵ م.
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
خپرونه: ۱۲

د چاپ حقوق خوندي دي

پې شوی

ایف سکات فیتزگیرالد
ن نجیب

Ketabton.com

له ملگرو مننه:

بناغلی مبارک خاموش، چې ژباړې ته یې
هڅولی یم.

بناغلی سید عباس هاشمي، چې مینه یې د
قدر وړ ده.

بناغلی جلال خان صدیقي، چې د ژباړلو لپاره
یې دا کتاب راډالۍ کړ.

ډالۍ:

هغه چاته چې زړه مې غواړي ډېر څه ورته ډالۍ
کړم!

خپل گران او قدرمن ورور:

- ډاکتر شمس نجیب ته -

ط. نجیب

غربي جزيره کي د جي گيتهس بي
مانهي تل د روښانه خراغونو،
نخاگانو او د هغي فوق العاده کرکټر
باره کي گونگوسيو يوبي ساري
محفل گڼل کېده. خو گيتهس بي
يو شتمن خوان چي تل د سلگونه
خلکو ترمنځ يواځي، د يوشي په لټه
او منتظر معلومېده خو هيچا سره
ددي پوښتنې ځواب نه و.

د هغي د ژوند گړدجنې سطحې
لاندې يو اوږد راز پروت و چي تر
لاسه کول يې شايد امکان نه درلود.

او هڅونه مې وژباړه.

ددې ناول کيسه دوه برخې لري، چې په ماضي کې د يوې انجلۍ په ژوند او څلورويشت کاله وروسته د همدې انجلۍ د لور په ژوند راڅرخېږي. د کيسې لوبغاړی پر ځای ددې چې د ريښتيا په لټه کې شي، تېروتنه کوي او پاتې ټول ژوند د پښېمانۍ او خفگان سره لاس او گريوان وي.

انجلۍ هم په هر چا بې باوري کيږي خو د خداى ج اسره له ځان سره ساتي. د ژوند تر پايه څه کوي، څوک ملا مته وي او ددوى دواړو تر منځ د بې باورۍ ديوال ولې ودرېږي ددې پوښتنو ځواب به درته خپله دا کتاب ووايي.

په پاى کې د يوې خبرې يادونه اړينه بولم هغه دا چې هر کله تر يو کار او پرېکړې کولو وړاندې څو ځله فکر وکړئ، هغه چې تاسو به يې وکړئ سم به وي او په راتلونکي ژوند کې به د پښېمانۍ پټۍ په اوږو نه وږئ.

په درنښت

طارق نجيب کاموال

پيليزه

د لوى څښتن تعالى د پر شکر گزار يم، چې زه يې ددې جوگه کړم دا کتاب وژباړم او خپلو افغانانو او پښتو ژبې لپاره خدمت وکړم. وړاندې تر دې چې د ناول باره کې څه ووايم، اړينه بولم د هغه شخصيت قدر دانى او يادونه وکړم چې د ادبياتو په ډگر کې يې تر هر چا ډېر هڅولى يم. ډاکټر شمس نجيب چې په لومړي ځل يې ناول لوستو ته اړ کړم، د پښتو ادبياتو ډگر ته مې لاره پيدا کړه او نن دې حد ته راوړسېدم چې تاسې ته د مينې ډک ناول (زه گناهگاره نه يم) وژباړم.

دا ناول د اردو ژبې نامتو ليکوالې آغلې عميرا احمد ليکلى دى. چې د ناول له کيسې څخه د اردو يوه مشهوره ډرامه هم جوړه شوې ده. دا ناول (زه گناهگاره نه يم) زما د ژباړې درېيمه هڅه ده او د ملگرو په غوښتنه

یواځې شوی

د څښتن تعالی له درباره ډېر شکرگزاریم چې ماته یې ددې ناول د ژباړلو توان راکړ.

د ناول باره کې درته لږ څه وایم؛ دا د امریکا نامتو لیکوال ایف سکات فیتزجرالد لیکلی، که څه هم دا ناول ۹۰ کاله وړاندې په ۱۹۲۵ م کې لیکل شوی، خو بیا هم د شلمې پېړۍ د امریکا تر ټولو غوره او د انگلستان دوهم غوره ناول نومول شوی او په ۱۹۲۵، ۱۹۵۰ او ۱۹۹۰ کلونو کې پرله پسې چاپ شوی. په اخبارونو او مجلو کې یې ځانته ځای پیدا کړی.

په دې ناول کې د امریکا له جگړې وروسته اوضاع او یوه ټولنه د شتمنۍ او مقام له ویرې د ناکامۍ سره مخ شوې، خو لیکوال ددې هر څه نه ډېر په ځانگړي ځای او مهال کې د گیتس بی د خپلو خوبونو ویرجن لتون کې دا هر څه ځای پر ځای کړي دي.

لیکوال فیتزجرالد د خیال او ریښتینتوب تر منځ ټوله بیز تکرار په گوته کړی دی.

خپلې موضوع ته راکم، تر ډېره د پښتو ژبې ناولونه په یوې ځانگړې موضوع لکه حماسي، عشقي، پوليسي او داسې نورو باندې راڅرخي، کیسه یې تر ډیر حده جالبه او لوستونکي پرې اسانه پوهېدلای شي.

په دې ناول کې لیکوال خپله کیسه د الف نه تر یا پورې نه رسوي بلکې د کیسې هره برخه بیله درته مخې ته ږدي او لوستونکي هڅوي چې خپله فکر وکړي او ځان وپوهوي.

په لومړي سر کې د لوستونکو فکر خپلواکه پرېږدي چې کیسه هر لورې ته بوتلای شي، خو هغه څه چې لیکوال یې ویل غواړي، شپه وروسته یې درته روښانه کوي.

که څه هم زه د پښتو ادبیاتو مسلکي نه یم خو تر ډېره ورسره اشنایي لرم، او غوښتل مې د پښتو ژبې لیکوالان د ناول لیکلو یوې بلې بڼې سره بلد شي او لوستونکي هم د ناول هرې برخې د باریکۍ پام کې نیولو سره د کیسې یو بشپړ انځور جوړ کړي.

په پای کې له ټولو افغانانو ورونو هیله کوم چې خپل راتلونکی د پوهې په رڼا روښانه کړي، چې د سیالانو سیال شوو.

په درنښت
طارق نجیب

لومړۍ څپرکۍ

زما د وړوکتوب په حساس کلونو کې به پلار ماته نصيحتونه کول چې تر ډېره به يې زما مغزو کې انگازې کولې. هغه به ويل، کله چې هم په چا باندې نيوکه کوي بس دا په ياد لره چې په دې نړۍ کې ډېرو خلکو هغه څه نه درلودل کوم چې تاسره وو.

هغه به ډېر څه نه ويل، خو مونږ به ډېر وخت په داسې موضوعگانو سره بحثونه کول. خو دهغو ټولو خبرو نه د هغې يو اځنې مطلب زما پوهول و. په پای کې به دې ته مايل شوم چې ددې هر څه قضاوت راتلونکي ته پريږدم او کله چې به زما صبر پای ته ورسيد، نو په دې به پوه شوم چې دا هر څه يو حد لري.

تېر منی چې کله له ختيځ نه راغلم نو دا احساس مې کاوه چې دا ټوله نړۍ ثابته ده او د تل لپاره معنوي پاملرنې ته اړتيا لري، ما نور بې مقصده چکرونه نه غوښتل چې د هر انسان زړه يې خپل حق بولي، يو اځې گيتس بې، د کوم شخصيت باره کې چې ددې کتاب پاڼې تورې شوي دي، زما ددې عکس العمل نه يوه استثنا وه.

که چيرې شخصيت د بدن د حرکاتو يوه نه ختميدونکي سلسله وي نو بيا په هغې يو ډېر ښايسته څه موجود وو. د ژوند د وعدو لپاره يو ډېر لوړ حساسيت، چې د هغه پيچيده ماشين نه يې تشبيه کولای شو چې په زرگونه مايله لرې زلزله حس کولای شي. دا يې د هيلو لپاره يوه فوق العاده ډالۍ وه. يو عشقي تياري چې تر اوسه ما په بل کوم شخص کې نه وو موندلي او کيدای شي راتلونکې کې يې هم ونه مومم. خو گيتس بې په اخره کې سم راووت؛ يو څه چې گيتس بې يې ښکار شو، يو څه الوده گردونه دهغې د خوبونو په لاره پراته ول چې د لنډ مهال لپاره يې زما د ژوند د ناکامه خوښيو لاره هم وتړله.

په منځني لويديځ ښار کې زمونږ کورنۍ د دريو نسلونو را په ديخوا وتلی نوم لري. د ځان باره کې به يو څه ووايم؛ زمونږ د هارډ ويپر عمده سوداگري زما د نيکه ورور پيل کړې وه چې وروسته زما د پلار په واک کې شوه. ما تر اوسه داسې تره نه دی ليدلی خو زه هم غواړم د هغې په خبرو او سم، دهغې انځور اوس هم زما د پلار په کارې دفتر کې څرېدلی دی. زه د نيو هيون پوهنتون نه په کال ۱۹۱۵ م کې فارغ شوی وم.

په ځای ددې چې منځنی لويديځ ښار د نړۍ ارامه مرکز وي، خود نړۍ يوې زړې څنډې په څېر ښکاريده. ما پريکړه وکړه چې ختيځ برخې ته لاړ شم او هلته د باندې سوداگري زده کړم ځکه هر څوک چې ما پيژندل د باندې په سوداگرۍ کې بوخت وو، نو فکر مې وکړ که زه پکې هم ورگډ شم نو څه به وشي؟

زما ترونو او خاله گانو به ماته داسې لارښوونه کوله لکه چې په لمړي ټولگي کې مې داخلوي. په اخره کې به يې ويل ولې باندې سوداگري شروع کوي او بيا به يې ويل، هو بيخي سم انتخاب دې کړی. پلار مې تر يو کاله پورې ماته پيسې جمع کولې، خو بيا يو څه وخت وروسته د تل

لپاره ختیځ ته راغلم. د تل لپاره! فکر مې لږ دوام وموند.

خبره اوس په دې نوي ښار کې د کوټې پیدا کول وو، ترڅو پکې و اوسېږم، زه د پراخه چمنونو او ښایسته ونو وطن نه دلته راغلی وم. په دفتر کې یو ځوان راته وویل چې په خوا کې ښارگوټي کې یو ځای کوټه ونیسو، نور ما د خدای نه څه غوښتل؟ هغې یو وړوکی موسمي کور پیدا کړ، د میاشې ۸۰ سینټه غوښته. په اخرو شېبو کې یې له دفتره زما ملګري ته وویل شو چې واشنگټن ته لاړ شي نو زه مجبوره شوم او کور مې یواځې ونیو. ما یو سپې هم درلوده خو یو څو ورځې وروسته هغه هم وتښتید. او یوه زړه ښځه هم وه چې د کور صفایي او اشپزي به یې کوله. زه د یوې ورځې لپاره یواځې وم، سهار مې یو کس ولید چې زما نه یو څو ورځې مخکې دلته راغلی و، په سرک ورسره ودرېدم.

- ته دې غربي کلي ته څنگه راغلې یې؟ هغه په ناهیلۍ پوښتنه وکړه. ما ورته وویل: زه نور یواځې نه یم! زه یو لارښود او دایمې اوسیدونکی شوم.

هغه به کله ناکله د ګاونډیانو په اړه خبرې کولې چې څنگه ورسره ژوند تېر کړو.

د لمر اخللو سره او په ونو کې پانېو یو ځل بیا د زرغونېدو په حال کې داسې لکه فلمونو کې د ونو پانېو زرغونېدل په تیزی ښایي، ما هم هماغه فکر کاوه چې ژوند یو ځل بیا د اوږي نه پیل شو.

ما سره دویلو لپاره ډېر زیات کتابونه وو او ورسره ښه صحت هم و چې باید یوه شېبه مې د لوستلو پرته نه وی تېره کړې. د بانکې سسټم او پانګه اچونې بیمې کتابونه مې اخستي وو، د لرې نه د سرو او سپینو زرو سیکو په څیر له ورايه پرقیدل خو په دوی کې دننه راز نه یواځې لیکوال خبر و.

دا خو هسې د چانس خبره وه چې ما په داسې یو بیګانه ځای کې یو کور په کرایه کړی و. دا ځای د شمالي امریکا په داسې یو نري او ګډوډ ټاپو کې پروت و چې یو سړي تر نیویارک رسيدلی و، د ښار نه شل مایله لرې دا ټاپو په دوه هګۍ ډوله ټاپوګانو چې د یوې جزیرې پواسطه سره بیل شوي وو پراته وو.

زه هم غربي هګۍ ډوله ټاپو کې پروت وم. زما کور د ټاپو په اخري سر کې و، د سمندر شور نه یواځې ۵۰ متره لرې، د دوه لوړو بنگلو تر منځ چې شاید دولس زره نه تر پنځه لس زره پورې د سیزن کرایه وي. یو اړخ ته اوږد برج، مرمرین د لامبلو حوض او ۱۲ هکتاره ځمکه کې یو چمن او بڼې پروت و. دا د ګیتس بی ماڼۍ وه او ریښتیا ما خولا تر اوسه ګیتس بی نه پېژنده. په دې ماڼۍ کې په دې نوم یو ښاغلی اوسېده. زما کور بدرنګه کور و خو وړوکی و او په بره پروت و، د سمندر اوبه او د ګاونډي نیم چمن ترې هم ښکاریده.

د خلیج نه بلې غاړې سپین ښایسته څراغونه په اوبو کې ځلیدل او د اوږي تاریخ د هماغه ماښام نه پیل شو چې زه ډوډۍ خوړلو لپاره د ټام بکنین کور ته لاړم. ډیزي زما لرې خپلوانو کې راتله او ټام مې د کالج دورې نه پیژنده او د جګړې نه وروسته مې یواځې دوه ورځې هغې سره شیکاګو کې تېرې کړې وې.

د هغې خاوند یو نامتو پولو لوبغاړی و او که ووايو چې ملي څېره وه. یو د هغه اشخاصو نه چې د هغوی محدود لیاقت داسې یو ځای ته ورسېږي چې پایله کې هر څه مخ په ښکته روان شي. د هغه کورنۍ ښه شتمني درلوده، د کالج په مهال یې هم پیسو ته چندان اهمیت نه ورکاوه. خو اوس هغه شیکاګو نه راغلی دی او دلته په ختیځ کې په څنگه فیشن ژوند تېروي؟ ستاسو ساه ګانې به بندې شي، لکه د مثال په ډول، هغې

به د پولو لپاره واړه بالونه د شیکاگو نه راغونښتل، په دې حقیقت به سترگې پټول وي چې مونږ ووايو چې زموږ په نسل کې دې یو څوک دومره شتمن شي.

دوی ولې شیکاگو ته راغلي وو، په دې زه خبر نه وم بې له کومې وجې بې یو کال فرانسه کې تېر کړ او بیا دلته راغلل او د شتمنو سره د پولو لوبې کوي او خپل ساعت تېروي. ډيزي راته په ټیلیفون ویلي و چې دلته مونږه پاڅه راغلي یو، خو زما پرې یقین نه وو. زه د ډيزي زړه نه نه وم خبر خو ټام راته معلوم و چې په یوځای کې ډېر وخت نه پاتې کېږي. یو ما بنام نری باد لگیده، د ټاپو ختیځې برخې ته د یو زور ملگري او لرې خپلوان چې ما ډېره پیژندگلوي هم ورسره نه لرله، لاړم. دا مانی چې ما څومره فکر کاوه د هغې نه ډېره نښایسته وه، چې د خلیج بلې لورې نه به سپینه او سره ښکاریده. چمن د سمندر د غاړې نه شروع او تقریباً څلور سوه متره تر کوره او بیا پکې بڼونه راغونښتل شوي وو، د چمن شاخوا خښتې نه جوړ پیاده رو او په منځ کې تاگونه هم وو. د کور مخه د ماسپښین باد په لور خلاصه وه او ټام د آس زغلولو جامې اغوستې، چاکې پښې برنډه کې ولاړو.

هغه د کالج دورې نه بدل شوی و، متکبر انداز، غټه خولۍ او دوه تاره وینسته په تندي کې، یو دیرش کلن سړی و. دوه ځان ستایونکې سترگې یې په مخ کې له ورايه ښکاریدې. د ښځو په څېر آس زغلونکي جامو یې هم هغه مغروره څیره نه شوه پټولای. هغې یو ډبل او از درلوده چې د خبرو پر مهال غیر اخلاقي لهجې په څیر څرگندیده. کرکه او چاته په ټیټه سترگه کتل ورته د پلار نه پاتې وو. په کالج کې هم ډېرو ورنه له دې کبله کرکه کوله.

”داسې فکر مه کوه چې په دې باره کې زما پرېکړه نهایی ده، ځکه یو

له تانه او تاسو ډېرو نه پیاوړې یم“ هغې به دا خبره ډېرو ته کوله. مونږ په یوه ټولنه کې راغټ شوي وو خو زه هېڅ د هغې په څېر نه وم. مونږ د یو څو شېبو لپاره برنډه کې خبرې وکړې.

-دلته مې ډېر ښه ځای پیدا کړی. هغه سترگې په بې صبرۍ هاخوا دیخوا اړولې. د برنډې اخر سر پورې یې بوتلم او بیا یې په مودبانه لهجه وویل؛ دننه به لاړ شو!

دننه کړکی نیمه خلاصې وې، نری باد د کړکیو نه راننوته او کوټه کې دننه پردې چې د یو کونج نه بل کونج ته اوږدې شوې وې د سمندر د اوبو په څېر څپې یې وهلې. یواځینی شې چې په کوټه کې ساکن و هغه یو کوچ چې دوه جینکۍ پرې بې خاره پرتې وې. هغوی دواړو سپینې جامې اغوستې وې. زه باید د یو څو شېبو لپاره ولاړ وی او د پردو او اوزونه او په دیوال نښتي تصویر ننداره مې کړې وی. ټام شاتنۍ کړکۍ بنده کړه. کوټه کې ارامې شوه، پردې، قالینې او دوه پیغلې په ورو په فرش راښکته شوې.

هغه کشره یوڅه نا اشنا ماته ښکاره شوه. هغه په صوفي سر تر سره پرته وه، پرته د کوم حرکت، زنه یې بره خواته لکه یو څه یې چې پرې ایښي وي او نه غواړي وغورځي. هغې زه د سترگو په کونج کې وکتل خو هېڅ ځان یې راباندې پوه نه کله. ما خوله ځان سره هغې نه ښښه هم وغوښتنه تر څو زه یې مزاحم شوی نه یم.

هغه بله انجلۍ ډيزي وه، هغې د راپاڅیدو کوښښ کاوه، صوفه کې کیناسته او یوه وره زړه راښکونکې خندا یې وکړه، ما هم وخنډل او کوټې ته وردننه شوم.

-زه د خوښۍ نه بې هوشه کیږم.

هغې بیا وخنډل، زما لاس یې یوې شیبې لپاره ونیو، زما په لور یې

وکتل او بیا داسې لکه ماته چې وایي په دنیا کې د بل هیچا په لیدو دومره خوشاله شوي نه ده. هغې په غیر مستقیمه توګه ماته هغه جینۍ راوپيژنده چې بیکر نومېږي. ما اوریدلي و چې د ډیزي په ورو خبرې دې لپاره کوي ترڅو خلک ځان خواته مایل کړي.

په هر حال د اغلې بیکر شونډې و خوځیدې او ماته یې پخیر راغلی د سر په خوځولو وویل یو ځل بیا د معذرت ټکي زما په زړه کې تیر شو.

ما یو ځل بیا ډیزي ته وکتل، هغې په خوږ او ورو غږ زما ته پوښتنې کولې. دا هغه غږ و چې غوږونه ځان سره بره ښکته کوي، د هغې غږ د خبرو یوه سلسله ده یانې که وانه وریدل شي نو بیا به هیڅکله وانه وریدل شي. د هغې مخ خفه معلومیده خو ښایسته او سپین و، ځلیدونکې سترګې او سپینه خوله، خو د هغې په غږ کې یو شوق پروت و، که څوک یې پروا کوي نو په مشکل به هغه غږ هیر کړای شي.

ما هغې ته وویل چې دلته راتګ نه مخکې یو څو ورځې شیکاګو کې پاتې شوم او څومره خلکو ورته خپلې مینې رالیرلې دي، هغوي ما پسې خفه ول؟ هغې د خوښۍ نه وویل.

- ټول ښار به خونده وو، ټولو خلکو د موټرو شاتني تیرونه د خفګان له کبله تور کړي ول او یو اوږد مهال خفګان ټول ښار په سر اخستی و.

- څومره ښایسته! راځه چې بیرته لاړ شو. ټام! او بیا یې بې ربطه وویل، «راځه زما ماشوم وگوره!»

- زه به ډېر خوښ شم.

- هغه ویده ده. هغه درې کلنه ده. تا تر اوسه نه ده لیدلې؟

- نه!

- ښه نو ته یې باید وگورې.

ټام چې په کوټه کې یې په بی صبری قدم واوه، زما ځواکې ودرېد او

زما په اوږه یې لاس راکیښود:

- نن سبا څه کې بوخت یې؟

- زه د بانډ سپریم.

- چا سره؟

- ما خود دوی نوم ندی اوریدلې.

بحث پای ته رسولو په خبر یې وویل: زه دې په دې خبره ناکاره کړم.

ما هم په لنډه توګه ځواب ورکړه

- خبر به شي. که دلته پاتې شي.

- زه همدلته پاتې کېم، غم مه کوه. هغه په یو څرک کې ډیزي ته او

بیا ماته وکتل لکه د یو څه باره کې چې خبرداری ورکوي.

- زه به د خدای کم عقل یم چې بل ځای کې اوسېرم.

په دې وخت کې اغلې بیکر وویل؛ بالکل....

زه یې په خبره حیران شوم، دا د هغې لمړی حرف و چې د خولې نه یې

راووت او په ریښتیا چې څومره زه حیران شوم هغومره هغه هم حیرانه

شوه. هغې اسویلی وویست، ستوماني یې وباسله او په ځای ودریده.

- زه ستړی یم، خدای خبر زه د کله نه په دې صوفه پرته یم؟ هغې په

گیله من انداز وویل.

- ماته مه گوره! درته مې وویل چې نن ماسپینین به لاړ شو نیویارک

ته ډیزي ورته وویل.

- نه. ډېره مننه! هغې یو څو تازه انگور میز د پاسه قاب نه

راواخیستل؛ زه اوس د تیرینګ په حال کې یم.

کوربه ورته وویل:

- ته بالکل په تیرینګ کې یې. ټام خپل گیلان په میز کیښود: هغه

څه چې تا تر سره کړي زما نه ډېر لرې دي.

ما بيکر ته وکتل چې هغې به کوم داسې کار کړي وي، هغې ته کتلو نه مې خوند اخيسته. نړۍ وه، وړې سينې او راوتلی بدن درلود، ه لکه تر اوسه د هيڅ کوم سړي لاسونو نه وي لمس کړي، خپل بدن يې د اوږو نه شاته غورځولو و، لکه د عسکري ښوونځي زده کونکي په څېر، چې د هر چا توجه يې ځانته راجزېوله. د هغې څرنگه سترگو يو ځل بيا زما په لور وکتل خو دا ځل مودبانه او د يو څو پوښتنو سره، ښايسته مخ کې يې د خفگان ښې هم ښکاريدې. ماته داسې ښکاره شوه چې ما پخوا چيرته ليدلې ده او يا مې ددې کوم انځور ليدلی دی.

- ته په غربي جزيره کې او سپرې؟، زه هلته څوک پيژنم.

- زه هلته هيڅوک...

- ته بايد گيتس بي وپيژنې.

- گيتس بي! کوم گيتس بي؟" ډيزي ځان پوهول غوښتل.

وړاندې تردې چې زه ووايم هغه زما گاونډي دی، د ډوډۍ لپاره اواز وشو. تام په غير طبيعي ډول زما په اوږه لاس کيښود او زه يې له ځان سره روان کړم. هغوی دواړو لاسونه يو د بل په کوناتو ايښي او مونږ ورپسې گلابي رنګه برنډې ته لاړو. د برنډې مخه د لمر غورځيدو ته وه، په ميز باندې د څلور شمعو رڼا نري باد څپانده کولې.

- دا شمعې ولې ايښي دي؟ ډيزي نيوکه وکړه او په خپلو گوتو يې

مړې کړې.

- په راتلونکې دوه اونيو کې به د کال اوږده ورځ وي. هغې په خوښۍ ټولو ته وکتل؛ آيا تاسو د کال اوږدې ورځې ته انتظار کوئ او بيا ورپسې خفه يې؟ زه خو يې انتظار کوم او چې تيره شي بيا ورپسې خفه يم.

- مونږ بايد يو پلان جوړ کړو. بيکر اسويلي وکښ، په ميز کيښايسته

داسې لکه د خوب تياری چې نيسي

- سمه ده، څنگه پلان به جوړ کړو؟ خلک څنگه پلان جوړوي؟ ډيزي زما په لور داسې وکتل چې د خوښي رايه به ورکړم، وړاندې تردې چې زه ځواب ورکړم، د هغې سترگې به خپلې وړې گوتې شوې.

- وگوره! ژوبل شوه.

مونږ ټولو وروکتل، د گوتې بند يې شين او تور شوی و.

- دا تا ژوبل کړه، تام! زه پوهيږم چې تا داسې نه غوښتل خو ژوبله دې کړه، دا هغه څه و چې ما د يو غټ سړي سره واده کولو نه تر لاسه کړل، يو غټ، لوی وحشي سړي نه...

«- دا د وحشي لفظ په ما ډېر بد لگيږي، که څه هم په ټوکو کې وي.

تام د خبرو منځ کې راټوپ کړل.

- وحشي... ډيزي بيا تکرار کړ.

کله کله به ډيزي او بيکر په يو ځای خبره کوله، دا به د هغوی طنز به خبرو يوه بيلگه وه چې د هغوی د سپينو جامو او ښايسته سترگو په څير يوه نمونه وه. هغوی دواړو زه او تام په خپله مودبانه ساعت تيرۍ کې شريک کړي وو. په دې پوهيدلې چې لږه شېبه وروسته به ډوډۍ وخورل شي او دا ما ښامنی به پای ته ورسېږي. دا ځای د غرب نه بيخي بيل و، دلته به ما ښام شېبه په شېبه ډېر زړ پای ته رسیده.

ما د موضوع بدلولو لپاره د پرمختګ باره کې خبرې شروع کړې خو تام پکې ځان راځای کړ او د څومره کتابونو نومونه يې واخيستل او لگيا شو. د هغې په خبرو کې بې ځايه دلايل تر سترگو کيدل. په همدې وخت کې د ټيليفون غبراغی، د مزدورانو مشردننه لاړ تر څو ټيليفون ته ځواب ورکړي، ډيزي زما په لور راکږه شوه:

- زه به درته يو کورنې راز ووايم، د مزدورانو د مشرد پوزې باره کې

دی، غواړې چې پوه شي؟

- زه خوراغلی يم چې ستا خبرې واورم!

- ښه نو دا د مزدورانو مشر چې و په نيويارک کې يې د نقرې پاکولو کار کاوه چې دوه سوه کسانو ته د نقرې پاکولو دنده يې لرله هغې به سهار نه تر ماښامه کار کاوه، تردې چې پوزه يې پکې داسې شوه.

يوه شيبه وروسته لمر د هغې ځلیدونکي مخ ته مخه ښه وويل. د هغې غبرزه مجبورولم ترڅو بې ساه اخستلو د هغې خبرو ته غوږ شم. د لمر رڼا د هغې د مخ نه داسې په زړه روانه وه لکه مازيگر کې يو ماشوم د لوبو کوڅې نه وروسته خپل کور ته روان وي.

د مزدورانو مشر دننه راغی او ټام ته يې په غوږ کې څه وويل، ټام لږ غوندې ناخوښی شو، خپله څوکی يې په زوره شاته کړه او پرته د څه ويلو دننه لاړ. د ټام نه شتون لکه ډيزي چې ناخوښه کړه، ډيزي زما په لور راکړه شوه، د هغې غږ لکه سندرې چې وايي، راته وويل:

- زه ډېره خوښه يم چې ته دلته راغلی يې. تا ماته يو گلاب... يو په زړه پورې گلاب راښاد کړ، همدا سې نده؟ هغې بېکر ته د تاييد لپاره وکتل.

- يو په زړه پورې گلاب؟

دا خو سمه نه وه، زه هيڅ د گلاب په څېر نه وم. هغې پرته د فکر کولو دا وويل، د هغې په بدن کې يو نا کراره خوځښت رامنځته شوی و، لکه زړه يې چې غوښتل بهر راووځي او هغه پټې خبرې ټولې ووايي. بيا يې ناڅاپه لاسپاک په ميز کيښود او دننه لاړه.

ما او بيکر يو بل ته په سترگو کې وکتل، ما څه ويلو ته ځان تيار کړ خو هغې د خبردارۍ په توگه په شونډو گوته کيښوده، ---شش...

يو ورو غوندې پس پسک دننه نه اوريدل کيده او بيکر دروازې ته

غوږ ورنږدې کړ ترڅو څه واورې.

«- هغه گيتس بې چې تا نوم واخسته، هغه زما گاونډي دی.

- ته خبرې مه کوه، زه دا خبرې واورم، چې څه شوي؟

- ولې څه خبره ده؟ ما ترې وپوښتل

- ته دا وايې چې نه يې خبر؟ ما فکر کاوه چې ټول به خبر وي. حيرانه

شوه

- زه نه يم خبر!

- ټام نيويارک کې يوې ښځې سره لاره لري.

- ښځې سره لاره لري؟ ما د ځان پوهولو لپاره خبره تکرار کړه، بيکر

يو اځې سرو خوځاوه. ما غوښتل چې ځان پوه کړم خو د بوټانو ټک ټک سره هغوی دواړه راووتل.

- داسې وخت نه شي تېرېدې؟ ډيزي مکرچنه ژړا پيل کړه.

د يو څو شېبو لپاره مې بهر ته کتل:

- ډېر عشقي موسم دی او يوه سندرې ويونکي مرغۍ مې هم وليده،

ډېر خوږ غږ يې و، عشقي وو کله ټام!

- ډېر عشقي» هغې په ناخوښۍ دا وويل، بيا يې اوږده کړه؛ که

ډوډۍ نه وروسته رڼا وه نو لاړه به شو د آسونو ځای ته.

دننه نه يو ځل بيا د ټيليفون زنگ راغی، ډيزي سرد نا په خوځولو د

ټام د آسونو خبره هم پای ته ورسیده، اصلاً ټولې خبرې تيت شوې. د

پنځه دقيقو لپاره د شمعې لمبې په حرکت وې او ما هم د شمعې په رڼا

کې سترگې خښې کړې وې. زه نه پوهيدم چې ډيزي او ټام د څه باره کې

فکر کوي. د څو شېبو لپاره حالات د پوښتنو نه ډک ول.

د آسونو خبره بې موخې منع ته راغلې وه او بيا ځلې ياده هم نه شوه.

ټام او بيکر پاڅيدل او کتابتون ته روان شول. ډيزي هم پاڅيده او زه هم

ورپسې ورروان شوم د خو دهلیزونو نه تېر بهرنۍ برنډې ته ورسیدو. په توره تیاره کې چې د لرې نه یواځې رڼا ښکاریده، په لرگینه څوکی څنګ په څنګ کېناستو.

هغې خپل مخ دواړه لاسونو کې ونيو، د هغې په مخ کې ځورونکي احساسات ښکاریدل، ما فکر وکړ چې د وړې لور باره کې ترېنه پوښتنه وکړم خو بیا مې مناسبه ونه گڼله؟

هغې ناڅاپه وویل: مونږ یو بل ډېر نه پیژنو کنه، نیک؟ که څه هم نږدې خپلوان یو خو ته زما واده ته رانغلي.

زه د جگړې نه نه وم ستون شوی.

دا خبره دې منم خو زه ډېره ستونزه کې وم او په هر چا بې باوري وم. د هغې خفګان پر ځای و، زه منتظر وم خو هغې نور څه ونه ویل. د هغې د لور نه پرته بل راسره د خبرو کولو لپاره نه و.

لور به دې خبرې کوي، او گرځي راگرځي که نه؟

هو! هغې ماته وکتل، یوه خبره درته وکم نیک! ته خبر یې چې هغه پیدا شوې وه ما څه ویل، غواړې درته ووايم؟

ولې نه. مهرباني!

د هغې د پیدا کیدو لایو ساعت نه وو پوره او خدای خبر تمام چیرته و. زه د ډېرو گډو وډو سوچونو سره راپاڅیدم او نرسې راته وویل چې انجلۍ پیدا شوې، ما سر کینسود او ښه مې وژړل. ما ویل سمه ده چې انجلۍ ده، هغه به هم یوه کم عقله وي. کم عقلې جونې هسې هم په دې دنیا کې ډېرې دي، یوه وړه ښایسته کم عقله! هر څوک هم دا فکر کوي او هغه ډېر پر مختللي خلک هم. د هغې سترگې راډ کې شوې. د ناخوښۍ خدا یې وکړه؛ زه څومره مغلقه یم، خدایه زه څومره مغلقه یم! د هغې غږ مات غوندې شو، زه یې اړ کړم تر څو خپل پام ترې بل ځای

ته یونس. زه یې نا کراره کړم او دا ما ښامنې ماته یو چل غوندې ښکاره شو تر څو زما احساسات پکې راوپاروي. زه انتظار وم، هغې ماته وکتل، د هغې په مخ کې هماغه د پیغلنوب غرور پټ و. په داسې یوه راز نه ډکه ټولنه کې هغې خپل او د ټام شتون فرضي گڼل.

په توره کوټه کې سور رنگه څراغونه لگیدلي، ټام او بیکر د یو کوچ په دواړه څنډو ناست او بیکر ورته په لوړ غږ ناول لوسته. په کوټه کې د هغې غږ انگازې کولې داسې لکه څوک چې سندري زمزمه کوي. د سرو څراغونو رڼا د ټام په بوتانو کې ځلیدله او د بیکر د خزان د پاڼو په څیر زیر وینستان یې روښانه کړي وو، د هرې ورقې په ختمیدو یې په خپلو نازکو گوتو ورته بل لورې ته اړوله. کله چې مونږ راننوتو د خپل چپ لاس په اشاره یې مونږ ته د چپ وویل.

په راتلونکې کې به جریان ولري. دا یې وویل او مجله یې د میز په سرو غورځوله. خپل لاسونه یې د زنگونو په سر کینسودل او پاڅیده.

لس بجې دي او اوس به دا ښه انجلۍ لاره شي او ویده به شي.

جورډن بیکر به سبا ته په تورنمنټ کې لوبیږي ډيزي وویل.

ښه.. ته جورډن بیکر یې؟

زه اوس پوه شوم چې هغه ماته څنګه اشنا ښکاریده. ما د هغې باره کې ډېری کیسې اوریدلې وې، په دې کې بی خونده او بحراني کیسې هم وې خو ماته یوه هم نه وه یاده.

ښه شپه!! هغې په نرم غږ وویل. ما ته بجې راپاڅوه!

که ته پاڅیږي نو!

بالکل پاڅیږم! ښه شپه ښاغلي نیک کیروي، بل وخت بیا گورو!

بالکل به ورسره وگوري! ډيزي د هغې خبره تایید کړه. فکر کوم یو

واده تیار کړو، دلته بیا کله کله راځه، زه غواړم تاسو دواړه په زوره سره

يو ځای کړم. تاسو دواړو به کاتني پسخانه کې بند کړم او يوه کښتۍ کې به مو سمندر کې خوشې کړم، بس دغه شان ساعت تيري به وکړو.
- ښه شپه، ما خو هيڅ وانه وريدل. بيکر زينو ته په ختو کې وه. شيبه وروسته تام وويل.

«هغه ډېره ښه انجلۍ ده، هغوی بايد دلته يو اځې نه وه پريښی.

- چا بايد نه وه پريښی؟» ډيزي په پوښتنيز ډول وويل.

- د هغې کورنۍ!

«د هغې کورنۍ کې يوه سل کلنه ترور ده، خو څه نیک به يې خيال ساتي کنه، که څنگه نیک؟ هغه به ټول اوړی د رخصتۍ په ورځو کې دلته راځي.

- زه فکر کوم کور کې اوسيدل به ورته ښه وي. تام او ډيزي يوې شيبې لپاره د سترگو په کونج کې يو بل ته وکتل.

- هغه د نيويارک ده؟ ما زړو پوښتل

- هغه د ليوزويلي ده. زمونږ دواړو ماشومتوب يو ځای تير شوی دی، زمونږ ښايسته ماشومتوب...

- تاسو دواړو خو برنډه کې زړه خواله سره وکړه. تام وويل.

- ريښتيا! زما خو څه نه يادېږي. ډيزي ماته وکتل، ما به پکې څه ويلي و. يو څو شيبې وروسته مې د تلو تکل وکړ. هغوی راسره تر دروازې راووتل، ما خپل موټر چالان کړ، ډيزي په تادی راغې کړ:
- لږ ودرېږه!

- ما نه هير شوي و چې تانه پوښتنه وکړم، مونږ اوريدلي و چې تا کوژده کړې ده. تام هم د هغې خبره تاييد کړه.

- هو مونږ درې کسانو نه اوريدلي دي، دا بايد سم خبروي.

زه پوهيدم چې دوي ولې دا خبرې کوي ختيځ ته راتلو سره دا خبره

ما پورې تړل شوی وه. ما داسې انگيرله چې زما په راتلو به ډيزي غيږ کې ماشوم او خوشاله زما مخې ته راشي، او تام خو نيويارک کې نورو ښځو سره لاره درلوده.

گرمي نيمايي ته رسيدلې وه، د هغوي کور نه راووتم. د لارې په سرد پترو لو پمپ سرو او شنو څراغونو روښانه کړی و. کله چې خپل ځای ته ورسيدم، موټر مې د خپل وړوکی کرایي کور په موټر تمځای کې ودراره او بهر راووتم. د يوې شيبې لپاره د کور مخې چمن کې ناست وم. باد خپل زور ازماوه، ونو هم خپل مقاومت ښوده خو تر منځ يې پانو چغې سورې وهلې. زه يو اځې نه وم. پنځوس شپيته متره لرې د گاوندې د بنگلې په کوټه کې يو کس ولاړ و. په ځير مې ورته وکتل، خپل دواړه لاسونه يې د پطلون په جیبونو ښاسلي وو. د هغه د دريدو انداز نه داسې ايسيدله چې همدا گيتس بي وي.

ما غوښتل هغې ته ورغږ کړم. آغلې بيکر د ډوډۍ پر مهال د هغې نوم اخیستی و، ما غوښتل ځان ورسره معرفي کړم. خو ما ورغږ نه کړ. هغې جیب نه لاسونه راوويستل او د تورو او بو په لوري يې اشاره وکړه، زه ترې لرې وم خو زه پوهيدم چې هغه ريږدیده. ما هم د هغې په اشاره اوبو ته وکتل خو د يو شين څراغ پرته چې د اوبو هغه بله خوا و، نور هيڅ نه تر سترگو کيدل. ما يو ځل بيا گيتس بي ته وکتل، خو هغه تللی و او زه يو ځل بيا د شور نه ډکه تياره کې يو اځې پاتې شوم.

دوهم خپرکی

د نیویارک او غربي جزیرې ترمنځ لاره کې د رېل پټلۍ او خام سرک د پخوا زمانو انځورونه راښودل. دا سیمه تقریبا ټوله تشه وه. دې ته د ایرو دره ویل کېده. په ریښتیا هم لکه یو صنعتي ځمکه، د بټیو لوگو نه ډکه، هر ځای کندي او نه ختمیدونکې د ایرو او لوگو نه ډکه هوا وه. دوږو او ستړیا نه ډک مخونه یې وو، چې مزدورانو به په گرانه یو بل پیژندل او په خپلو کارونو به بوخت ول. په خوا کې تیریدونکو مسافرو به تر نیم ساعته د ایرو درې زړه بوږنونکې سیمې ننداره کوله. دلته یو وړوکی د ریل تمځای هم و، په همدې ځای کې می د ټام او د هغه یاره هم لیدلې وه.

که څه هم ټام ماته د هغې باره کې ډېر څه ویلي و خو ما بیا نه غوښتل چې ورسره وگورم. یو ماسپښین له ټام سره په ریل موټر کې نیویارک ته روان شوم. د ایرو درې ته په رارسېدو سره یې په روانه کې ریل موټر نه ټوپ کړه.

- راځه راپسې، زه غواړم زما جینۍ سره وگورې.
ما فکر کاوه چې یو ښه ځای ته مې بوځي خو د یکشنبې ماسپښین و، بل څه پلان مې نه درلود، که نه ټام سره زه چیرته راتلم.
زه ورپسې شاته روان وم، د ریل پټلیو نه لږ لرې د سپینو کتارو نه ور تېر شو، هلته یو ودانۍ وه، چاپیره تری د زیږو څښتنو وړوکی دیوال هم و، د درې دوکانونو نه یو د هوټل دپاره و چې ټوله شپه به خلاص و، یو خالي و او دریم د موټرو گراج (جورج بی ویلسن، د موټرو پیرل او پلورل)، زه ټام پسې همدلته ورننوتم. دننه ماحول ډېر گډوډ و، یو زوړ فورډ موټر په کونج کې ولاړ و چې دوو یې رنګ ورک کړی و. په دې کې د اپارتمان څښتن دفتر نه راووت، خپل لاسونه یې سره موبل. هغه سپین، کمزوری، بی پروا او یو څه ښایسته و. هغې مونږ ولیدو، راروان شو، آبي سترگې یې له ورايه ځلیدې.
- سلام ویلسن، کاروبار څنګه دي؟ ټام ورته خوشالۍ نه په اوږه لاس کیښود.

- شکایت نشم کولای، کله راباندې موټر خرڅوي؟ ویلسن لکه قناعت چې یې تر لاسه نه کړ.
- راتلونکې اونۍ ته، زما سړي پرې کار کوي.
- کار یې ډېر وروندی روان؟ دا ولې؟
- نا هغه سست ندې، که ته داسې فکر کوي نو زه به یې په بل چا وپلورم. ټام ورته په ارامه ځواب ورکړه.

- زما د خبرې مقصد دا نه و، ما یواځې غوښتل ووايم... ویلسن د خبرې صفایي ورکوله، د هغې غږ همدا سې پسې ورک شو او ټام گراج کې هاخوا دیخوا کتل. لږه شیبه وروسته زینو کې د ټک ټک غږ سره یوه

دیرش کلنه ښځه رانېکاره شوه، هغه لږه چاغه وه، توربخن لباس یې پر تن و، خو ښایسته ښکاریده او ډېر په ناز هم راروانه وه. هغې نری موسکا وکړه، د خپل خاوند خوا نه داسې تیره شوه لکه هیڅوک چې نه وي ولاړ، تام سره یې د لاس سترې مشي وکړه، په سترگو کې یې ورته وکتل. ما سره یې هم په دوه گوتو سترې مشي وکړه او راکتل یې هم نه، په خپلو شونډو یې ژبه تیره کړه او بیا یې خپل خاوند ته وکتل، په نرمه لهجه یې ورته وویل:

- څوکی خور اوږه، چې یو څوک خو پرې کیني.

- هو ولې نه ویلسن خبره واوریده او رهي شو، د ویلسن ښځه تام ته ورنږدې شوه.

- زه غواړم درسره وگورم، زموږ پسې بل ریل موټر کې راځه! تام ورته په غوږ کې وویل.

- سمه ده! هغې سر وخواوه او لرې ودریده، په دې کې جورج ویلسن هم دوه څوکیو سره رانېکاره شو.

د جولایي څلورمه نیټه وه، مونږ ورته لاندې په سرک ولاړوو، یو ماشوم ریل پټلۍ باندې ناهیلې ناست و، پیشو یې غیږ کې نیولې وه.

- ډارونکی ځای دی کنه؟

- ډېر بد ځای دی.

- هغې ته دا ښه ده چې دا ځای پرېږدي.

- ولې ده هغې خاوند څه اعتراض نلري؟

- ویلسن؟ هغه فکر کوي چې میرمن یې نیویارک ته خپلې خور کره

ځي. هغه بیرا دی، بیچاره په دې هم نه دي خبر چې هغه ژوندی دی.

زه، تام او د هغې جینی درې واړه نیویارک ته روان شوو، د ویلسن

ښځې نری تنگ کارتني لباس په تن و چې پلن کوناتي او د بدن هر اندام پکې له ورايه ښکاریده. سټیشن کې یې یو اخبار او یوه رنگینه مجله هم راواخېسته، او بل دوکان نه یې آیس کریم او یو څه خوشبوی هم راواخېسته.

- زه غواړم ددې سپیانو نه هم یو واخلم، زه غواړم یو ځان سره کورته یوسم، یو وړوکی کوکری، ډېر خوند کوي.

زور سړي ټول سپی په پنجره کې بند کړي وو.

- کومې نمونې لرې؟ آغلې ویلسن ورنه وپوښتل

- هره نمونه راسره شته، ستاسو کوم پکار دی، آغلې؟

- زه غواړم پوليسي سپې واخلم، زه پوهیږم هغه نه لرې.

زور سړي پنجرې ته په څیر وکتل، لاس یې ورننویسته او یو کوکری یې د خټه نه راونيو.

- دا خو پوليسي ندی. تام وویل.

- نه پوليسي ندی خو د هغې په څېر به وي. زور سړي په ناهیلۍ ځواب ورکړ.

- رښتیا هم څومره ښایسته دی. دا په څو دی؟ آغلې ویلسن وپوښتل.

- همدا سپی؟ دا په لس ډالره دی. سړي په خوښۍ ځواب ورکړ. آغلې

ویلسن ترې کوکری واخېسته، په ملایي ورته لاس ووهه بیا یې وپوښتل.

- دا نردی که ښځه؟

- دا سپی؟ دا خو نردی. سړي وویل.

- بس مردار سپی دی، دا واخله پیسی او لس دانې پرې نور واخله.

ټام يې خبرې ورځتمې کړې. لږ وړاندې چې لاړ ما وويل،

- صبر وکړئ، زه همدلته ښکته کېږم.

- نه، ته دلته نه شې ښکته کيدای. د مارټل زړه به خفه شي که څنگه

مارټل؟

- اووه...، ما خپلې خور کيترين ته ټيليفون کړی، هغه هم اپارتمان ته

راځي، هغه خومې تالپاره راغونښتې ده. مارټل د مشورې په څېر وويل.

- ښه زه به ډېر خوښ شوی وم خو... ټام په خپله خبره کلک ولاړ و، زه

مجبور ورسره لاړم، عجيبه غوندې اپارتمان و، وړه کوټه، وړه

اشفرخانه او وړوکی تشاب او هر څه تنگ تنگ. په دې ځای کې مې په

خپل ژوند دوهم ځل لپاره شراب وڅکل بلکې په زوره راباندې وڅکل

شول، ما بيا هم کوبښښ وکه ترڅو له دې ځای نه لاړ شم خو ټام او کيترين

پرېښودم. ټام خوا غلې ويلسن (مارټل) سره بلې کوټې ته لاړ، کيترين

راسره خوا کې کيناسته، زما په اوږه يې لاس کيښود، يوه پښه يې زما

غیر کې کيښوده.

- ته هم غربي جزيره کې اوسېږې؟

- هو!

- ښه... يوه مياشت وړاندې هلته يو محفل ته تللې وم، هغه محفل يو

سړي جوړ کړی و، گيتس بې نومیده، ته يې پيژنې؟

- هو، زما گاونډي دی.

- ښه، خلک وايي د کایسر جرمني وراره يا بل څه خپلوان دی، ځکه

دومره ډېرې پیسې لري.

- ريښتيا...

هغې سړوخواوه. کوټه د لوگو نه ډکه وه. هر ځای د شرابو بوتلونه،

يو نيم کس به ته بل به راننوته، بيا هغه څه وشول چې کيدونکې ول. که

څوک يې د ژوند خوند بولي او که څوک يې د لوي گناه په څير ارزوي.

نيمه شپه وه، د ټام او اغلې ويلسن غبرونه رالور شول.

- زه به يې نوم اخلم، ډيزي... ډيزي... ډيزي...

ټام د غوسې نه په سوک ورته پوزه ووهله، هر ځای وينې پرته وې،

اغلې ويلسن بد رد ويل. زما شپه همداسې په بې خوبۍ تېره شوه. بهر

راووتم او د څلورو بجو ريل ته کيناستم.

دریم خپرکې

د گرمۍ په شپو کې د گاوندې د کورنۍ د تیزې موسیقۍ غږونه راتلل. د هغې د کور په شنو چمنونو کې انجونې، هلکان، سړي او ښځې د پتنگانو په خیرد شمپین شرابو بوتلونه په لاس کې نیولي وو تلل راتلل. د ماسپینین مهال کې به ځینې میلمنو د سمندر غاړو کې یو نفري کښتۍ غږولې او څوک به د ساحل په غاړه لمر ته په شگو سر چپه پراته وو، لنډه دا چې هر چا څه غوښتل هغه یې کول. د گرمۍ شنبې او یکشنبې رخصتیاو ورځو کې به دا محفل د سهار د نهو نه پیل تر نیمې شپې پورې دوام موند. د دوشنبې په سهار به اضافي صفاکاران راوبلل شول ترڅو د تېرې شپې وړانکارۍ ترمیم، د چمنونو نه چټلې صفا کړي، لنډه دا چې دا کور یو ځل بیا د پخوا په څیر صفا او د راتلونکې اونۍ میلمنو ته تیار وي.

د هرې جمعې ورځ به پنځه غټ کارتونه نارنجان او لیموان د نیویارک نه راوړل کېدل او دوشنبه به همدغه د نارنجانو او لیموانو پوستکو

ډېرې د کور مخې ته پراته وو. هلته داسې یو ماشین و چې د یوې بټنې په فشار کولو سره به یې یواځې نیم ساعت کې تر دوه سوه لیموانو نه جوس جوړاوه او دا بټن تر دوه سوه ځله ډېر د اشپزانو د مشر له خوا کیکارل کیده.

هر دوه اونۍ وروسته به یو ډله خلک د کافي اندازه رنګ ډبو، رنګینه څراغونو سره راتلل ترڅو د گیتس بې کرسمس ونه پرې سینګار کړي.

د محفل پر مهال به د میزونو په سر هر رنګه خواړه، نیمه پخ شوي سورخي غوښه، د فیلمرغ غوښې نه نیولې تر رنګینه سلادونو پورې هر څه ایښودل شوي وو، خلکو به په خپله خوښه هر څه راخیستلای شو. منځنۍ صالون د موسیقۍ ډلې ته ځانګړې شوی و، ډېری میلمانه به پیغلې وې چې د شرابو گیلار سونه به یې لاس کې نیولي و، یوې بلې خوا تلل.

شاوخوا اووه بجې د موسیقۍ ډله راوړسیده، ورسره شپیلۍ، واړه غټ ډولونه، دوه درې قسمه ستارونه او د سندرو لپاره هر رنګه آلات موجود و. ځینې نور د سمندر غاړې لمبلونه وروسته په زینو بره روان وو، ترڅو جامې بدلې کړي، نویو میلمنو خپل موټر پارک کول. هر ځای خنداګانې او د مستۍ چغې وهل کیدې. بهر چمن کې میزونو باندې رنګارنګ میوې ایښودل شوې وې، هلک او جینۍ چې په لمړي ځل به یې یو بل همدلته لیدل، په یو کونج کې ناست یو بل سره خبرې کولې او خنداګانې به یې کولې.

د لمر پرېوتو سره څراغونه ورو ورو روښانه کیدل، سازکونکو هم نرمې سندري پیل کړې، خنداګانې پسې زیاتیدې. خلک لا روان وو،

ټول راغلي خلک یواځې کوربه ته نه بلکې یو بل ته هم ناشنا وو، محفل نو نور شروع شوی و.

هیڅوک مې نه پیژندل، بې موخې یوې بلې خوا گرځیدم. خوبیا مې هم هڅه کوله ترڅو کوربه پیدا کړم. دوه درې کسانو نه مې پوښتنه وکړه خو هغوی برنډې برنډې راته کتل او اوږې به یې پورته اچولې. چمن کې میزونو باندې ایښودل شویو میوو خواته لاړم، دا یواځینی ځای چیرته چې یواځې دریدل بې موخې یا یواځې نه ښکاریدل.

زه همدلته ولاړ وم، چې دننه نه آغلي جوړډن بیکر په مرمینو زینو کې ودریده، لږه په شا لاړه او بیا یې چمن ته بې خونده نظر وکتل.

- ښه راغلاست به ورته ووايم که نه، خوبیا هم یو څوک خو مې پیدا کړ چې ورسره پیژنم.

- هیلو! ما په زوره ورغږ کړ او د هغې خواته وروان شوم.

- ما فکر کاوه چې ته به همدلته یې. ماته یاد ول چې ته همدلته اوسیرې او دلته به راځي. هغې زما لاس ونيولکه چې وایي کوربه توب دې نور زه کوم. دوه جینکۍ د آغلي بیکر خواته ودریدې، ورته یې وویل: - وبخښه... تا ونه گټله! آغلي بیکر تیره اونۍ کې د گولف پایلوه بایللې وه.

د جوړډن بیکر نرم لاس زما په لاس کې و، دواړه زینو نه رابښکته او د چمن په لور لاړو، څوکیو کې کیناستو، خوا کې درې سړي او دوه جینکۍ هم ناستې وې، دوی د گیتس بی باره کې وویل چې گیتس بی نه غواړي هیچا سره ستونزه ولري. یوې جینۍ ویلې چې هغې کوم څوک وژلي. یو بل پکې ویل چې د جگړې په موده کې د جرمنیانو جاسوس و، هر چا د گیتس بی باره کې خپل نظر ورکاوه او د محفل په هر کونج کې د

هغې باره کې پس پسک روان و.

- راځه ووځو. "بیکر راته په غوږ کې وویل، ما هم دا غوښتل ځکه نیم ساعت مې هسې تېر شو. مونږ پاڅیدو، هغې ویل راځه کوربه پیدا کړو. هغې ویل تر اوسه یې گیتس بی سره نه دي لیدلي، زه هم نور بې صبره شوی وم.

مونږ د گیتس بی په لټه شو، هغه برنډه کې نه و، دننه هم نه تر سترگو کیده، کتابخانې ته لاړو، دننه د گونگي سترگو والا یو پوخ عمر کتابخانې مشري په غاړه لرله، یوه شیبه مو کتابونو کې تیره کړه.

ښه شیبه ووته، زه لا بیکر سره وم، زما ساعت لږ تېر شو، بیرته بهر راووتو، ما هم ځان سره وړوکی گیلان شمپین شراب راخیستی و، یو سړي راته د لرې وکتل او موسکۍ شو او خواته مې راغی.

- ستا خیره راته اشنا ښکاري، د جگړې په موده کې ته په پنځمه فرقه کې نه وې؟ هغه ډېر په مودبانه لهجه رانه وپوښتل.

- ولې؟ هو... زه په اته ویشتم پیاده ځواک کې وم.

- زه شپاړسم کې وم، د ۱۹۱۸ جون میاشتې پورې زه پوهیدم چې ته مې چېرته لیدلی یې.

یوه شیبه مو د فرانسې ځینو زړه بوډنونکو سیمو باره کې خبرې وکړې. خبرو کې یې راته دا هم وویل چې همدلته اوسیرې او یو ښایسته موټر هم لري، او سهار ته یې پکې د چکر وهلو بلنه هم راکړه.

- غواړې راسره پکې چکر ووهې؟

- کله؟

- هرکله چې ستا زړه وي، زورپیاره! همدا مهال مې ترې د نوم پوښتنه کوله چې بیکر راغله او موسکۍ شوه.

- ساعت دې تیر دی نو هغې وویل.

- مخکې نه بهتره. ما یوځل بیا خپل نوي ملگري ته مخ واپوه.

- دا محفل ماته غیر عادي ښکاري. ما لا تراوسه کوربه نه دی

لیدلی، زه هم هلته اوسېږم.

ما خپلې جونگرې ته اشاره وکړه،

- او دا سړی، گیتس بی نومیري ماته یې بلنه راکړې او اوس خپله

نشته.

د یوې شپې لپاره هغې ماته داسې کتل لکه چې پوه شوی نه وي.

- زه گیتس بی یم! هغه ناڅاپه وویل

- څه؟ او ه... ډېره بڅښنه غواړم! ما ورپسې زړ ورافاضه کړه.

- ما فکر کاوه تاسو ما پیژنئ، زوړ یاره! زه ویرېږم لکه چې یو ښه

کوربه ثابت نه شوم. هغه موسکې شو، یانې هر څه یې درک کړي و،

دهغې موسکا کې چې ډېر کم خلک یې لري یو راحت بڅښونکې راز

پروت و، چې تراوسه به مې خپل ژوند کې څلور پنځه ځله لیدلې وي. د

هغې عمر څه د پاسه دیرش کاله و. دهغې هره خبره د خوند او ادب نه ډکه

وه. که چیرې یې ځان راته معرفي کړی هم نه وای نو کیدای شي زه ورته

ډېر متاثره شوی وای، د خولې نه راوتلې هره خبره یې د احتیاط نه ډکه

وه.

یوه شیبه تېره نه وه چې د کارکونکو مشر راغی او گیتس بی ته یې

غوږ کې وویل:

- شیکاگو نه ټیلیفون دی.

هغه سر لږ ټیټ کړ، بښنه یې وغوښته.

- هر څه ته چې مو اړتیا وي، ویلی شې، زوړ یاره! وېښی زه لږ

وروسته بیا راځم.

هغه چې لا زړمې مخ بیکر ته واپوه، ترڅو خپلې حیرانتیا باره کې

ورته ووايم. ما فکر کاوه چې گیتس بی به یو چاغ او ځان ښودونکی

سړی وي.

- هغه څوک دی؟ ته خبره یې؟

- هغه بس یو سړی دی چې گیتس بی نومیري.

- هغه د کوم ځای دی؟ هغه څه کار کوي؟

- اوس نو تاته ښه موضوع په گوتو درغله، یو ځلې یې راته چا ویلې

و چې اکسفورډ کې یې درس ویلی دی. هغې دا خبرې په پیکه موسکا

کولې. د هغه ماضي شخصیت ماته تېر غوندې ښکاره شو خو بیا یوه

شېبه کې بدل هم شو، ځکه هغه وویل.

- خو زه پرې باور نه لرم. بیکر وویل.

- ولې باور نه کوې؟

- زه نه یم خبره، بس زه فکر کوم چې هغه اکسفورډ ته هیڅ تللی ندی.

هغې په خپله خبره ټینگار وکړ. ددې نه ماته د هغې بلې انجلۍ خبره

رایاده شوه چې ویلې یې؛ زما په فکر څوک یې وژلي. زما په فکر کې

نورې پوښتنې هم راوټوکیدې. ما به د گیتس بی باره کې دا خبرې په

اسانۍ منلې وای ایا دا هر څه د منل کیدو وړ هم و، لږ تر لږه زه په دې

خپلې ناڅه تجربه ویلی شم چې ځوان خلک داسې نه کوي چې د یو نا

معلوم ځای نه راشي او په داسې ځای کې دیره شي.

- په هر حال هغه ډېری ستر محفلونه جوړوي. جوړېږي بیکر وویل.

هغې موضوع بدلول غوښتل.

- او زما داسې محفلونه ډېر خوښ وي، وړو محفلونو کې دومره

شخصیت ساتنه نه کيږي

د ډول نه یو غټ ډنگ پورته شو او ورپسې سندرغاړي چغې شروع کړې، ویل یې د گیتس بی په غوښتنه سندرې وایي او بیا یې نور څه وویل تر څو خلک مست کړي، سندرې یې پیل کړه.

ما یو ځل بیا گیتس بی ولید، مرمینو زینو کې یواځې ولاړ او هرې یوې ډلې ته یې بیا بیا کتل. هغه تازه ښکاریده، لنډه وینښته لکه هره ورځ یې چې مشین کوي، څیره یې زړه رانښکونکې وه. ماته خو داسې گناهگار سړی ښکاره نه شو. سندرې چې ختمه شوه، ځینو ښځو د سړیو په اوږو سرونه ایښي، ځیني جینکۍ د هلکانو په غیږ کې د خوښۍ نه بې حسه پرتې وې.

- بښنه غواړم! د گیتس بی د کارکونکو مشر ناڅاپه زمونږ مخې ته ودریده..

- آغلې بیکر! بښنه غواړم، ښاغلي گیتس بی غواړي تاسو سره یواځې وگوري.

- ما سره؟ بیکر په حیرانۍ وپوښتل.

- هو آغلې!

هغه په ورو پاڅیده، ماته یې وکتل خپلې وریځې یې په حیرانۍ پورته واچولې او سړي پسې د بنگلې په لور روانه شوه. ما ولیدل د هغې د شپې لباس پرتن و، د هغې په هر خوځښت کې یوه خوښې او خوند پروت و داسې لکه ښایسته سهار کې چې په لمړي ځل یې د گولف په چمن باندې قدم وهل زده کړي وي.

زه یواځې وم، تقریباً دوه بجې وې، دننه لاړم، شاخوا مې وکتل د ډېرو ښځو خپلو میړنو سره لانجې روانې وې.

د کتابخانې مخې ته ولاړ وم. دننه نه گیتس بی او بیکر یوځای راووتل. گیتس بی ورته راوتو کې څه ویل خو ډله خلکو گیتس بی ته خدای پامانۍ لپاره نزدې راغلل او خبره یې نیمایي کې پاتې شوه.

د جوړډن بیکر ډله هم جوړډن ته منتظر وو او غږونه یې ورته کول، تر څو یوځای بیرته لاړ شي. هغې ویل

- ما ډېر څه په زړه پورې واوریدل. زه څومره وخت دننه وم؟ ماته یې غوږ کې وویل.

- نیم ساعت، ولې؟

- ډېر په زړه پورې خبر دی، خو زه یې درته نه وایم، څوړوم دې پرې. هغې اسویلې وویست.

- مهربانې وکه راشه، ما سره وگوره... کتابچه... د آغلې هارورډ په نوم... د هغې بیړه وه، په نیمایي خبرو یې پوه نه شوم.

که څه هم ما په لمړي ځل په دې محفل کې گډون کړی و، خو زه تر ډېره ناوخته هلته پاتې شوم. زه د گیتس بی د اخروني میلمنود جملې نه وم، کوم چې دهغه شاوخوا راټول شوي وو. ما وغوښتل تر څو هغې ته روښانه کړم او بښنه ترې وغواړم چې هغه ما نه وپیژندلې.

- ذکر کول یې اړین نه دي، هیڅ خبره نه ده زوړ یاره! هغې په ډېرې لیوالتیا بښنې نه منع کړم. د بیا ډاډ راکولو لپاره یې خپل لاس زما په اوږه کیښود.

- او هیر دې نه شي، سبا سهار چکر ته وځو. یو ځل بیا د کارکونکو مشر رانښکاره شو، خپله زنه یې د هغې اوږې ته نزدې کړه،

- فیلاډیفیا غواړي تاسو سره خبرې وکړي، ښاغله!

- سمه ده، یوه دقیقه کې درځم، هغوي ته ووايه زه بیرته راځم... ښه

شپه.

- ښه شپه.

- ښه شپه هغه موسک شو، ښه شپه، زوړ یاره... ښه شپه!

زینو نه رابښکته شوم، ومې کتل چې محفل لا ختم نه دی. دروازې نه تقریبا پنځوس متره لرې، لسگونه موټرې ګډه وډ ولاړ دي، خراغونه یې روښانه دي، خلکو یو شور ماشور جوړ کړی و، د سړک غاړې لښتي کې د یو نوي ماډل موټر مخکې ټییر پروت و او موټر کوږ ولاړ و، لسگونه خلک ترې راچاپیږ و، د ځینو موټر چلونکو لاره چې بنده وه هغه ځای نه به یې چغی وهلې او هارنډونه به یې وهل او یو غالمغال یې جوړ کړی و.

یو سړي چې اوږده چپنه یې اغوستې وه، موټر نه رابښکته شو، په سرک ودرید او موټر ته یې په ځیر وکتل.

- وگورئ، دا خو په لښتي کې غورځیدلی. هغه خلکو ته ویل، خلک موټر چلونکي ته په غوسه وو.

- که موټر نه شې چلولې خو مه چلوه، د شپې پرې چل زده کوې. هغه بل ویل

- خودکوشي دې کوله. ښه ده چې یو ټییر ترې وتلی دی. موټر چلونکې ویل،

- موټر زما دې خو ما نه چلوه. ځینې نور هم خپلو موټرو نه رابښکته شوو، پیغلو د ډېرشراڼو څښلو او اوږدو سینډلوله کبله سم دریدل هم نه شو کولای. د موټرو هارنډونه وو چې یو بد حال یې جوړ کړی و.

په دې کې یو بل اوقی غوندې راغی، دواړه لاسونه یې په تشو کیښودل، ویې پوښتل؛

- څه خبره ده؟ تیل پکې ختم شوي دي؟ دوه درې کسانو موټر ته

اشاره وکړه، هغه یو ځل د موټر بیل شوي ټییر ته اوبیا بره وکتل لکه د اسمان نه چې راپریوتی وي. بیا یې وویل چې موټر چالان کړو او په شا به یې بوځو، یو ورته وویل؛

- ټایر یې نشته نو څنگه یې شاته بوځې؟ اوقی بیا وویل.

- خو څی یوه هڅه خوبه وکړو. په دې کې د شور او هارنډونه نور هم زیات شوو. زه هم د صحنې نه ووتم، یو ځل می شاته وکتل، د گیتس بی کور د سپورټس په رڼا کې د محل په څیر ښکاریده، دهغې په کور کې عجیبه ناڅاپي خاموشي خوره شوې وه، خپله زینو کې ولاړ و او خلکو ته یې د خدای پامانۍ لپاره لاسونه خوځول.

ډېر وخت به مې کار کاوه. سهار وختي به کار ځای ته تلم. راسره کار کونکي مې هم یواځې په لمړي نومونو پیژندل. د غرمۍ ډوډۍ به مې هغوی سره په یو بیروباري هوټل کې خوړله، څه د غرمې ډوډۍ وه خو بس کوفته شوې غوښه، جوش کړي الوګان او قهوه به وه. جرسې ښار کې مې یوې جینۍ سره یاران هم جوړه کړې وه خو د هغې ورور منځ کې خنډ شوی و، د جولای په میاشت کې په رخصتۍ لاړه، ما هم پرې پرې سست کړ.

نیویارک ښار مې یوڅه خوښ شوی و، زه به اکثره پنځم واټ لاره باندې پیاده تلم، په لاره به مې خیال کې یو څو ښځې ځان سره ملګرې کړې او خپل تصور کې به د هغوی ژوند ته ورننوتم. کله کله به په خیال کې همدې ښځو پسې د هغوي کورونو پورې لاړم، هغوی به کور ته ننوتو نه مخکې راوکتل او موسکۍ به شوې. دا هر څه زما د یواځیتوب

ښکارندوی وې، د نورو کار کونکو هم زما په څیر حال و، تر ډېره به هسې د کړکۍ مخې ته ولاړ وو، بیا به تیر مازیگرد ډوډۍ په بهانه له کار ځایه راووتل او د خپل ژوند دردونکې شیبې به یې ضایع کولې. یو څه وخت لپاره مې جوړډن بیکر سره هم نه ولیدلې. بیا مې د گرمۍ نیمایي کې ولیدله. په لمړي سر کې ماته ځان داسې غوړه مال ښکاریده، چې هغې سره یو ځای لاړ شم ځکه هغه د گولف لوبې اتله وه او هر چا پیژندله. خو دلته یو څه نورو، په حقیقت کې زه میښنه وم، د خلکو پروړاندې د هغې سلوک داسې مغرور غوندې و. جوړډن بیکر به اکثره د هوښیارو خلکو نه ډډه کوله. ځاني بې اعتباره وه. هغې داسې هیڅ نه شو زغملای چې د هغې پکې تاوان وي. زما په فکر خپل احساسات نه ښکاره کوي. دنیا والو ته یې خپلې بدغونې موسکا سره خپلو غوښتنو او ځان ښودونکې بدن ته قناعت ورکاوه. خو ما ته یې هیڅ فرق نه کاوه. بې اعتباري داسې شی نه دی چې یو سړی دې پرې ښځه ملا مته کړي. ما دا هر څه هغه وخت درک کړه کله چې مونږ یو ځای د یو محفل نه راتلو او هغې مو تر چلاوه. په لاره کې یې د مزدورانو خوا کې مو تر دومره نږدې وځغلاوه چې دهغې سړي کورنۍ زمونږد مو تر بانټ باندې ولگیده.

- دا څنگه مو تر چلوې؟ یا خو باید ډېر احتیاط وکړې او یا هیڅ مو تر ونه چلوې.

- زه احتیاط کوم!

- دا څنگه احتیاط دی؟

- ښه... نو دا نور خلک دې احتیاط کوي.

- دا نو څنگه خبره شوه.

- هغوی احتیاط کوي او زما مو تر مخې ته نه راځي، او د یو ټکر کیدو لپاره باید دواړه خواوې بې احتیاطه و اوسي. هغې خپله خبره باندې ټینګار کاوه.

- کیدای شي تا هم د ځان په څیر کوم سړي سره وخت تیر کړی وي.

- زه امید لرم چې هیڅکله نه، بې پروا خلک مې ډېر بدې شي، نو ځکه خو ته راباندې ګران یې.

د هغې څپر څنګه سترګې په سرک وې، خو هغې زمونږدواړو اړیکې ته نوم ورکړ. د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې زه پرې میښنه شوې یم. خو زه هر کله په ارامه مغزو فکر کوم او زما دننه قانون زما د خواهشاتو لپاره د خنډونو په څیر کار کوي. په اونۍ کې یو ځل به مې ورته لیکونه هم لیږل او لاندې به مې ورته لیکل، (په مینه... نیک)

هر یو کس په ځان کې دننه یو حقيقي ښه والی ګوري او زما داؤ.

زه د ګوتو په شمېر ایماندارو خلکو د جملې نه یم، تر کوم حده چې ماته ځان معلوم و.

څلورم خپرکی

د جولایي میاشت سهار نهه بجې وې، د گیتس بي ښایسته موټر زما د کور په دروازه په تیزی راننوته او درې غږه هارنډونه یې شروع کړه. دا لمړی ځل و چې هغه زما خواته راغی که څه هم ما یې یواځې دوه محفلونو کې برخه اخستې وه. ماته یې خپل موټر کې د چکر وهلو بلنه هم راکړې وه.

- سهار په خیر. زوړ یاره! د غرمې ډوډۍ به نن ماسره خورې او زه فکر کوم یو ځای به لاړ شو. د هغه هر یو انداز د یو بې جوړې شخصیت څرگندونه کوله. د هغې دغه خاصیت په متواتره توګه د هغې محتاط خوی له کبله چې د بې کړارۍ په شکل کې پروت و، ماتیده. خپل موټر کې ناست و، هغې ځای نه یې په خوښۍ راکتل،

- ښایسته دی کنه، زوړ یاره؟ تا مخکې دا نه ولیدلی؟ هغه د موټر نه رابښکته شو، یواځې ما نه بلکې هر چا لیدلی و، طلايي زیررنگ، د نکل پواسطه روښانه شوی، دواړه خواوو ته پلن شوی او اوږد شوی اود

هر چا نظر رابښکونکې پرانستې موټر و.

په تېره میاشت کې مې ورسره څلور پنځه ځله لیدلي و، هغه لږ غږیده، زما په لومړي ځل لیدلو، هغه د نه تعریف کیدونکې ځانګړتیاو څښتن و، خو وروسته زما په اند لږ ت شوی، اوس هغه یو ساده سپرې، زما ګاونډي د یو محل څښتن و.

او بیا د زحمت نه ډک چکر پیل شو، گیتس بي خپلې خوږې خبرې پیل کړې، د خبرو په منځ کې به یې خپل ورون په خپیره هم وهه. هغې په منځ کې دا خبره راواچوله؛

- ګوره زوړ یاره! زما باره کې ستا څه نظر دی؟ په هر حال ما غوښتل د پوښتنې ځواب ته عمومیت ورکړم، لږ فکر کې شوم وړاندې تردې چې ځواب ورکړم.

- ښه... زه به درته ځان باره کې یو څه ووايم. زه نه غواړم زما باره کې کوم غلط نظر ولرې. نو هغه لکه چې د خیالي تهمتو نه خبر و، کوم چې به ډېری وخت د هغه محفلونو پرمهال خلکو خپلو منځو کې پرې بحثونه کول.

- په خدای زه به درته ریښتیا خبره وکړم، منځني لويديځ کې زه د شتمنې کورنۍ ځوی يم. اوس ټول مړه دي. بیا امریکا ته راوستل شوی وم، خو خپل تعلیم مې اکسفورډ کې ترسره کړ ځکه زما ټول نیکونه تعلیم یافته وو. تعلیم کول زموږ د کورنۍ یو دود دی.

هغه ماته مخ راواړوه او ویل یې؛ زه پوه شوی وم چې ولې جوړېن بیکر په دې باوري وه چې هغه دروغ وایي. هغه اکسفورډ کې تعلیم کولو خبره ډېره په تیزی وکړه او یا یې بیخي تېره کړه، داسې لکه مخکې یې هم دا خبره مزاحم شوې وه او په دې بې باورۍ کې د هغه ټولې خبرې تیت

شوې.

- د منځني لودیځ د کومې برخې یې؟ ما ترې سمدلاسه وپوښتل.

- سن فرانسسکو.

- ښه...

- زما د کورنۍ ټول غړي مړه شوو نو ځکه ټوله شتمني ماته پاتې شوه. د هغې غږ کې رینستینولي وه، داسې لکه د کورنۍ ټول غړي ناڅاپي د لاسه ورکول یې اوس هم ځوروي. یوې شیبې لپاره شکی شوم لکه زما پښه چې کشوي خو هغې ته یو ځل کتلو سره مې قناعت تر لاسه کړ.

- هغې نه وروسته زه د یو ځوان راجا په څیر د اروپا په ټولو هیوادونو کې گړځیدم او د سرو زرو، غوره ډول یاقوت، لویو لوبو ته تلل، یو څه رسامي او دا هرڅه زما د ځان لپاره ول او کوبښن می کاوه تر څو د پخوا نه راپاتې خفگان پرې هېر کړم. د هغه په خبرو زما باور نه و، ځکه مې ځان هغه پسې خندا نه راقابو کړ.

- بیا نو جگړه پیل شوه، زوړ یاره. دا نو زما لپاره یوه هوسایي وه او د زړه نه مې غوښتل چې پکې مړ شم، خو بیا ماته ښکاره شول چې دا خپل خوږ ژوند تېر کړم. جگړې ته په ورتلو سره لومړی برید من شوم. د ارگونا په ځنگل کې چې زمونږ لیوا کې څومره سلا وه، ما راواخسته او همدا سې پرې مخکې لاړم، زمونږ او دښمن تر منځ یواځې نیم مایل فاصله وه، هلته پیاده عسکر نه شو ورتلای. هلته مونږ دوه ورځې او شپې پاتې شوو، مونږ ۱۳۰ عسکر او شپاړس لیوس ټوپکې وې. او کله چې پیاده ځواک راغی نو د دریو جرمني فرقو ټول عسکر وژل شوي وو.

نو بیا یې ماته د تورن رتبه راکړه او هریو متحد دولتونو ماته مدالونه راکړه اوله کې د هغه خبرې راته دروغ ښکاریدې خو اوس یې راته خوند راکاوه. هغې خپل جیب ته لاس کړ او یو گلابي رنگ او سپنیزه ټوټه یې زما ورغوي کې کښوده.

- دغه مدال د مونږي نگرې حکومت له خوا راکړل شوی دی.

زه حیران شوم، دغه شی خو په رینستیا هم فوق العاده او اصل ښکاریده. گرد چاپیره د دایرې په شکل پرې لیکل شوي ول، (مونږي نگرې نیکولس ریکس).

- هغه بل مخ یې وگوره!

- تورن چې گیتس یې، د فوق العاده کارنامو لپاره. ما ولوستل.

- دلته یو بل شی دی چې زه یې له ځان سره تل ساتم، د اکسفورډ د ورځو یادښت، چې لاس ته ولاړ سړي نوبل جایزه تر لاسه کړې وه. دا یو انځور و، بې شمیره ځوانانو سپورتي لباس په تن و، عکس کی گیتس یې هم و، خو وړوکی او ځوان ښکاریده او یو د کرکټ بیت یې لاس کې نیولی و.

اوس دا هرڅه ماته رینستیا ښکاره شول، د هغې په کور کې مې د پرانگانو څرمنې لیدلې وې، الماری کې دننه یاقوت او لعلونه یې راته هم ښودلي وو. د هغه زړه ناکاره او مات شوی ښکاریده.

- نن درنه یوه غټه غوښتنه لرم. هغه وویل، خپل یادگاري عکس یې جیب کې ننویست.

- نو ما فکر وکړه چې ته باید زما باره کې پوی شې، زه نه غواړم زما باره کې داسې فکر وکړې چې زه هېڅ شی وم یا یم، زه د نااشنا خلکو ترمنځ راگیریم، نو ځکه کله دلته کله هلته، زه غواړم خپل تېر خفگان

پرې هیر کړم. نن ماسپښین به زما خفگان نه خبر شي.

- غرمې ډوډۍ کې؟

- نا ماسپښین، زه خبر شوی يم چې ته آغلې بیکر سره کله کله چایو ته وځي.

- ته دا ویل غواړې، یانې ته آغلې بیکر سره مینه لرې؟

- نه زوړ یاره! زه مېن نه يم. خو آغلې بیکر به تا سره د موضوع په اړه خبرې وکړي.

زه هیڅ پوی نه شوم چې د (موضوع په اړه) خبرې نه د هغه مطلب څه و، خو زه د لیوالتیا نه ډېر وار خطا شوم. ما آغلې بیکر د دې لپاره نه وه بوتلې چې زه ورسره د گیتس بی باره کې خبرې وکړم. زه ډاډمن وم چې د هغې غوښتنه به په زړه پورې وي خو شیبه وروسته زه په دې پښیمانه وم چې ما ولې د هغه گڼه گونې کور کې پښه ایښې وه. هغه نور هیڅ ونه ویل، مونږ د ایرو درې نه تېرېدو کې و، یو نظر مې آغلې ویلسن هم ولیده. موټر ډېر په سرعت روان و، د هوایي پل سره تېرېدو کې یو موټر سیکل ډوله شى زموږ د موټر مخکینۍ کونج سره یوځای شو، یو ترافیکي پولیس پرې سپور و.

- سمه ده زوړ یاره! سرعت به لږ کم کړو. خپلې بټوې نه یې سپین کارت راوویست او د پولیس مخې ته یې ونيوه. پولیس هم سترگې ځیر کړې،

- ښه تاسو یې، بل ځل به مو پیژنم، ډېر وبخښئ، ښاغلي گیتس یې! پولیس وار سره سر و خوځاوه، خپله ترافیکي خولۍ یې په احترام لږه ټیټه کړه او خپله مخه یې ونيوله.

- دا څه و؟ ما وپوښتل.

- کمشنر سره مې یوځل ښه کړی و او اوس راته هر کال د کرسمس کارت رالیرې.

د پل نه ښار داسې ښکاریده لکه په لومړي ځل چې ورته گوري او د دنیا ښایست همدې ښار کې راټول شوی دی. کله چې د بلیک ویلې جزیرې نه تېرېدو، یو لیمو ډوله موټر زموږ خوا کې تېرېده، موټروان سپین موټر چلونکی لباس پرتن و، شاته درې سټایلش توریان او ورسره یوه جینۍ ناسته وه. ما په زوره وخنډل، هغوی موږ ته داسې بد راکتل لکه د هغوی د موټر سیالي چې مو ورخاږه کړي وي. غوړیدونکې غرمه وه، د گیتس بی د غرمۍ اراده وه. یوځای ته ورننوتو،

- ښاغلي کیروي! دا زما ملگرې ښاغلي وولف شیم دی. یوه شېبه مې وولف شیم سره خبرې وکړې. گیتس یې هم بل خوا تللی و، بیا راغی.

- دیکخوا وگوره، زوړ یاره! نن سهار مې لکه چې په غوسه کړې او بیا یې هم هماغه موسکا وکړه.

- زما راز او پټ شیان نه خوښیږي. زه پوی نه شوم چې ته ولې ماته د یو ملگرې په څېر هر څه روښانه نه وایې، ولې دا هر څه آغلې بیکر پورې تړي؟

- اوه... داسې څه خاص خبره نشته، آغلې بیکر یوه لوبغاړې ده او ته پوهیږې هغه به هیڅکله داسې کوم کار ترسره نه کړي چې هغه غلط وي. ناڅاپه یې خپل لاسي ساعت ته وکتل، پاڅید، زه یې وولف شیم سره پرېښودم

- هغه چاته زنگ وهي، راځي. وولف شیم دا وویل او هغه پسې یې

شاته کتل.

- ښه سپړی دی کنه؟ ښایسته هم او ځوان هم.

- هو...

- هغه... اکسفورډ کې درس ویلی.

- ښه...

- د اکسفورډ کالج نوم خو دې اوریدلی کنه؟

- هو... نوم مې اوریدلی.

- د نړۍ نامتو کالجونو نه یو دی.

- گیتس بې د څه وخت راهیسې پیژنې؟ ما ترې وپوښتل.

- یو څو کاله کیږي. هغه په قناعت بخش ډول ځواب راکه؛ هغه سره

مې د جگړې وروسته وپیژندل او ملگری مې شو. یو ساعت خبرې مې

ورسره کړې وې او ما پیژندلی و چې کره نسل سپړی دې پیدا کړي. ما ځان

سره وویل؛ که دومره دې خوښ وي، نو کور ته یې بوځه او خپلې خور او

مور سره یې معرفي کړه.

- زما تاته خیال دی، ته زما د لستونو تڼیو ته گورې ما یې تڼیو ته نه

کتل خو اوس یې ورته زما پام که،

- خالص انساني غاښونو نه جوړې دي.

- ښه... «ما له نږدې وکتل» ډېر ښه سوچ دې کړی دی.

- هو... خپل لستونې یې بلد وهل.

- هو... گیتس بې د ښځو باره کې ډېر احتیاط کوي، هغه د خپل

ملگري ښځې ته هم نه گوري. په دې وخت کې گیتس بې هم بیرته راغی.

ښاغلي وولف شیم خپله قهوه وڅښله او په یوه جټکه کې پاڅید.

- ما خپله ډوډۍ وخوړه، تاسو دواړه ځوانان ماته اجازه راکړئ.

- څه ناوخته دی درباندي؟ "گیتس بې ترې بیخونده لهجه کې وویل.

ښاغلي وولف شیم د دعا په څېر خپل لاسونه پورته کړه.

- ته ډېر مواد به یې او زه د یو بل نسل پورې اړه لرم. ته همدلته کېنه،

خپلو لوبو باره کې وغږېږه، پیغلې انجونې او... او... زما لپاره، زه خو

پنځوس کلن یم، زه به اوس څه تاسو سره ځان برابر وم. مونږ ته یې لاس

راکړ، خپله نمونه یې پوزه یې کش کړه او لاړ. زه حیران شوم لکه چې ما

دهغه باره کې څه بد ویلي ول.

- هغه کله کله ډېر احساساتي کیږي، دا ورځې اوس د هغه د

احساساتي کیدو دي.

- څوک دی هغه، په هر حال، فلمي لوبغاړی دی؟

- نه

- د غاښونو ډاکټر دی؟

- څوک؟ وولف شیم؟ نه هغه قمارباز دی. هغه زړه نازړه شو او بیا یې

په ارامه پسې اوږده کړه،

- دا هغه سپړی دی چې د ۱۹۱۹ کال نړیوالې لوبې یې فیکس کړې وې.

- لوبې یې فیکس کړې وې؟ ما د هغه خبره تکرار کړه. زما ښه یاد شي

چې ۱۹۱۹ کال کې داسې څه پېښ شوي ول. یوه شېبه وروسته مې ترې بیا

وپوښتل.

- هغه دا کار څنگه کړی و؟

- "بس هغه موقع نه گټه اخستې وه.

- نو بیا یې پولیس ولې نه نیسي؟

- هیڅوک یې نه شي نیولای، زوړ یاره! هغه ډېر هوښیار سپړی دی. ما

ټینګار وکه او د ډوډۍ پیسې ما ورکړې، خدمتګار چې زما باقي پیسې

راوړې، ما وليدل چې تآم بکنن هم د کوټې نه راووت. ما گیتس بي ته وویل.

-زه ورځم یو چاته باید سلام ووايم.

کله چې تآم مونږ وليدو، زمونږ خواته په تیزی راروان شو.

-ته چېرته وې؟ ډيزي وارخطا وه، تا تراوسه ټیلیفون نه وکړی.

-دا ښاغلي گیتس بي دی، ښاغلي تآم بکنن.

دوی په لنډه توگه سره لاسونه ورکړل. د گیتس بي مخ کې نا اشنا غوندې شرم راڅرگند شو.

-ته چېرته وې. په هر حال، دومره لرې ډوډی خوړلو ته څنگه راځې؟ تآم رانه وپوښتل.

-ښاغلي گیتس بي سره ډوډی خوړلو ته راغلي وم.

ما گیتس بي ته وکتل خو هغه تللی و.

د اکتوبر میاشت، ۱۹۱۹ کې جوړډن بیکر د پلازه هوټل په څوکی ناسته خپله کیسه یې شروع کړه:

-د یوځای نه بل ځای ته پیاده روانه وم، ما ته به چمن کې گرځیدو خوند راکاوه. ځکه زما بوتان د انگلستان نه وو، چې په پوخ سرک به اکثره ښویدل، د ټولو نه غټ چمن هغه وخت کې د ډيزي في په کور کې و، هغه اتلس کلنه وه یواځې دوه کاله مانه مشره وه. د لیوز ویلي د ټولو نه نامتو جینی وه. سپین لباس یې پرتن و، یو سپین سپورتی موټر یې هم درلود، په ټوله ورځ کې یو ټیلیفون زنگ راغلی و، یو څو هیجاني ځوان افسران د کیمپ نه راغلي وو. هغوی غوښتنه کړې وه ترڅو ډيزي سره په یواځې وگوري.

کله چې د هغې کورنه تېرېدم، د هغې سپین سپورتی موټر د سرک غاړه کې ولاړ و او هغه یو تورن جنرال سره موټر کې ناسته وه چې ما لا تراوسه نه و لیدلی. د یو بل خبرو کې داسې ورک وو چې ماته یې هېڅ پام نه و ترڅو زه پنځه فوټه ورنږدې شوم.

-سلام جوړډن، مهرباني وکه راځه! هغې ناڅاپي وویل،

هغې غوښتل ما سره خبرې وکړي، ځکه د هغې ټولو همزولو کې ما نه ډېره متاثره وه. هغې ما نه وپوښتل که ریډ کراس سره کار کول غواړې، نوزه یې کار ورسمولای شم. هغې ما سره خبرې کولې او ښاغلي افسر د ډيزي خولې ته کتل.

افسر ورته په داسې انداز کې کتل چې هره پیغله غواړي یو څوک ورته داسې وگوري. ما ته هم عاشقانه غوندې چاپیریال ښکاره شو، ځکه تر اوسه مې هغه صحنه یاده ده. د هغې نوم گیتس بي و چې بیا مې تر څلورو کالو پورې ونه لید. که څه هم ما هغه شپه محفل کې ولید خو ما فکر نه کاوه چې دا دې هماغه سړی وي.

دا مهال نو ۱۹۱۹ کال و، راتلونکې کال لپاره مې څلور رسامی هم کړې وې او تورنمنټ کې مې هم برخه اخستې وه، نو ما به ډېری وخت ډيزي سره نه لیدل. د هغې باره کې وحشي افواگانې خپرېدې، د ژمي یوه شپه ډيزي خپل سامانونه ټولول ترڅو نیویارک ته لاړه شي او خپل میین افسر ته خدای پاماني ووايي، موریې پرېښوده چې لاړه شي، خو بیا ترڅو اونیو پورې یې د کور هیڅ غړي سره خبرې نه وې کړې بیا یې افسر سره ونه کتل او په سیمه کې هم هاغه ځوانان پاتې ول کوم چې د عسکری جوگه نه وو او هسې خوشې گرځیدل.

خو راتلونکې مني پورې بیرته خوشاله شوه، لکه د پخوا په څېر خوشاله.

د جگړې اوربند نه وروسته مې واوریدل چې نیو اورلیون کې یو چا سره کوژده کړې، خوبیا د بې د جون په میاشت کې د شیکاګو نه ټام بکنن سره واده وکړ. هغې ډولۍ پسې سلگونه خلک خپلو شخصي موټرو کې راغلي وو او واده لپاره یې د ملباک په نوم د یو هوټل هال هم نیولی و. د واده نه یوه ورځ وړاندې ورته ټام بکنن د ملغلرو یو هار چې درې سوه پنځوس زره ډالره ارزښت یې درلود، ډيزي ته ورکړ.

زه د ناوې ملګرې وم، واده خلکو ته ډوډۍ ورکولو نه نیم ساعت وړاندې د هغې کوټې ته ورغلم. هغه د خپل ګلابي لباس په څېر بنایسته په خپل کټ کې بې خوده پرته وه. هغې یو لاس کې د شرابو بوتل او بل لاس کې یو خط نیولی و. هغې په ورو وویل،

-ماته مبارکي راکړه، تر اوسه مې شراب نه دي څښلي، خو اوس ترې ډېر خوند اخلم.

-څه خبره ده؟ ډيزي... زه ویریدلې وم او زه ویلی شم چې ما تر اوسه داسې جینۍ نه وه لیدلې. هغه کټ کې کېناسته او د غاړې هاریې وشکوه او د ملغلرو دانې په فرش تیت شوې،

-دالاندې ویسه، د چا چې وي همغې ته یې ورکړه او ورته ووايه ډيزي خپله پریکړه بدله کړه... ډيزي خپله پریکړه بدله کړه. هغې په ژړا پیل وکړ، هغې ژړل او پسې ژړل یې. زه ووتم او د هغې د مور مزدوره مې پیدا کړه. مونږ دواړو دروازه بنده کړه او هغه مو په یخو اوبو ولمبوله. هغې د ماشومانو په څېر لا خط لاس کې نیولی و، خط یې ځان سره تشناب ته هم یوړ او د لمبلو وخت کې یې لاس کې کلک نیولی او زیښل شوی و، هغې هغه وخت خپل موټې خلاص کړ چې پوی شوه خط د اوبو سره ټوټې شوی دی او نور د لوستو وړ ندی.

خو هغې نور هیڅ ونه ویل، یو څه یخ مود هغې په تندي کېښود او کالي مو ورته بدل کړل نیم ساعت وروسته کوټې نه راووتو، د ملغلرو هاریې غاړه کې پروت او پېښه نوره پای ته رسېدلې وه.

راتلونکې سهار پنځه بجې یې ټام بکنن سره واده وکړ، پرته د کومې لږزې نه، جنوبي سمندر خواته یې درې میاشتینۍ سفر پیل کړ.

کله چې بیرته راغلل نو ما هغوی دواړه په سانتا باربره کې ولیدل. ما تر اوسه داسې ښځه نده لیدلې چې خپل خاوند سره داسې چلند کوي، که چیرته به هغه د کوټې نه هم بهر وتلو نو هغه به بې کراره کیده او پوښتل به یې؛ ټام چیرته لاړ؟ تر هغې چې به ټام کوټې ته رانتوت نو د هغې حالت به همدا سې و.

ډيزي به په شګو کې ناسته او ټام به ورته غیږ کې سر اېښی و، ډيزي به یې سترګې موبلې او هغې ته به یې په خوښۍ کتل. دا وخت د اګست میاشت وه. راتلونکې اپریل ډيزي وره لوروز پروله او یو کال دپاره فرانسې ته لاړل. دوی مې بیا کینز او بیا وروسته ډې ویلي کې هم ولیدل، بیا وروسته شیکاګو ته راغلل. لکه څنګه چې ته خبر یې ډيزي شیکاګو کې ډېره مشهوره وه. که څه هم هلته شتمن او وحشي ځوانان ول خو ډيزي پکې خپل عزت وساته دا ځکه چې ډيزي شراب نه څښل او دا ډېره ګټوره وي چې د شاوخوا شرایانو منځ کې څوک شراب ونه څښي. او ډيزي هم کوم هلک سره یارانه نه وه جوړه کړې.

نودادی شپږ اونۍ وړاندې یې د ډېرو کلونو وروسته د ګیتس بی نوم یو ځل بیا واوریده. هغه وخت چې ما درنه د ګیتس بی پوښتنه وکړه، تاته یاد شي؟ غربي جزیره کې ګیتس بی پیژنې؟ کله چې ته لاړې، ډيزي زما کوټې ته راغلې وه، زه یې له خوبه پاڅولې وم او ما نه یې پوښتلي ول.

-تاسو د کوم ګیتس بی باره کې خبرې کولې؟ زه نیمه ویده وم هغې خپل

ناشنا غږ کې داسې څه وويل لکه په دې نوم سپرې بې چې پيژنده گيتس بې
هماغه افسرو چې پنځه کاله وړاندې بې دهغې په سپورتې موټر کې ورسره
خوا په خوا ليدلي و.

کله چې جوړډن بيکر کيسه واوروله نو مونږ پلازه هوټل نه نيم ساعت
وړاندې راوتلي وو. لمر هم يواځې د جگړو دانيو په څوکو کې ښکاريده او د
ماشومانو غږونه لکه په چمن کې د چيمچارانو په څېر،

- دا خو ډېر عجيبه تصادف و. ما وويل

- خو دا هر څه تصادفي نه دي.

- ولې نه

- گيتس بې دا کور ځکه اخستې چې ډيزي مخامخ د اوبو هاغاره

اوسېږي.

دا يواځې ستوري نه ول چې هغې خپلې هيلې او غوښتنې وربښولې،
هغه زما مخې ته يو ځل بيا ژوندۍ راغی، هغه غواړي پوه شي، که ته چيرته
ډيزي ته خپل کور کې د چايو يا ډوډۍ بلنه ورکړې او بيا گيتس بې هلته
درشي.

ددې غوښتنې محبوبيت زه ډېر حيران کړم. هغې پنځه کاله انتظار کړی و
او يوه ښکله بې اخستې وه. چيرته چې هغې غوښتل د ستورو رڼا د تصادفي
پتنگانو په څېر وويني او يو وخت هغه د يو نا آشنا باغ ته لاړ شي،

- آيا دا اړينه وه چې تا ماته دا هر څه ويلې ول ترڅو د هغه دومره وپړوکې

عرض پوره کړم

- هغه ويريدلی دی، هغه ډېر انتظار کړی دی، هغه فکر کاوه چې ته به يې

ونه منې.

ذهن کې مې يوه بله پوښتنه وزېږېده،

- هغې ولې تاته ونه ويل ترڅو دا کار وکړي؟

- هغه غواړي چې خپل کور وروښايي او ته د هغه گاونډی يې. نو ځکه...

بيا يې خلکو نه پوښتنې شروع کړې که څوک ډيزي وپيژني او زه لومړنی کس
وم چې هغه وموندلم ما ورته هماغه وخت وړاندیز وکړ چې زه به يې نيويارک
کې کوم هوټل ته بوځم او ته هم هلته راشه هغه راته ويل

- زه نه غواړم هغه هوټل کې وگورم، زه غواړم همدلته نږدې يې وگورم زما
د کور خوا کې. کله چې مې ورته وويل چې ته د تيام ملگری يې او ډيزي ستا
خپلوانه ده نو هغه خپله نظريه بدله کړه. هغه تيام دومره خاص نه پيژني، که څه
هم هغه به هر وخت د شيکاگو اخبار ددې لپاره اخسته که چيرې پکې د ډيزي
نوم راڅرگند شي.

نور ما ښام شوی و، د يو وړوکي پل لاندې تېرېدو، ما خپل لاس د هغې د
شانه راچاپېرکه او د ما ښام ډوډۍ مې ورته وويل، نور ما د ډيزي او گيتس
بي باره کې فکر نه کاوه، دا پاک، نرم، محدود شخص چې جهاني شکاکيت
سره تړاؤ لري، کوم شخصيت چې اوس مهال يې ملا زما په مړوند راگيره ده.
- او ډيزي بايد خپل ژوند کې څه ولري؟ زما په غوږ کې پس پسک
ووويل،

- ايا هغه غواړي گيتس بې سره وگوري؟

- هغه لاندې خبره، او گيتس بې نه غواړي هغه خبره شي. بس ته ورته د
چايو لپاره بلنه ورکړه.

مونږ ډگنو ونو خوا کې تېر شوو، هغې زما لاسونه کلکول د هغې خفه،
ستړې او کرکې څيره کې مسکا راغله نو زه ورته نور هم نږدې شوم، دا ځلې د
مخ په لور...

پنجم ڇپرکي

په هغه شپه چې کله غربي جزيرې ته راغلم، د لرې مې وليدل داسې راته ښکاره شوه چې کور مې اور اخستی دی، دوه بجې به وې، د ټاپو هماغه کونج نه د خراغونو شغلې تر سرکه رارسيدلې وې. په کونج کې راتاو شوم چې ومې ليدل د گيتس بي کور دی، د سر نه تر بيخ پورې يو سپين پرق و. په لومړي ځل ليدو مې داسې وانگيرله لکه چې بيا کوم محفل جوړ دی، يا پکې خلک پټ پټونۍ کوي او ټول کور د لوبو لپاره تيار شوی دی. خو هلته هيڅ کوم غږ نه و. هلته يواځې باد و چې د ونو سره يې ډغرې وهلې. کله چې زه ټيکسي خپلځای ته رارسولم، ومې ليدل چې گيتس زما په لور راروان دی، خدای خبر د کله نه به يې زما لاره څارله.

- ستا کور خو ډير روښانه ښکاري. ما ورته وويل.

- ريښتيا...؟ هغه خپلې سترگې ښکلې ته واړولې؛ ما خو پکې يو څو

کوټو ته کتل، راځه لاړ شو کاني جزيرې ته، زور ياره! زما موټر کې.

- ډېر ناوخته دی.

- نو بيا راځه يوه شيبه خپل حوض کې ولاړم. په ټول اوږي کې مې

پکې نه دي لمبلي.

- زه ځم ويده کيږم!

- سمه ده.

هغه منتظر و، ماته يې په ځپونکي نظر وکتل. يوه شيبه وروسته مې

ورته وويل،

- ما اغلې بيکر سره خبرې وکړې، سبا ته ډيزي ته زنگ و هم او د

چايو لپاره ورته بلنه ورکوم.

- اوه... ښه خبره ده! هغه په بې پروايې وويل: زه نه غواړم تاته کومه

ستونزه جوړه شي.

- کومه ورځ تا لپاره غوره ده؟

- هره ورځ چې ستا خوښه وي. هغه بيا وويل: "زه نه غواړم تاته کومه

ستونزه جوړه شي.

- سبا نه بله ورځ څنگه ده؟

هغه يوه شيبه فکر وکړ، بيا يې بې ميله وويل: زه غواړم د کور مخې

چمن دې برابر کړم.

مونږ دواړو د چمن وښو ته وکتل.

- يوه بله ورځ خبره هم ده. هغه زړه نا زړه وويل.

- ولې؟ که ته غواړې يو څو ورځې وروسته به يې راوغواړم.

- اوه... دا خبره نه ده. هغه لالهانده غوندي ښکاريده؛

- ما فکر کاوه... دلته ماته وگوره... زور ياره! ته ډېرې پيسې نه گټې

کنه؟

- دومره نه. ددې خبرې په اوریدو لږ ډاډمن شو.

- ما هم دا فکر کاوه، بخښنه غواړم، ته خو گورې کنه، زه یو وړوکی غوندې تجارت کوم، ته خو پوهیږې کنه، نو ما فکر کاوه چې ته هسې هم ډېرې پیسې نه گټې... ته باندونه خرڅوې کنه، زوړ یاره!

- بس خپله هڅه کوم.

- ښه... دا به ستا لپاره گټوره وي او ستا وخت به هم کم مصرفیږي او پیسې به هم ډېرې وي، دا به زما او ستا ترمنځ وي.

زه اوس پوه شوم، د مختلفو حالاتو تر سیوري لاندې دا مذاکره زما د ژوند یو بحران څرگندوي، خو دا وړاندیز په ښکاره ډول د یو خدمت په بدل کې و. ما سره هم بله لاره نه وه نو د هغه خبرې مې ورپرې کړې.

- زما لاسونه ډک دي، زه درنه ډېر مندوی یم. خو زه د خپل کار پرته نور څه نشم کولای.

- زه درته داسې نه وایم چې ته وولف شیم سره تجارت شروع کړه.

ما هغه په دې وپوهوه چې خپلې خبرې نه نه اوړم. هغه تر ډېره منتظر و او هیله من و چې زه به بیا خبرې شروع کړم، خو بیا لږه شېبه وروسته مجبور شو او په نه زړه کور ته روان شو.

هغه ما سخوتن زما سر لږ غوندې سپک شو او لږ خوشاله هم وم. زه فکر کوم کوټې ته راننوتو سره په ډوب خوب ویده شوی وم. نو زه نه یم خبر چې گیتس به کاني جزیرې ته تللی و او که هماغسې ولاړ به یې دخپل کور کوټو ته کتل.

راتلونکې سهار وختي مې دفتر نه ډيزي ته ټیلیفون وکړ او هغې ته مې د چایو بلنه ورکړه.

- ټام ځان سره مه راوړله. ما هغې ته خبرداری ورکړ.

- څه...؟

- ټام ځان سره مه راوړله.

- ټام څوک دی؟ هغې په معصومه لهجه وویل.

هغه ورځ ډېر تیز باران و، تقریبا د غرمې یوولس بجې به وې چې ډله سړي زما انگرې ته چې باراني کوټونه یې اغوستي وو راننوتل، گیتس بي مخکې او لس دولس مزدور کاران ورپسې، گیتس بي خلکو ته لارښوونه وکړه ترڅو وابښه وریږي او د چمن خواو شا سیمې صفا کړي. هغه بیرته لاړ. ماسپښین دوه بجې وې، د گیتس بي له خوا د چایو اړوند بی شمیره لوبښي راوړل شول. یو ساعت وروسته دروازه په زوره پرانستل شوه او گیتس بي ورپن ټوکر نه جوړه دریشي، نقره یي شرت، طلايي نیکتایي غاړه کې، ترور دننه راننوت. د هغه رنګ سپین تنبیدلی و او په مخ کې یې د بې خوبۍ ښې له ورايه ښکاريږي،

- هر څه خو سم دي کنه؟ هغه زروپوښتل.

- هو، ستا خلکو ښه کار کړی دی. چمن یې هم ښه برابر کړی دی.

- کوم چمن؟ هغه زروپوښتل... ښه... ستا د کور چمن. هغه د کرکۍ نه

بهر وکتل، خو هغه ته په کتلو راته داسې څرگندیدله چې هیڅ نه گوري.

- ډېر ښه ښکاري. هغه بیا په نا اړونده توګه وویل؛ یواځې خبر کې ویل

شوي چې کیدای شي باران تر څلورو بجو ودریږي، تا هر څه تر لاسه

کړي؟ د چایو لپاره خو ټول لوازم پوره دي کنه؟ هغه مې د لوبښو خونې ته

بوتله. بیا مونږ یواځې د خوړو دوکان ته لاړو او هغې نه مو لیموي کیک

راواخیست.

- دا به بس وي کنه؟ ما وپوښتل.

- هو ډېر دی... ډېر ښه دی... زوړ یاره!

تر درې نیمو پورې باران یو څه ورو شوی و، خوبیا هم نري نري
خاڅکي د پرځې په څېر د ځمکې په لور راروان وو. گیتس بي په کراره
نه شو کیناستی. شېبه وروسته به یې د کړکۍ نه بهر کتل. اخر له ځایه
پاڅید او ماته یې په غیر عادي لهجه کې وویل:

- زه ځم نور...

- ولې...؟

- چایو ته هیڅوک نه راځي. ډېر ناوخته شو. هغه خپل لاسي ساعت ته

وکتل.

- زه ټوله ورځ انتظار نشم کولای.

- ځان نه ساده مه جوړه. د څلورو نه خو یواځې دوه دقیقې تېرې دي.
هغه بیرته غمجن کېناست لکه ما چې په زوره حصار کړی وي، په
همدې کې د بهر نه د موټر غبراغی چې زما د کورانگر ته راداخل شو،
مونږ دواړو خیز کړ. زه بهر ورووتم.

د لغړو ونو لاندې یو موټر راروان و، ډيزي شاته سیت کې ناسته وه،
درې کونجه یو ډول سنبلې خولۍ یې په سر وه او د همغې ځای نه ليواله
موسکۍ شوه،

- په ما گرانه! په همدې ځای کې او سپرې؟ د هغې غږ د باران ټک
ټک سره یو ځای شو، ما هم خپل غوږونه ورڅک کړل. د زلفو یوه برخه
یې لمد تر زړنې رارسیدلې وه. ما یې لاس ونيو تر څو موټر نه رانېکته
کیدو کې ورسره مرسته وکړم.

- ته خو په ما مپن شوی نه یې؟ ماته یې غوږ کې په ورو وویل... نو
بیا ولې زه باید یواځې راشم؟

- دا د کیسل ایکنټ یو راز دی، خپل موټر چلونکي ته ووايه چې لاړ
شي او یو ساعت وروسته درېسې راشي.

- فردي! یو ساعت وروسته راشه!

مونږ دننه لاړو، دننه یوه درنده او حیرانونکې صحنه رامنځته
کیدونکې وه.

- ښه نو... دا ډېره خندونکې خبره ده!

- څه شی خندونکې دی؟

هغې مخ راواړوه، په کې دروازه هم وټکیده، زه دروازې ته ورغلم،
گورم چې گیتس بی ولاړ دی، په شاته دروازه بیرته بهر تللی و، رنگ یې
مرغونی سپین تنبیدلی لکه هیڅ وینه چې ونه لري. خپل لاسونه یې د
کوټ په جیبونو کې نښاسلي او باران لوند خيشت کړی دی. زه مخکې
هغه راپسې دهلیز ته راننوت، لایې زړه نه ښه کاوه چې کوټې ته ننوځي.
په زوره مې دننه ولیږه، ما د دهلیز دروازه بنده کړه ځکه باران بیا زور
اخیستی و.

تر یوې شیبې پورې هیڅ خبرې نه وې شوې بیا مې نری پس پسک
واوریده، زه هم دهلیز کې یې موخې ولاړ وم. زه هم دننه ورغلم.

گیتس بي لا تر اوسه لاسونه جیب کې نښاسلي، دیوالي بخاري
دپاسه الماری باندې یې ډډه وهلی ولاړ و. هغې خپلو پښو ته کتل. سر
یې راپورته کړ تر څو یو نظر ډيزي ته وگوري. الماری په سر ایښودل
شوې ساعت یې سر سره ټکر شو او لاندې راوغورځید، په خپلو
لږزیدلو لاسونو یې د نیولو ناکامه کوښښ وکړ.

- مونږ مخکې سره لیدلي ول. گیتس بي ورو وویل، ماته یې یو نظر
وکتل او د هغه شونډو د خندا یوه ناکامه هڅه وکړه. د مات شوي ساعت

جوړولو هڅه یې وکړه خو بیرته په خپل سم ځای کینښودل شو، بیا هغه کیناست، څنگل یې په صوفه او د زنې لاندې یې لاس کینښود او نیغ کیناست.

- د ساعت ماتولو لپاره بڅښنه غواړم. هغه وویل.

- زوړ ساعت و. ما ورته په احمقانه لهجه وویل، زه فکر کوم مونږ درې واړه په دې باوري وو چې ساعت په ځمکه غورځیدو سره ټوټه ټوټه شوی و.

- مونږ ډېر کلونه یو بل سره نه دي لیدلي. ډيزي وویل.

- راتلونکې نومبر میاشت پنځه کاله پوره کیږي. د گیتس بی غیر ارادي ځواب مونږ یو ځل بیا د خاموشۍ په لور بوتلو. زه ووتم ترڅو دوی ته چای راوړم. چای تیار هلته ایښی و. گیتس بی غلی ناست و، ما او ډيزي خبرې کولې، هغې په عصبانیت کله ماته او کله ډيزي ته کتل. کله کله چوپتیا هم د هرڅه ځواب نه شي ویلای نو ځکه ما بښنه وغوښته او پاڅیدم.

- ته چیرته ځې؟ گیتس بی زرو پوښتل.

- زه بیرته راځم.

- مخکې تر دې چې له دې ځایه لاړ شي، تاسره مې کاردی. هغه ما پسې تر اشپزخانې راغی، دروازه یې بنده کړه او پس پسک کې یې خبرې پیل کړې:

- څه خبره ده؟

- ته ډېره غټه سهوه کوي. هغه وویل، سربېره د نه په ډول ښي چېې لور ته اړوه،

- دا غټه سهوه کوي، غټه سهوه.

- هیڅ خبره نده، ته شرمیږې؟" له نیکه مرغه ما ورسره دا هم ورزیاته کړه؛ ډيزي هم شرمیږي... د هغه لکه چې باور رانغی؛

- ډيزي هم شرمیږي...؟

- څومره چې ته شرمیږې، هغومره هغه هم...

- لږ په ورو غږیږه...

- ته د ماشومانو په څېر کارونه مه کوه. ما یې خبره ورپرې کړه: یواځې دا هم نه، ته سپین سترگي توب کوي، ډيزي هلته یواځې ناسته ده... هغه خپل لاس او چت کړ لکه ماته چې وایي بس دی، ماته یې وکتل او د کوټې دروازه یې په احتیاط پرانسته او یو ځل بیا کوټې ته ننوت.

زه د کور شا دروازه باندې بهر ووتم، په کومه دروازه چې گیتس بی د ډيزي په راتلو وتلی و، ترڅو خپل احساسات قابو کې راوړي، هغه خو خپل ټول ځان باران کې لوند کړی و. باران یو ځل بیا ښه تیز شوی و. زه لاړم د خپل کور چمن کې یوې غټې ونې لاندې ودریدم، د هغه ځای نه یواځې د گیتس بی بنگله ښکاریده. د باران څآڅکي به د ونو پاڼو کې سره یو ځای کیدل او لاندې ورته زه ولاړوم.

تقریباً نیم ساعت وروسته لمر هم د وریځو تر منځ سر راښکاره کړ. د خوراکي توکو ډک موټر د گیتس بی کور ته تاو شو، زه فکر کوم چې دې خوراکونو نه خپله گیتس بی ډېر کم خوري. زه بیرته دننه لاړم، باران ودریدو سره د هغوی پس پسک دهلیز کې هم اوریدل کیده. غږونه ورو ورو د احساساتو سیلۍ سره تیزیدل، خو د باران ودریدو سره ټول کور کې چوپتیا خپره وه. اشپزخانه کې مې تر خپلې وسې لوبښي یو بل سره ووهل او څه شور مې جوړ کړ، خو هغوی هیڅ نه اوریدل. هغوی دواړه د کوچ دواړو څنډو کې یو بل ته مخامخ داسې ناست ول لکه د یو چا نه

چې ازموینه اخستل کېږي او د شرم هغه پل اوس له مینځه تللی و.
 د ډيزي مخ د اوبنکو نه ډک و او کله چې دننه ورغلم نو یو څه په زوره
 مې ټوخی وکه، نو پوی شول، ډيزي زر پاڅیده او د آينې مخې ته ودریده
 او د سمال باندې یې خپل اوبنکې پاکولې. خو گیتس بې ترور غوندې
 بنکاریده، خو په لفظي ډول هغه ځلیده، پرته د څه ویلو او یا لاسونو
 خوځولو نه یې د ویار شغلې رابهر کیدې او دا وړه کوټه پرې ډکیدله.
 - اوه... سلام... زوړ یاره! هغه وویل، لکه د څو کالو راهیسې یې چې
 راسره نه وي لیدلي، ما خو فکر وکه کیدای شي لاسي سترې مشي هم
 راسره وکړي.

- باران خو ودریدلی دی.

- ودریدلې؟ کله چې هغه پوه شو چې زه د څه باره کې غږېږم نو پام یې
 شو چې د لمر وړانګې کوټې ته هم راننوتې دي. هغه د هوا حالاتو
 پیژندونکي په خبر وویل، ډيزي ته یې مخ واړوه،
 - ته دې باره کې څه فکر کوې؟ باران خو ودریدلی.

- زه ډېره خوشاله یم، جی. د هغې ستونزې د خفګان او درد نه ډک و. د
 ډېرې خوښۍ نه یې په غیر ارادي ډول وویل.

- زه غواړم چې ته او ډيزي زما کور ته راشئ، زه غواړم ډيزي ته خپل
 کور وښایم.

- په رینستیا غواړې چې زه هم درشم؟

- د زړه نه یې وایم، زوړ یاره!

ډيزي بره لاره تر څو خپل مخ پریمینځي. زما ډېر وروسته پام شو چې
 هلته به ځان پاک هم نه وي. ما او گیتس بې لاندې چمن کې د هغې
 انتظار کاوه.

«زما کور خو ښایسته ښکاري کنه، وگوره! لکه خراغ ښکاري»
 گیتس بې وویل او زه هم ورسره موافق وم، کور په رینستیا ډېر
 ښایسته ښکاریده.

- هو... ښایسته دی. «هغه خپل کور ته بیا بیا کتل.

- یواځې مې درې کالو کې دومره پیسې تر لاسه کړې تر څو پرې دا
 کور واخلم.

- ما فکر کاوه تاته دا دومره پیسې د میراث نه پاتې دي.

- ماته پاتې وې، زوړ یاره! خو ما ټولې پیسې د جگړې له وجې له
 لاسه ورکړې. د جگړې له ویرې... هغه وویل.

زه فکر کوم هغه په مشکله پوهیده چې هغه څه وایي، کله چې ما ورته
 وپوښتل چې څه کاروبار کوي نو د هغه ځواب په زغرده لهجه کې و.

- دا زما شخصي چارې دي. وړاندې تردې چې خپل ځواب ته فکر
 وکړي چې دا یو ښه ځواب نه و،

- اوه... زه د ډېرو شیانو سوداګري کوم. هغه ته د خپلې بد ځوابۍ
 احساس وشو،

- لومړي سر کې مې د درملو سوداګري کوله، بیا وروسته د تیلو
 کاروبار او اوس یو هم نه کوم. هغه ماته په ځیر کتل چې ګني خفه شوی
 نه وي.

- زه فکر کوم ته د هغه شپې باره کې خبرې وکړې، ما چې درته کوم
 وړاندیز کړی و؟ وړاندې تردې چې زه ځواب ورکړم، ډيزي دننه نه
 راووته. د هغې د کمیس تنۍ له ورايه د لمر په رڼا کې پرقیدې.

- دا غټ ځای؟ ډيزي په ژرغوني غږ کې وویل.

- ستا خوښ شو؟

- ډېر مې خوښ شو، خو زه نه پوهېږم ته پکې څنگه یواځې اوسېږې؟
- زه یې تل په زړه پورې خلکو نه ډک ساتم شپه او ورځ، هغه خلک چې په زړه پورې کارونه کوي. لمانځونکي خلک...

پر ځای ددې چې بنگلې ته لنډ ورننوځو، مونږ د لاندې سرک د لارې د شا په دروازه دننه ورغلو، ډيزي هم د خوښۍ نه حیرانه پاتې وه. مرمړینو زینو پورې ورسیدو، د مرغیو پرته بل کوم غږ نه اوریدل کیده. ما فکر کاوه چې دلته دننه د هرې صوفې او میز شاته میلمانه ناست دي، د یوې ځانگړې قوماندې لاندې ټول غلي وي ترڅو مونږ تېر شو. مونږ به لاړو، پرله پسې د خوب خونې وې، هره خونه د گلابو او سنبلي ورینسمو او په تازه نوي گلانو سینگار شوې وي. بیا ورپسې د کالو بدلولو خونې، تشنابونو کې دننه وړې کوټې چې د یني ناروغ خلک پکې خپل ورزش هم کولای شي. هغه د یوې شیبې لپاره هم ډيزي نه مخ نه اړوه. زما په فکر گیتس بې هر څه ددې جوگه کړي و ترڅو د هغې بنایسته سترگې پرې ډکې شي او تقریبا هر څه د ډيزي د خوښۍ وړ وگرځیدل.

گیتس بې لکه د پخوا یې چې دا هرڅه پلان کړي وو. هغه ډېر خوشاله بریښېده، لکه د ډېرو کلونو موخې ته چې رسیدونکې وي او د خپل هدف تر لاسه کونکې وي. ډيزي هملته ولاړه، گیتس بې به روان، هغې ویل لندن کې یو کس لري چې د هر موسم جامې ورته لیږي، یوه یوه الماری به یې خلاصوله او هغې نه یې شرتونه، دریشي، نکتایانې چې د هر یو لپاره بیله بیله الماری وه. بیا د ښځو د جامو الماری شروع شوې، بډل به یې راخېسته او یو یو به یې لاندې ډيزي په لور غورځاوه. ډيزي هم د خدا نه شنه وه او د یو یو رانیولو هڅه به یې کوله، اخر لاندې ځای

د کالو نه ډک شو او ډيزي پرې سر کینښود او په ژړا شوه.
- دا څومره ښکلي کالي دي، زه ډېره خفه کېږم ځکه تر اوسه مې داسې ښایسته کالي نه دي لیدلي.

د کور لیدو نه وروسته بهر راووتو، تر څو راته چمنونه او د لمبلو حوض او نوي موسمي گلونه راوښی. زمونږ راوتلو سره باران شروع شو.

- که دا لږه نه وي نو ستا کور د همدې ځای نه ښکاري، ستاسو کور مخې ته تل یو شین خراغ بل وي. گیتس بې وویل.

ناڅاپه ډيزي خپل مړوند د هغې نه راچاپیر کړ خو گیتس بې د تیرې خبرې باره کې سوچ کاوه، لکه د هغه شین خراغ ارزښت ورته د تل لپاره بې ارزښته شوی وي. هغه یوه لاره چې دوی دواړه یې سره جلا کړي وو اوس د دوی ترمنځ یواځې اوبه او یو شین خراغ پروت و.

زه ترې هاخوا لاړم، هاخوا د گیتس بې د ماشومتوب انځور ځوړند و، د بیرۍ تفریحې لباس یې پر تن و. هغه خپل سر شاته بې پروا نیولې و. هغه وخت تقریبا اتلس کلن ښکاریده، ډيزي وویل.

- زما ډېر خوښ شو، ستا دا پیکې! تا څو ماته نه وو ویلي چې تا یو وخت پیکې هم درلود او د تفریح بیرۍ باره کې...؟

- دلته وگوره! گیتس بې زرو ویل، ستا باره کې ډېرې سپینې ورقې تورې شوې دي. دوي خوا په خوا ولاړ انځور ته کتل. ما غوښتل لاجورد باره کې ترې وپوښتم په دې کې د ټیلیفون زنگ راغی، گیتس بې خپله غوږې پورته کړې،

- هو... ښه... زه اوس خبرې نشم کولای... زه اوس نه شم کولای دې باره کې خبرې وکړم... ما ورته ویلي و یو وړوکی ښارگوټی... هغه باید پوه شي

چې وړوکی ښارگوټی څه مطلب لري... ښه، نو هغه زمونږ نډی پکار که ډیترایت د هغه نظر وي، د وړوکی ښارگوټي...“
هغه غوږې کینود.

- دلته راشه، زر... ډیزي کړکی کې ولاړه، ویل یې؛ باران اوس هم ورپرې. تیاره د غرب خواته ډېره ده او دلته سمندر د پاسه ځگن وریځې گلابي او طلايي ښکاري.

- هلته وگوره... گیتس یې ورته په ورو وویل،
- زه غواړم هغه گلابي وریځې راوینسم او تا پکې ونغاړم... ډیزي وویل.

ما غوښتل چې لاړ شم خو هغوی دواړو زما خبره هیڅ وانه وریده. خو کیدای شي دلیل یې دا و چې زما شتون د هغوی یواځیوالي لپاره قناعت بخش و.

- زه پوهیږم چې نور څه وکړو؟ گیتس بی وویل؛ ښاغلی کلپ سپرنګر به راوړم چې مونږ ته پیاوړو غوږي “هغه د کوټې نه ووت، پونګ ته یې غږ کړل تر څو کلپ سپرنګر راوغواړي، هغه یوه شیبه کې راغی.
- ستا د تمریناتو مزاحم شوي خو نه یو؟ ډیزي په مود بانه لهجه کې ترې وپوښتل.

- زه ویده وم... زه ویده وم، خو اوس راپاڅیدم.
- کلپ سپرنګر به پیاوړو غوږي. گیتس یې د هغه خبرې ورپرې کړې.
- زه ښه پیاوړو نه شم غوږولای. ډېر وخت کیږي تمرین مې نه دی کړی...“
- لاندې به لاړ شو. گیتس یې یې یو ځل بیا خبرې ورپرې کړې. هغه یوه بټنه کیکاږله، خړې کړکۍ خراغونو بندیدو سره روښانه شوې، د گیتس بې موسیقی. کوټه کې پیاوړو سره خوا کې یوه ډیوه هم بله وه.

هغه اورلگید راواخست او د ډیزي لپاره یې پرې سګرټ بل کړ او په یو کونج کې ورسره خوا کې کیناست. د کوټې فرش باندې یواځې باندینی رڼا انعکاس کاوه. کله چې کلپ سپرنګر پیاوړو غږول شروع کړل، شیبه وروسته په ناخوښۍ د گیتس بې په لټه شو،
- گوره زما تمرین نشته، ته گورې، ما درته وویل چې زه نه شم غوږولای. زما تمرین...

- ډېرې خبرې مه کوه... غږوه... گیتس یې ورته په دریم ځل خبره خوله کې وچه کړه.

کله چې ما گیتس یې ته د خدای پامانۍ لپاره وویل، د هغه په مخ کې مې د وارخطایې ښې ولیدې اگر چې یو شکمن پرکالتوب د هغې په خوشبیننه خیره کې راڅرګند شو. تقریبا تر پنځه کالو، د ډیزي خوبونه نیمګړي پاتې شوي وو. دا د هغې غلطې هم نه وه او یا د گیتس بې د سترژوند هڅو، گیتس یې یې د خپلو نوښتګرو جذبو تر منځ غورځولی و چې د وخت په تېرېدو پکې ورزیاتیدل.

هیڅ کوم اوریا تازه والی ددې چلینج نه شي ورکولای چې د یو سړي اروايي زړه تر کومه حده زیرمې ساتلی شي. ما چې کله هغه ته وکتل لږ مې ځان برابر کړی و. د ډیزي لاس یې کلک نیولی و، لکه ډیزي چې ورته غوږ کې څه وایي او د احساساتو ډک زړه یې د هغه په لور کور شوی وي. هغوی دواړو زه هیر کړی وم، خو ډیزي بره وکتل او لاس یې راکړ خو گیتس بې زه بیخي نه پیژندم. ما یو ځل بیا هغوی ته او هغوی ماته وکتل. او بیا زه د کوټې نه راووتم او لاندې مرمینو زینو کې باران ته یوه شېبه ودریدم او هغوی مې هملته ځانته پرېښودل.

شپږم خپر کې

جیمز گیتس یې خپل اصلي نوم و. هغه خپل نوم او وه لس کلنۍ کې بدل کړی و. هغه وخت یې د خپل مسلک شروعات وکړه کله چې ډان کوډي د خپلې تفریحي بیړۍ سره د سمندر طوفاني او بو ترمنځ راگیر شوی و، هغه وخت جیمز گیتس د ساحل په خوا کې د خپل شلیدلي جرسې او د لمبلو لباس کې گرځیده. ریښتیا هغه وخت یې نوم گیتس بې شو. هغه یوه کښتۍ له چا نه پور کړې وه او کرایه به یې ورکوله په هماغه ماسپښین کې یې ډان کوډي د سمندري طوفان نه ژغورلی و. د هغه مور او پلار پر دیو پتییو کې کار کوه، خو د هغه خیالاتو دا هرڅه نه شول زغملای او خپل مور او پلار یې هم نه شول قبلولای.

یو کال کې جنوبي ساحل سویریر ډنډ پورې ورسیده او بیا پنځه کالو پورې ډان کوډي سره پاتې شو. ډان کوډي پنځوس کلن میلیونر او عیاش سړی و. یوه ورځ ځوان گیتس یې د بیړۍ په راشپیل ناست او بره د بیړۍ عرشي ته گوري، هغه ډان کوډي ته موسک شو، هغه په دې پوه

شوی و چې هغه چاته هم وگوري نو په هغه سړي بیا گرانیري. یو څو ورځې وروسته یې ورته نوې آبي رنگه کورتۍ، شپږ جوړه پتلونونه او کښتۍ خولۍ واخستل.

گیتس یې خپل دهلیز کې ولاړ او د هغه کیسې کولې، هغه ویل،
- هغه ماته هر څه رازده کړي وو، څنگه کالي واغوندم او څنگه د یو
ښاغلي په خبر عمل او خبرې وکړم.

گیتس یې ته دا ټولې پیسې ډان کوډي نه په میراث پاتې شوې وې. هماغه وخت کې تقریباً پنځه ویشت زره ډالره کیدل، خو هغې پیسې وانه خستې، د امریکا هر اخبار همدا سر خط جوړ کړی و او مختلفې افواگانې یې خپرولې. چې گیتس یې سره دا دومره پیسې د کومه راغلي. هغه ماته دا هر څه ډېر وروسته وویل. د هغې لنډه دمه چې د اسویلي ویستلو یا د غلط فهمۍ لري کولو لپاره فکر کاوه. ما ترې گټه اخسته او د هغه لومړنیو افواگانو باره کې مې فکر کاوه چې یو یې هم سم نه ول.

په څرگند ډول د ډیزې بهر ته یواځې تلل تام ځوراوه. نو ځکه د شنبې ورځې د گیتس یې محفل کې ډیزې سره تام هم رانښکاره شو. کیدای شي د هغه شتون په دې محفل کې فشار راوړونکی ثابت شو. دا ځل بیا هماغه خلک یا هماغه شان خلک دې محفل ته راغلي ول. خو ماته یې دا ځل د پخوا په خبر خوند نه را کاوه او یا کیدای شي زه ورسره روږدی شوی وم او یا کیدای شي چې ما ورته د ډیزې د سترگو له مخې کتل او دا په ثابت ډول خفه کونکي وي چې یو څوک د بل په نظر گوري. هغوی مازیگر تېر راوړسیدل او مونږ د سلگونو خلکو ترمنځ

گرځيدو، ڏيزي خوبنۍ نه وويل،

- دا څومره خوند کوي. هغې غلي غوندي ماته وويل،

- که ته غواړي ما ښکل کړي، ماسخوتن هر مهال غږ کولای شي، زه

تیاره یم. یواځې زما نوم واخه.

- خوا او شا وگوره! گیتس بي ورته وړاندیز وکړ.

- زه گورم، ډېر حیرانونکی چاپیریال دی...

- ته کولای شي د هغه چا چې یواځې نوم دې اوریدلی وي دلته

وگوري.

تام په مغروره سترگو وروکتل، ویې ويل،

- مونږ ډېر نه گرځو. او حقیقت خو دا دی چې زه خو دلته هیڅوک نه

پیژنم.

- کیدای شي هغه ښځه وپیژني... گیتس بي د شفتالو ونې لاندې

ښځو په لور اشاره وکړه، تام او ڏيزي دواړو وروکتل، غیر حقیقي

احساسات ورسره مل و ترڅو د فلم نامتو ستوري په لیدلو یې باور

راشي.

- هغه ډېره ښایسته ده. ڏيزي وويل.

- او هغه کس چې خوا کې ورسره ناست دی یو نامتو ډایرکټر دی.

گیتس بي هغوی ټولو ته وروپیژندل.

- دا ښاغلی بکنن... او دا آغلې بکنن... یوه شیبه زړه نا زړه شو بیا یې

وويل: ښاغلی بکنن د پولو لوبغاړی دی...

- اوه... نه، زه نه یم. تام نیوکه وکړه.

خو حقیقت کې د گیتس بي په دې خبره؛ د پولو لوبغاړی. تام ته ډېر

خوند ورکړ.

- ما تر اوسه دومره فلمي لوبغاړي نه وو لیدلي. زما هغه سړی هم ډېر

خوبن دی، څه نوم یې؟ ڏيزي وويل.

گیتس بي هغه هم وروپیژنده او دا یې ورته وويل چې هغه د فلم

تولیدونکی هم دی.

- زه که څه هم د پولو لوبغاړي په څېر نه ښکارم. تام په خوبنۍ وويل.

گیتس بي او ڏيزي نڅا کوله، هغه مې تر اوسه په نڅا نه وو لیدلي.

بیا هغوی زما کور ته لاړل او هملته تر نیم ساعت زینو کې ناست وو. د

ڏيزي په غوښتنه زه هملته باغ کې د څوکیدار غوندي ولاړوم. هغې ويل

که چیرته سیلاب یا اوریابل څه خدایي افت راشي چې له مخکې نه

مونږ ته خبر راکړي.

تام هم رانښکاره شو، مونږ ماښامنی. ډوډۍ باندې ناست وو.

- خفه کیږئ خو نه چې زه هلته نورو خلکو سره ډوډۍ وخورم، هغوی

ډېر مزاحیه سړي دي.

ما وويل: ورځه... ڏيزي په مهربانۍ وويل؛ او که چیرته د کومې

انجلۍ نه د کور پته اخلي نو ما سره یو وړوکی غوندي پنسل شته

اخیرنی ځای چې زما یاد شي زه ڏيزي سره ولاړوم، د فلم ډایرکټر او

نور فلمي لوبغاړي لا اوس هم د شفتالو ونې لاندې ناست وو. زه هملته

مخکینو زینو کې ناستوم. زما ملگري هم خپلو موټرو ته منتظرول،

ماسره یو ځای کیناستل. بهر تیاره خپره شوې وه. د گیتس بي د جامو

اغوستلو خونه کې مې یو سیوری ولید، ورپسې بل سیوری...

- هسې دا گیتس بي څوک دی؟ په هر حال تام پوښتنه وکړه... ماته خو

کوم غټ قاچاقبر ښکاري.

- دا دې چیرته واوریدل؟ ما ترې وپوښتل.

- چا نه مې نه دي اوریدلي. ما ته داسې ښکاري. دا ټول نوي شتمن شوي خلک ټول غیر قانوني کارونه کوي، ته خو پوهیږې.
 - گیتس بی هغې ډله کې نه دی. ما په لنډ ډول ورته وویل.
 هغه هم د یوې شېبې لپاره غلی و. په ولاړه سترې غوندې شو، یوې بلې خواته کږیده، د پښو لاندې وړو تېرو کړنجاړ کوه.
 - ښه، بیا کیدای شي د ډېرو هڅو جذبه وي چې دا ژوي یې سره راټول کړي دي.

یو نري شمال د ډیزي پوستین کالروړپاوه.
 - لږ تر لږه د هغه خلکو نه خو ښه دی کوم چې مونږ پېژنو. ډیزي وویل.
 - ته خو خوشاله نه ښکاري...
 - زه خوشاله وم.
 ټام وخنډل او ماته یې وکتل.
 - ستا د ډیزي مخ ته پام و چې هغه جینۍ ورته ویل په یخو او بو دې لمبوم.

- ډېری خلک چې دلته راځي، هغوي ته بلنه نه ورکول کیږي، هغې جینۍ ته هم بلنه نه وه ورکړل شوې. هغوی بس په خپل زړه دلته راځي او گیتس یې دومره مواد به دی چې هغوی باندې نیوکه هم نه کوي.
 - زه غواړم چې پوه شم چې هغه څوک دی او هغه څه کوي؟ ټام ټینگار وکړ... او زه فکر کوم چې زړه ترینه ځان خبر هم کړم.

- زه یې درته همدا اوس ویلی شم؛ ډیزي ځواب ورکړ. هغه درمل ځایونه لري، بلکې د ډېرو درملځایونو څښتن دی. هغه هر څه خپله جوړ کړي دي.
 لیمو مو تر رانېکاره شو.

- ښه شپه، نیک! ډیزي وویل.
 په هماغه شپه تر ډېره هملته پاتې شوم، گیتس بی راته ویلي و چې همدلته اوسم تر څو هغه وزگار شي. زه هم باغ کې ورته کیناستم. د حوض لمبلو غویمند هم پای ته رسیدلی. کله چې هغه زینو کې رانېکته کیده، سترگې یې ځلیدونکې او سترې ښکاریدې.

- دهغې محفل خوښ نه شو؟
 - بالکل یې خوښ شو.
 - د هغې خوښ نه شو. هغه ټینگار وکړ، د هغې دلته ساعت تېر نه شو. هغه غلی و او ما د هغې نه ختمیدونکي خفگان باره کې فکر کاوه.
 - ځان د هغې نه ډېر لرې محسوسوم. د هغې پوهول به ډېر گران شي.
 - ته د نڅا باره کې خبرې کوې؟

- "نڅا؟ زوړ یاره! نڅا ضروري نه ده. هغه ددې نه کم نه غوښتل تر څو ډیزي لاړه شي او ټام ته په څغرده ووايي "ما تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې" ډیزي باید هغې سره څلور تېر کړي کلونه د خپل ژوند نه وتوړي او په همدې یوه جمله هر څه ور ختم کړي. او لږ څه نور یې هم زړه غوښتل او هغه دا چې کله ټام سره معامله ختمه کړي، یو ځل بیا لیوز ویلي ته د ډیزي کور ته لاړ شي او هلته ورسره واده وکړي. لکه اوس وخت چې پنځه کاله وړاندې وي او هیڅ هم نه وي شوي.

- هغه به پوه نه شي. هغه هڅه کوي چې یو څه ځان پوه کړي، مونږ په ساعتونو ساعتونو ناست وو او...

دهغې خبرې نیمایي شوې، همداسې بره او ښکته یې قدم وهه.
 - ما به هغې نه ډېر څه نه ول غوښتي.. ما جرأت وکړ؛ ته ماضي نه شې تکرارولی.

- ماضي نه شم تکرار ولی؟ سترگې یې ډکې شوې. ولې نه... ماضي تکراریدای شي... زه به هر څه د پخوا په څېر جوړ کړم. هغه به یې گوري. هغه خپل سر خو ځاوه.

هغه به د ماضي باره کې ډېر غږیده او یو څه تېرې شوې تېروتنې یې بیرته سمول غوښتل. هغه ډيزي سره مینه کړې وه. د هغه ژوند د هماغې ورځې نه گډوډ شوی و. او که هغه یو ځل بیا د سره پیل وکړي او ورو ورو راروان شي نو ورته به خنډین ځای معلوم شي...

... پنځه کاله وړاندې د مني شپه وه، یو ماښام په سرک روان و، د ونو زیږو پاڼو ټول سرک لرلی و او دوی هغه ځای ته لاړل چیرته چې ونې او پانې نه وې او سرک د سپوږمۍ رڼا کې ښکاریده، هغوی هملته یو بل ته مخامخ پرته د څه ویلو ودریدل.

د هغه زړه درزا به پسې زیاتیده، کله چې به یې د ډيزي مخ ته کتل. هغه پوهیده که هغه جینۍ یې مچو کړې وې. هغه انتظار کړی و. شیبه وروسته یې مچو کړې وه، د هغې سرې شونډو جنگولو سره لکه د گل غوټۍ په څېر پرانستل شي او مجسم کول پای ته ورسېږي.

اووم خپرکې

د گیتس بی پروړاندې پوښتنې هله راپورته شوې کله چې د شنبې په شپه د هغې کور کې هیڅ کوم څراغ روښانه نه شو، ما لیدل چې ډله ډله کسان خپلو موټرو کې د هغه د کور مخې ته ودریدل او شپبه وروسته به په ناهیلۍ بیرته ستنېدل، زه حیران وم چې هغه به ناروغ وي که څنگه؟ د هغه کور ته لاړم. یو نا اشنا ناظر دروازې ته راغی او وړانکارې غوندې خبره یې درلوده، ماته یې په بدگمانۍ وکتل.

- ښاغلي گیتس بی ناروغ دی؟

- نه... لږ ځنډ وروسته یې وویل؛ ښاغلیه!

- هغه مې ډېرې ورځې کیږي نه دی لیدلی، هغه ته ووايه چې ښاغلی کیرووي راغلی و.

- څوک؟" شپل غوندې انداز کي یې وپوښتل.

- کیرووي...

- کیرووي، سمه ده، زه به ورته ووايم. په زوره یې دروازه بنده کړه.

زما ښځینه کارو کونکې ماته ویلي ول چې گیتس بی یوه اونۍ وړاندې خپل ټول کارو کونکي شړلي او په ځای یې نور راوستي دي. خواره راوړونکي هلک ویلي و چې هغوی اوس خوراکي شيان هم نه اخلي.

راتلونکې ورځ راته گیتس بی ټیلیفون وکړ

- چیرته روان یې؟ ما ترې وپوښتل.

- نه... زوړ یاره!

- ما اوریدلي تا ټول کارو کونکي شړلي؟

- زما داسې کسان پکار دي چې اوازي نه خپروي او د کور خبرې بهر نه وباسي، ډيزي به کله کله ماسپښيني دلته راتله. ښه نو دا کاروان سرای د ډيزي له خوا رد شوی و.

- ښه...

- اوس خبره تر رسنیو هم رسیدلې وه. چې گیتس بی د کومې جینۍ سره اړیکې لري. هغه د ډيزي په غوښتنه ماته زنگ وهلې و. ډيزي غواړي که کولای شي سبا غرمې ډوډۍ ته راشي. آغلې بیکر به هم راشي. نیم ساعت وروسته ډيزي خپله هم زنگ ووهه ترڅو پوه شي چې زه ورځم که نه یو څه خوروان وو. خو زما باور نه شي چې دومره زر هغوی دا صحنه رامنځته کړي. په ځانگړې توگه هغه صحنه چې گیتس بی یې تېره شپه یادونه کړې وه.

راتلونکې ورځ ډېره گرمه وه. په یقیني توگه لکه د اوړي اخري ورځ وي.

د ټام بکنن د کور په دهلیز کې نری باد لگیده. دننه کوټه هم یخه او تیاره وه. ډيزي او جوړډن په یو اوږد کوچ باندې پرتې وې لکه د نقره یي

مجسمو په څېر، سپین کمیسونه یې د پکي باد هاخوا ديخوا کول.

- مونږ خو خوځیدی نه شو... هغوی دواړو په یوه خوله وویل.

- ښاغلی تومس بکنن، هغه د پولو لوبغاړی چیرته دی؟ ما وپوښتل،

په همدې کې یو غټ او دروند اواز دهلیز کې واوړیدل شو.

گیتس بی د سرې قالینې منځ کې ودرید او په لیواله نظریې څیر څیر کتل. ډيزي هغې ته وکتل او په خندا شوه، د هغې خوږه او زړه راښکونکې خندا.

- انگازې داسې دي چې ټام ټیلیفون کې خپلې یارې سره خبرې کوي.

جوړډن رانږدې شوه او ماته یې غوږ کې وویل. مونږ چپ وو، د ټام غږ هر ځای کې اوریدل کیده.

- سمه ده، زه درباندي خپل موټر نه خرڅوم... ما تاته هیڅ ژبه نه ده

درکړې... که ته ماته داسې د ډوډۍ په وخت کې مزاحمت کوي نو... ډيزي

بیا پرې شکمنه وه، ما ورته وویل چې ریښتیا هم یو کس سره یې د موټر معامله ده. ټام غوږې ایښی و، د کوټې دروازه یې پرانسته او په چټکۍ کوټې ته راننوت.

- ښاغلي گیتس بی! هغه خپل غټ غوښن لاس په ناخوښۍ د

گیتس بی په لور وراوږد کړ.

- زه ډېر خوښ شوم چې تاسو مې ولیدئ... نیک...

- مونږ ته یوه یخه نوشابه تیاره کړه. ډيزي وویل.

همدې خبرې سره ټام ووت ترڅو نوشابه راوړي. ډيزي چټکه پاڅیده

او د گیتس بی خواته لاړه، د هغه سربې د ځان په لور راټیټ کړ او

شونډو نه یې ورته مچو واخسته.

- ته پوهیږې چې زه تاسره مینه لرم. هغې په ورو وویل.

- تا خو هېر کړي چې دلته یوه بله انجلۍ هم شته ! جوړډن وویل،
ډيزي په شکمن ډول شاوخوا وکتل،
- خو ته هم نیک نه مچو واخله !
- څومره بې شرمه یې...

- زه هیڅ پروا نلرم ډيزي وویل. هغه بیرته لاړه او کوچ باندې
کېناسته لکه هیڅ یې چې نه وي کړي. په همدې وخت کې نرسې یوه وږه
ماشومه انجلۍ لاس نه نیولې کوتې ته راننوته.
- څومره ښایسته ! ډيزي زمزمه یې ډول وویل او خپل غیږ یې
پرانسته،

- راشه خپلې مور ته، ته راباندې ډېره گرانه یې.
ماشومې د نرس لاس پرېښود او د مور غیږې ته ورغله، زه او گیتس
بې وړتیت شو او وږې سره مو سترې مشي وکړه. گیتس بې ماشومې ته
په حیرانۍ کتل او زه فکر نه کوم چې د هغه په وړاندې ددې ماشومې
شتون د باور وړ و.

- ما خو ډوډۍ نه مخکې کالي بدل کړه. ماشومې په خوښۍ مور ته
ووویل.

- ځکه چې ستا مور غوښتل چې تا ټولو ته وښايي، ته یو خوب یې...
ته یو وړوکی ښایسته خوب..."

- هو... "ماشوم په معصومه لهجه وویل ؛ جوړډن خاله هم سپین کالي
اغوستي.

- تاته د خپلې مور ملگري گران دي؟ ډيزي په همدې خبره گیتس بې
ته وکتل،...ته فکر نه کوي چې هغوي ډېر ښایسته دي.

- پلار مې چیرته دې؟

- هغه د پلار په خبر نه ښکاري کنه ! هغه زما په خبر ښکاري، ددې
وینسته او مخ ماته تللي دي. ډيزي بیرته خپل کوچ کې کیناسته، نرسه
بیا رامخې ته شوه او د ماشومې لاس یې ونيو.
- راځه... پامې.

- په مخه دې ښه گرانې ! باسلیقې ماشوم د نرسې لاس نیولی، په بې
میله نظر یې شاته کتل او لاړه. همدې وخت کې تام راستون شو. د شرابو
بوتل سره څلور گیلار سونه د واورو ټوټو نه ډک وو. گیتس بې خپل
گیلاس ترې واخست.

- په ریښتیا هم یخ دی. هغه وویل.

مونږ په دمه دمه یو گیلار وڅښل.

- ما یو ځای کې لوستي و چې لمر هر کال گرمیږي. تام په اجتماعي
ډول وویل؛ که همداسې وي نو ډېر زړه ځمکه لمر کې وروغورځیږي،
یوه شیبه، دا خو سرچپه ده، لمر هم هر کال خپل حرارت کموي. لږه شیبه
وروسته یې وویل.

- راځه بهر ته ! هغه گیتس بې د لاس نه ونيو، غواړم دا ځایونه درته
وښایم. زه هم ورپسې ووتم یو جاله وان په ورو ورو د اوبو خواته روان
و. گیتس بې همغې ته کتل، هغې د اوبو نه هاخوا اشاره وکړه.

- زما کور بیخي تاسو ته مخامخ دی.

- ښه نو ته هلته اوسیدږې؟ مونږ درې واړو هماغه خوا وکتل. بیا تام
ووویل.

د خوړلو خونې کې مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، د گرمۍ له کبله یې
ټولې پردې پرتې وې تر څو بهر نه گرمه هوا رانشي.

- نن ماسپښین مو څه اراده ده، څه کوو؟ او بیا بله ورځ او بیا

راتلونکو لس کالو پورې؟

- دا څنگه خبرې کوې، ژوند خو د مني نه یو ځل بیا شروع کیږي.
جوړېږن وویل.

- خو اوس ډېره گرمي ده. ډيزي وویل؛ هر څه گډوډ دي، راځئ ټول
ښار ته لاړ شو. ډيزي ټينگار وکړ، گيتس بې د سترگو کونج کې هغې ته
وکتل.

- او ه... ته ډېر ښايسته ښکارې؟ ډيزي وویل.

د هغوی سترگې سره بیا وځنگیدې او یو بل ته یې همداسې کتل.
شبهه وروسته ډيزي خپلې سترگې ټیټې کړې.

- ته همیشه ډېر ښايسته ښکارې. ډيزي بیا خپله خبره تکرار کړه.

هغې ورته ویلي و، چې تاسره مینه لرم او ټام په خپلو سترگو لیدلي
وو. ټام حیران و، د هغه خوله وازه پاتې وه. هغه کله گيتس بې او کله
ډيزي ته کتل لکه د ډېر وخت وروسته یې چې پیژندلې وي.

- سمه ده... زه تیار یم چې ښار ته لاړ شو. راځئ، ټول ښار ته ځو. ټام
وویل.

هغه پاڅید، هغه بیا کله گيتس بې او کله خپلې میرمنې ته کتل.
هغوی یو هم نه خوځیدل.

- راځئ کنه! "هغه لږ عصباني غوندې شو، څه خبره ده؟ که ښار ته
ځئ خو راوړلې شئ چې ځو. د هغه لاسونه ریریدل، د ځان قابو کولو
لپاره یې د شرابو گیلان راواخیست. د ډيزي غږ سره ټول راپورته شول.
- همدا اوس ځو؟ او په داسې حال کې؟ دومره وخت خو یو چا ته
ورکړئ چې یو سگرت وڅکي. ډيزي د نیوکې په خبر وویل.
- ډوډۍ نه وروسته خو ټولو سگرت وڅکوه.

- او ه... راځئ خوند واخلي، اوس ډېره گرمي ده. ډيزي وویل خو ټام
ځواب ورنکړ.

- راځه جوړېږن "هغوی دواړه بره لارل چې تلو لپاره ځان چمتو کړي او
مونډرې واړه لاندې د هغوی په انتظار ودریدو. ډيزي د بره نه اواز وکړ
- د څښلو لپاره باید یو څه راواخلو.

- زه به لار شم ویسکي به راواخلم. ټام دا وویل او دننه لاړ.

گيتس بې زرماته مخ راواړوه،

- زه خو دې کور کې هیڅ نه شم ویلای، زوړ یاره!

- هغه ډېره بې احتیاطه غږېږي، د هغه خبرې... ما زړه نا زړه وویل.

- د هغه خبرې د پیسو نه ډکې دي. هغه ناڅاپه وویل.

خبره نو داسې وه. زه به هیڅکله نه وم پوه شوی. دا د پیسو خبره وه...
په لوړو مانیو کې د چالور... یوه طلايي انجلۍ.

ټام بیرته راووت. یو لیټري بوتل یې یوه ټوټه کې تاو کړی و،
ورپسې ډيزي او جوړېږن تنگ د گرمۍ کالي او یوه نری بې لستونو چپنه
یې په لوڅو متو راخوړه کړې وه.

- زما په موټر کې به لاړ شو! گيتس بې وړاندیز وکړ. هغه په خپل
شین رنگه او لمر گرم کړي څرمني سیتونو باندې لاس تېراوه،

- دا مې باید سیوري ته ودرولی و.

- دا د کمپنۍ نه همداسې جوړ دی؟

- هو...

- ته راشه زما موټر وچلوه او زه به ستا موټر کې ښار ته لاړ شم.

دا وړاندیز گيتس بې لپاره بې خونده و.

- زه فکر نه کوم دومره تیل به پکې وي. هغه نیوکه وکړه.

- ډېر دي پکې... ټام په زیره لهجه وویل. هغه د تیلو ستن ته وکتل؛ او که تیل پکې ختم شي بیا به یې یو ځای کی ودروو. د هغه په غیر منطقي دلیل ټول یوه شیبه غلي وو. ډيزي ټام ته کتل چې تندى یې تريو نیولی و او یوه عجیبه غوندې خیره یې جوړه کړې وه. په دې وخت کې هغه نا اشنا بنکاریده. هغه د گیتس بی مخې ته تیریده ډيزي ته یې وویل،

- راځه ډيزي! هغه یې له ځان سره د گیتس بی موټر خواته روانه کړه. راځه په دې نمایشي موټر کې دې ښار ته بوځم. هغه د موټر دروازه خلاصه کړه، ډيزي خپل ځان د هغې د لاسونو د ایرې نه رابیل کړ

- تا سره به موټر کې نیک او جوړډن لار شي، مونږ درپسې ستا موټر کې درځو. د ټام دوه کسي موټرو، هغه د گیتس بی خواته روانه شوه، هغه یې د کورټی راوښو.

زه، جوړډن او ټام د گیتس بی موټر کې کیناستو، ټام موټر چالان کړ او د تیرونو نه یې یو تریخ غږ پورته کړ، د موټر شاته یوه شنه دوړه جوړه شوه او په سرعت روان شو.

- تاسو دا ولیدل؟ ټام وپوښتل.

- څه شی؟

هغه ماته په ځیر وکتل، چې زه او جوړډن باید په دې هرڅه پوه شوي وو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه غول یم. همداسې نه ده؟ هغه وویل؛ کیدای شي زه یم خو زه یو بل اړخ هم لرم چې کله کله ماته وایي چې زه باید څه وکړم کیدای شي تاسو باور ونه کړئ خو ساینس... "هغه لږ تم شو او بیا لگیا شو،

- ما ددې ستاسو ملگري باره کې تحقیقات کړي دي، که چیرته زه

خبر وم زه به ډېر ژور تللی وم.

- ستا مطلب دا دی چې ته یو بزرگ یې؟ جوړډن په ټوکو تري وپوښتل.

- څه شی؟ مونږ دواړو وخنډل هغه مونږ ته وکتل؛ یو بزرگ؟

- د گیتس بی باره کې.

- گیتس بی باره کې؟ نه ما خو داسې نه دي ویلي، ما خو ویل چې ما د هغه د تېر ژوند باره کې پوره څیړنه کړې ده.

- او ته به پوه شوی یې چې هغه اکسفورډ کې درس ویلی. جوړډن لکه د هغه خبرې سره چې کومک کوي.

- اکسفورډ کې درس ویلی؟ خوشې چټي لگیا دی!

- هغه خو دا ثابتوي چې اکسفورډ کې یې درس ویلی.

- اکسفورډ، نوی مکسیکو یا کوم بل ځای. هغه کبرجنه لهجه کې وویل.

- واوره ټام! که ته چیرته ځان په هغه بره گڼې نو بیا دې ولې غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه؟ جوړډن وپوښتل.

- زه یې څه کوم، ډيزي راغونښتی و، زمونږ د واده نه وړاندې یې ورسره پیژندل، خدای خبر چیرته...

زمونږ درې واړو طبیعت سم نه و، تريوې شېبې غلي وو.

- دومره تیل دي چې مونږ ښار ته ورسوي. ټام وویل.

- خو دلته نیزدې یو پمپ شته، تیل پکې واچوه، زه نه غواړم لاره کې تیل خلاص کړي او زه دې گرمۍ کې ځان پوخ کړم. ټام په زوره بریک باندې پښه کینسوده او موټر د ویلسن په نوم گراج ته ورننوت.

- راشه تیل واچوه، ته څه فکر کوې مونږ دلته د څه لپاره ولاړ یو، چې

دې منظرې نه خوند واخلو؟

- زه ناروغ یم، بیګا ټوله شپه ناروغ وم. ویلسن پرته د خوځیدو نه وویل.

- ولې څه خبره ده؟

- زه بس خراب یم.

- ښه، زه درسره مرسته کوم، په ټیلیفون کې خو ښه غږیدې. ټام ورته وویل. ویلسن په ډېره مشکله له ځایه پاڅید، په زوره زوره یې ساه اخسته. د ټانګۍ سر پوځ یې پرانست، د لمر رڼا کې یې مخ شین ښکاریده.

- زما مطلب دا نه و چې ستا د غرمې ډوډۍ په مهال مزاحمت وکړم، خو پیسو ته مې ډېر سخت ضرورت دی، ما فکر کاوه چې ته خپل زوړ موټر راباندې خرڅ کړې.

- دغه موټر دې خوښ دی؟ تیره اونۍ مې اخستې. ټام ورته وویل.

- ښایسته زیر موټر دی "ویلسن وویل.

- غواړې چې وایې خلې؟

- زړه خو مې غواړي، خو زه باید په نورو موټرو باندې پیسې لاسته راوړم، بیا یې اخستلی شم. ویلسن بی خونده موسکا وکړه. پیسې دې څنګه داسې عاجل پکار وې؟

- ډېر وخت مې دې ځای کې تېر کړ. غواړم نور له دې ځایه لاړ شم. زه او زما میرمن غواړو غرب خواته لاړ شو.

- ستا میرمن هم څي؟ ټام ناڅاپي وویل.

- هغه خود لسو کلونو را پدې خوا لګیا وه... "هغه پمپ ته ډډه

ووېله؛ او اوس به راسره ځي که زړه یې ښه وي که بد. زه یې له ځان سره

بیایم.

- زه ستا څومره پور وړی یم؟ ټام ترې په زیره لهجه وپوښتل.

- زه غواړم له دې ځایه لاړ شم ځکه مې تاته د موټر لپاره ویلي و.

- ستا څومره پور وړی یم؟

- شل ډالره!

بی رحمه تود باد زما مخ راسیږه. ویلسن لکه په دې چې پوه شوی وي ښځه یې بل چا سره یارانه لري او ددې خبر اوریدو سره ناروغه شوی هم و. ما ویلسن او بیا ټام ته وکتل، ټام هم لږ تر لږه نیم ساعت وړاندې د خپلې میرمنې یارانې باره کې خبر شوی و. زه په دې پوه شوم چې د سړیو ترمنځ هیڅ توپیر نشته، لیاقت یا مسابقه کې، همدومره ښستیز او ژور لکه یو روغ او ناروغ.

- هغه موټر به درته درکړم، سبا ما سپینین به یې درته راوړم. ټام ورته وویل. ما د گراج نه بهر وکتل او مارټل ویلسن موټر ته په غور سره کتل لکه هغه هیڅ نه پوهیږي یا ناخبره دی چې څوک ورته گوري، یو بل پسې یې احساسات په مخ کې څرګندیدل.

د هغې احساسات ماته اشنا ښکاریدل لکه ما چې نورو ښځو کې هم لیدلي وي خو د مارټل ویلسن په څیره کې یې موځي ښکاریده تر هغه وخته چې زه پوه شوم، د هغې په سترگو کې کینه کښه وېره پرته وه. زه خو وایم چې د ساده خیال ګډوډۍ په څېر مغزو کې بله ګډوډي نشته کله چې مونږ بیرته روان شو، د ټام احساسات هم له ویري او حفګان نه ډک و. د هغې میرمن یوه ساعت وړاندې خوندي وه، خو اوس د هغې د قابو نه وتلې وه. د ډیزي له لاسه وتل او د مارټل ویلسن دا ځای پرېښودل، دغې غریزي شعور هغه مجبور کړی و تر څو خپل احساسات په غیر

مستقیمه توگه د موټر سرعت باندې راقابو کړي.

- هغه د پنځلسمې کوڅې غټ فلمونه ډېر بنایسته دي. د نیویارک ماسپینین مې ډېر خوښیږي کله چې ټول خلک په کورونو ننوځي. هلته څه احساس کونکي غوندې شته، لکه د ونې لاندې ناست او پخې میوې ستا په لاسونو کې راپریوځي.

احساس کونکې لفظ ټام نور هم ناراحته کړ. وړاندې تردې چې هغه کومه نیوکه وکړي، یوه دوه نفرې موټر تم ځای ته راوړسیده، ډیزي مونږ ته اشاره وکړه

- کم خوا څو؟ هغې وپوښتل.

- فلم کتلو ته به لاړ شو.

- ډېره گرمي ده، تاسو لاړ شئ، مونږ به همدلته خواو شاگرځو بیا به تاسو سره وگورو. ډیزي وویل.

- د لارې په سر بحث نه شو کولای. ټام په بی صبری وویل. یو غټ ټرک تریخ هارن سره زمونږ ځواکې تېر شو، "ما پسې راځئ، د پلازې مخې سنټرل پارک ته. ټام به بیا بیا د هغو موټر پسې شا لید هېنداره کې کتل، هغوی که د بیرو باریا ترافیکي اشارې شاته پاتې شول نو ټام به هم ورو ورو کیده ترڅو هغوي بیرته رانښکاره شي، زما په خیال هغه داسې فکر کاوه چې هغوی به په ډېره چټکۍ لاندیني سرک باندې ووځي او د تل لپاره به ډیزي له لاسه ورکړي.

خو هغوي ونه تېښتیدل. مونږ پلازه هوټل ته ورسیدو. اوږدې او بې خونده مباحثې مونږ تر دې کوټي راوړسولو، که څه هم ما د داسې حالاتو نه ډډه کوله. زما لوند نیکر هم داسې د مار په څیر زما په ورونونو تاو شوی و، بیا بیا مې بره کش کوه او د خولو څاڅکي یو د بل پسې په

نوبتي ډول زما په ملا کې سره مسابقې کولې. دا وړاندیز د ډیزي له خوا وو چې پنځه تشنابونه به کرایه کړو او په یخو اوبو به ولاړم. هریو بیل بیل د هغې دا نظر بې ځایه وگڼه. مونږ ټولو په یو ځای د هوټل منشي سره د خونو او تشنابونو کرایه کولو خبرې کولې.

کوټه ښه غټه وه او اوس تقریباً څلور بجې وې، د کړکیو پرانستلو سره اوس هم د باندې نه تود باد راننوته. ډیزي د آینې په لور لاړه، مونږ ته یې شاه کړه او خپلو وینستو کې یې گوتې وهلی،

- هغه بله کړکۍ هم پرانیزه. ډیزي پرته شاته دکتلو وویل.

- نورې کړکۍ نشته.

- ښه... نو بیا ټیلیفون وکړئ چې اضافي کړکۍ...

- خبره یواځې د گرمۍ نه ځان خلاصول دي. ټام په بی صبری وویل؛ او همدا تالښ چنده حالات خراب کړه. هغه د کپړې نه د ویسکي بوتل راوویست او د میز په سربې کینود.

- ولې یې یواځې نه پریږدي، زوړ یاره! همدا تا غوښتل چې ښار ته راشو کنه!

د یوې شیبې لپاره چوپتیا خپره وه، گیتس یې یوه کتابچه د میز په سر وغورځوله.

- دا ستا هغه، څرگندونې دي کنه؟ ټام وویل.

- څه شی دی؟

- دا ټول ستا (زوړ یاره) معاملې، دا دې د کومه کړي؟

- دلته وگوره ټام! ډیزي وویل، آینې نه یې مخ راوگرځاوه. که ته

چیرته شخصي څرگندونه کوې نو زه پکې څه نه وایم، زنگ ووهه او یو څه یخ راوغواړه.

تام غوږې پورته کړ تر څو زنگ ووهي. لاندې صالون کې د سیل غږ اوریدل کیده.

- فکر وکړئ دې گرمۍ کې څوک واده کوي؟ جوړډن غمجنه لهجه کې وویل.

- ما هم د جون په نیمايي کې واده کړی و. یو څوک خو پکې بی هوښه شوی و، څوک و هغه؟ تام!

- بایلکس. تام په لنډه ځواب ورکړ.

- یو سړی بایلکوسي، بایلکس و که بیلکس نومیده او هغه کارتنونه جوړول، هغه لکه چې د بایلو کسی ټینيسي و.

- او هغوي بیا زمونږ کور ته راوستی و. جوړډن وویل؛ ځکه زما کور هملته کلیسا سره خوا کې و. او هغه سړی تردرې اونیو پورې زمونږ کره دیره و. تر څو مې ورته پلار وویل چې باید لاړ شي. په کومه ورځ چې هغه تلو پلار مې هم مړ شو. یوه شیبه وروسته یې بیا وویل؛ د دواړو پیښو ترمنځ څه اړیکه نه وه.

- ما هم د بیلوکسي په نوم یو کس پیژنده، هغه د ممفس و! ما وویل.
- هغه یې خپلوان و. ما دهغه ټوله کورنۍ پیژنده. هغه ماته یوه المونېې د گولف ډنډه هم راکړې ده، اوس هم راسره شته.

لاندې صالون کې موسیقي پاته رسیدلې وه، لکه مراسم چې پیل شوې وي. وار په وار د کړکۍ د لارې د خلکو تیز غږونه اوریدل کیدل، یا... یا... او د یو ډنگ سره چغې نورې هم زیاتې شوې.

- مونږ نور بوډاگان کیږو، که مونږ ځوانان وای نو مونږ به هم نڅا شروع کړې وه. ډيزي وویل.

- بایلکس دې یاد دی؟ او تا هغه څه پیژنده تام! جوړډن وپوښتل.

- بایلکس؟ "هغه د فکر کولو هڅه کوله، ما هغه نه پیژنده، هغه د ډيزي ملگری و.

- هغه نه و. جوړډن یې خبره ورپرې کړه؛ ما هغه مخکې هیڅ نه و لیدلې، هغه خپل شخصي موټر کې راغلی و او هغه ویل چې تا پیژني. هغه هم لیوز ویلي کې رالوی شوی و. جوړډن مسکۍ شوه؛ هغې ماته دا هم ویلي و چې ستاسو د ټولګي نماینده هم و. ما او تام زریو بل ته وکتل. - اوله خبره خو دا وه چې مونږ هیڅ نماینده نه درلود، هسې ګیتس بي ما اوریدلي چې تا اکسفورډ کې درس ویلی؟

- نه...

- آه... هو، زه پوهیږم چې ته اکسفورډ ته تللی یې.

- هوزه هلته تللی یم.

لنډ ځنډ چوپتیا رامنځته شوه او بیا د تام دروند غږ؛

- ته به هغه مهال اکسفورډ ته تللی وي چې بایلکس نیو هیون ته تللی و.

یو بل ځنډ رامنځته شو، خدمتګار دروازه وټکوله او د یخ سره دننه راننوت او د څو شیبو چوپتیا د خدمتګار د مننې په لفظ سره پای ته ورسیده. د آلېزونکي جزیات باید روښانه شوي وای.

- ما درته ویلي و چې زه هلته تللی وم. ګیتس بي وویل.

- ما ستا خبره واوریده خو زه غواړم چې پوه شم چې کله؟

- په ۱۹۱۹ کال کې یواځې د پنځه میاشتو لپاره هلته تللی وم، نو ځکه په اسانۍ چاته نه وایم چې ما هلته درس ویلی دی.

تام شاوخوا وکتل لکه مونږ ته چې وایي دهغه دروغ منځ ته راغلل. ټولو ګیتس بي ته وکتل.

- د جگړې اوربند نه وروسته یو څو افسرانو ته دا موقع ورکړل شوې وه چې د فرانسې او انگلستان په هر پوهنتون کې درس ویلی شي. ما غوښتل چې پاڅم او هغه یو څو څپیرې کش کړم چې ولې یې ماته دروغ ویلي و، خو اوس مې د هغه په خبرو لږ لږ باور راغلی و. ډيزي بې خونده موسکا وکړه او د میز خواته لاړه.

- ویسکي پرانیزه، ټام! هغې امر وکړ؛ زه به درته لږ شراب یخ کړم تر څو ځان درته دومره کم عقل ښکاره نشي...

- یوه دقیقه، زه د ښاغلي گیتس بې نه یوه بله پوښتنه هم لرم. ټام وویل.

- کولای شې... گیتس بې مودبانه لهجه کې وویل.

- دا ته زما کور کې د څه خنډ رامنځته کولو هڅه کوي؟

- هغه هیڅ فرق نه کوي. ډيزي په مایوسۍ وویل، ته ولې ناندري رامنځته کوي، مهرباني وکړئ لږ ځان قابو کړئ.

- ځان قابو کړم؟ ټام بې خبره تکرار کړه؛ زه فکر کوم چې یوه ګوښه ځای کې کینم او ښاغلی هیڅ شی، د هیڅ ځای نه راغلی زه پریږدم چې زما میرمنې سره یارانه جوړه کړي... ښه... که چیرته زما نه دا طمع کوي نو... نن سبا خلک په کورني ژوند او کورني رواجونو باندې ملنډې وهي، بیا کیدای شي داسې وخت راشي چې توریان او سپین به سره خپلو کې ودونه وکړي.

هغه خپلې بې مانا خبرې وکړې او خپل ځان یې د تمدن پروړاندې خنډ ځای کې یواځې وموند.

- دلته خو مونږ ټول سپین یو. جوړډن پس پسک وکړ.

- زه پوهیږم چې زه دومره مشهور نه یم، زه غټ محفلونه هم نه

جوړوم، زه فکر کوم چې ته د خپل کور نه د خوږ شپول جوړ کړه چې یو څه ملګري پیدا کړي. په دې متمدنه نړۍ کې.

زه ډېر په غوسه وم، بلکې ټول په غوسه وو. کله چې هغه خبره پیل کوله نو ما به د هغه تېر ایستلو لپاره مسکا هم کوله، د بدغونۍ نه تر چالاکیۍ پورې یې دا لیردونه بشپړه کړه.

- زه به درته یوه خبره وکړم زوړپیاره! گیتس بې شروع وکړه، خو ډيزي د هغې په منظور پوی شوه.

- مهرباني وکړئ، مه کوئ. هغې په بې وسۍ د گیتس بې خبرې ورپرې کړې؛ خیر دی راځئ ټول بیرته کور ته لاړ شو، مونږ ولې کور ته نه ځو؟

- دا خو ډېر بڼه خبره ده. زه پاڅیدم؛ راځه ټام! څوک خو څه نه څکي؟

- زه غواړم پوه شم چې گیتس بې ماته خپله څه ووايي.

- ستا ښځه تاسره مینه نه لري. گیتس بې وویل؛ هغې تا سره

هیڅکله مینه نه ده کړې، د هغې مینه ما سره ده.

- ته لیونی شوی یې... ټام یو دم وویل.

گیتس بې را پاڅیده او په تازه جوش سره یې وویل.

- هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، تا واوریدل؟ هغې صرف ددې

لپاره تا سره واده کړی و چې هغه وخت کې زه غریب وم. ماته په انتظار

ستړې شوې وه. دا یوه غټه تېروتنه وه، خو د هغې زړه کې زما پرته بل

هیچا ته مینه شتون نه لري.

په دې وخت کې ما او جوړډن و غوښتل چې لاړ شو، خو گیتس بې او

ټام په دې ټینګار وکړ چې باید پاتې شو. ځکه هغوی یو سره هم د پټولو

لپاره څه نه و او مونږ ته یې ددې هر څه باره کې د پوهیدو لپاره ځانګړې

حق را کړې و او د هغوی احساساتو نه خبر شو.

- ډيزي! ته کينه! د ټام غږ نور هم را ډډ شو. څه خوشته دی، زه غواړم د هر څه باره کې پوه شم.

- ما درته هر څه وويل، د پنځو کلونو راهيسې دا کيسه روانه ده او ته هېڅ نه يې خبر. گيتس بي ورته وويل. ټام ناڅاپه ډيزي ته وکتل.

- ته دې سره د پنځه کلونو راهيسې گوري؟

- گورم ورسره نه او نه مونږ يو بل سره ليدلي، خو په دې دومره وختونو کې مونږ يو بل سره په زړونو کې مينه کړې ده.

- او... دا هرڅه دي. ټام د لاسونو گوټې سره يو بل کې نښاسلې او په څوکۍ کيناست.

- ته ليونی يې، زه د تيرو پنځه کلونو باره کې نه شم ويلی چې څه شوي. ځکه هغه وخت خو ما ډيزي نه پيژنده. خو لعنت دې پر ما وي که چيري ما ته د هغې سره يو مايل نږدې هم ليدلی وي او ما پريښی وي، خو دا ټول لعنتي دروغ دي ډيزي هماغه مهال هم ما سره مينه درلوده کله چې مونږ واده وکړ او اوس هم راسره مينه لري.

- نه... گيتس بي خپل سر خوځاوه.

- هغې به تاسره مينه کړې وي... خو ستونزه دلته دا ده چې هغه کله کله د خپلو کم عقلو خيالونو په جال کې راگيره او نه پوهيږي چې څه کوي. هغه په ځيرکتيا سره خوځاوه؛ او نور څه پاتي، زه هم ډيزي سره ډېره مينه لرم، کله کله به ترې لرې تلم او ځان نه به مې کمعقل جوړوه خو زه هميشه بيرته ورغلی يم، زما په زړه کې تل مې ورسره مينه کړې ده.

- تاسو پاتې کيږئ... ډيزي وويل، د هغې غږ لږ زیدونکې و، هغې

ماته وکتل.

- ته پوهيږې مونږ ولې شيکاگو پريښود؟

گيتس بي لاړ او ډيزي سره خواکې ودرید

- ډيزي، هر څه پای ته ورسيدل، اوس هېڅ فرق نه کوي، ريښتيا ورته ووايه چې تا ورسره هېڅکله مينه نده کړې او دا هرڅه د تل لپاره صفا کړه. هغه په غلا نظر ټام ته وکتل.

- ولې... څنگه ورسره مينه کولی شم، په ممکنه توگه؟

- دا ووايه چې تا ورسره هېڅکله مينه نده کړې. گيتس بي ورته

وويل، هغه زړه نا زړه کيده، هغې کله ما ته او کله جوړډن ته د عرض په څير کتل او بيا ورته معلومه شوه چې هغه څه کوي او که څه هم هغې هېڅکله داسې څه لپاره نه تياری او نه تکل درلود، خو اوس اوبه له ورښه تيرې وې.

- ما هغې سره هېڅکله مينه نده کړې... هغې بې مينې ځواب ورکړ.

- کاپيولاني کې هم نه؟ د ټام سترگې ډکې شوې او زريې ترې

وپوښتل.

- نا...

لاندي سالون نه درز غوبل غږونه اوريدل کيده.

- هغه ورځ هم نا چې پنج بال نه مې په غږ کې راوستې وې ترڅو دې

بوتان وچ پاتې شي. د ټام په غږ کې يوه غښتلې نرمي پرته وه؛ ډيزي...؟

- داسې مه کوه... د ډيزي لهجه ارامه وه او هغه مخکينۍ کينه پکې

نه وه. هغې گيتس بي ته وکتل؛ واخله جی... د هغې لاسونه رپيدل،

گيتس بي ته يې سگرت ونيو، دهغه د لاس نه سگرت په ځمکه پريوت،

- ته ډېر څه غواړې، زه درسره اوس مينه لرم، دا تا لپاره بس ندي؟ زه

د پخوا باره کې هېڅ مرسته نه شم کولای. ډيزي په ژرغوني غږ وويل؛ ما هغه سره هم مينه کړې ده، خوزه تا سره هم مينه لرم.

گيتس بې لکه سربداله چې شي،

- ته ما سره... هم لرې؟ هغه يې خبره تکرار کړه.

- کيدای شي دا هم دروغ وي. تام په وحشي لهجه کې وويل؛ هغه ددې هم نه وه خبره چې ته ژوندی يې که مې ولې؟ دا ځکه چې زما او ډيزي تر منځ څه شته چې ته به هېڅکله پوه نشې، داسې څه چې مونږ دواړه يې هېڅکله نه شو هيرولای. دې خبرو د گيتس بې اوضاع خرابه کړه،

- زه غواړم ډيزي سره يواځې خبرې وکړم. هغه ټينگار وکه؛ هغه اوس ډېره وار خطا ده.

- که يواځې هم شم بيا هم داسې نه شم ويلای چې ما تام سره مينه نه ده کړې، دا به غټ دروغ وي. ډيزي په زړه سوی غږ کې وويل.

- ريښتيا هم دا به غلطه وي! تام بې خبره تاييد کړه.

هغې خپل خاوند ته مخ واپړوه،

- که چيرته دا تاته څه فرق کوي.

- هرومرو! ماته فرق کوي او دې نه وروسته به دې لا ډېر خيال ساتم.

- ته پوه نه شوې، تام! "گيتس بې وويل، د هغه په غږ کې وارخطايي وه، ته به ددې نه وروسته د هغې خيال نه ساتې، زه يم کنه.

- ته به يې خيال ساتې؟ تام سترگې رابړگې کړې او په خدا شو، هغې اوس ځان قابو کې راوستی و.

- او دا نو ولې...؟

- ځکه ډيزي تا پريږدي...

- چټيات...

- هغه ما نه پريږدي! تام د گيتس بې په لور ورکوب شو؛ داسې هم نه شي کيدای، ځکه د هغې په گوته گوتمی. زما په نوم ده.

- زه نور نشم زغملای، ډيزي په ژړا شوه، خير دی، راځئ کور ته لاړ شو.

- دا ته يې څوک، په هر حال؟ تام د خبرو منځ ته راودانگل؛ بس هماغه د وولف شيم يو معمولي ناظر يې. تراوسه چې زه خبر يم. ما ستا باره کې يو څه تحقيقات کړي دي، سبا نه نور تحقيقات هم کوم. همدې کې ساعت تېروه، زوړ ياره! گيتس بې وويل.

- زه خبر شوی يم چې ستا هغه گودامونه د څه لپاره دي؟ هغه مونږ ته راکتل

- دې او وولف شيم دلته او شيکاگو کې يو څه ځايونه په کرايه کړي دي او په غير قانوني توگه پکې شرابونه خرڅوي. دا خو يې لا ډېره وړه خبره ده. په لومړي ځل مې قمار خانه کې وکتله.

- او دا خبره د څه باره کې وه؟ گيتس بې موآدبه لهجه کې وويل؛ زه فکر کوم ستا ملگری والتير جيسن به هم خفه وي چې هلته رانغلې.

- او تا هغه کمين کې پريښود، همداسی نده؟ تا هغه پريښود او هغې يوه مياشت نيوجرسي زندان کې تېره کړه، خدايه! د والتير ښېرې تا پسې شه.

- هغه مونږ ته د هېڅ ښې نه و، د ډېرو پيسو شوقي و، زوړ ياره!

- ماته نور (زوړ ياره) ونه وای. تام پرې ورچغه کړه، گيتس بې غلی ولاړ و.

- والتير ته هم ځان سره زندان ته کش کولای شوې خو وولف شيم يې

خوله وربنده کړه. دغه پټ تجارتونه خو دې وړه خبره ده، خو ته اوس داسې کارونه کوي چې والتري يې ماته هم نه شي ويلاي. زما ډيزي ته پام شو، چې په وارخطايې کله گيتس بي، کله تام او کله جوړډن ته گوري.

گيتس بي د ډيزي خواته ورغی، هغې سره يې په هيڅاني توگه خبرې کولې، ددې ټولو خبرو نه يې انکار کاوه او ځان يې ورته سپيناوه. خو په ډيزي يې لا منفي اثر غورځوه، نو هغه خپله سلاح وغورځوله او د ماسپښين تيريدو سره د گيتس بي مړ خوب جگړه هم پای ته ورسیده، هغه د هغه څه چې د حس کيدو امکان يې نه درلود، خپلول غوښتل، په نه زړه يې لا مقابلې کوله، په يوې نوې هيلې سره...

- خير دی تام! زه نور وس نلرم.

د ډيزي ويرونکو سترگو ويل چې هر تصميم او هر تشويش چې هغې درلود، اوس له منځه تللی و.

- تاسو دواړه د گيتس بي موټر کې کور ته ځئ. تام په خوښۍ وويل او لکه يو غټ جنګ چې يې گټلی وي؛ ورځئ، هغه به تانه ځوروي، زه فکر کوم هغه په ځان غره وړوکی غوندې ناز يې نور ختم شوی دی. ډيزي پسې گيتس بي ووت، پرته د څه ويلو. لکه د بلاگانو په څېر زمونږ نه و تنبديدل.

يوه شيبه وروسته تام پاڅيد او د ويسکي بوتل يې هماغسې بند بېرته ټوټه کې تاووه،

- غواړې خو نه؟... جوړډن؟... نیک؟

ما ځواب ورنکړ.

- نیک؟

- څه...؟

- غواړې؟

- نه... هسې زما رايا د شول چې نن زما کليزه وه.

- کليزه دې مبارک شه.

زه د يرش کلن وم، زما په وړاندې ويرونکې او د بدشگون ډکه لسيزه پيل شوه. تقريبا اووه بجې وې چې تام سره د هغه موټر کې زه او جوړډن کيناستو او د غربي جزيرې په لور روان شو. تام په ځان ډېر وياړي، هغه خوشاله دی او د خبرو منځ کې خاندې هم. د انسان خواخوږي هم يو حد لري او زمونږ د خواخوږۍ اندازه هم پوره شوې وه او مخکينۍ بحث مو هماغه د رڼا په ښار کې پريښود. د يرش کلن، د يو اځي والي يوه لسيزه، يو مجرد سړي ته د پوهولو لپاره همدومره بس وي. خو اوس ماسره څواکې جوړډن وه، هغه د ډيزي په څير نه وه. هغه ډېره هوښياره وه چې تېر شوي خوبونه د وخت په تېرېدو سره له ځان سره وساتي. کله چې مونږ د تور پل نه تېرېدو، د هغې پرکاله ستړي مخ زما په اوږو پروت و.

ځوان عبراني مايکل چې د ايرو درې په يو قهوې دوکان کې يې کار کاوه، هغه د صحنې شاهدي ويلي. هغه چې کله د جورج ويلسن دفتر ته راغلی و نو هغه ناروغ پروت و. مايکل ورته ويلي ول چې لاړ شي او آرام وکړي يا ځان ډاکټر ته وښايي خو ويلسن نه منله ويل يې چې کار به يې خراب شي.

- ما خپله ښځه بره کوټه کې بندي کړې ده. هغه به سبا نه بله ورځ پورې هملته وي، ترڅو مونږ له دې ځايه لاړ شو. ويلسن خپل ملگري

مایکل ته ویلي ول. مایکل حیران و، هغوی د څلورو کلونو راهیسې گاونډیان ول.

په عمومي توگه ویلسن د هغه کسانو د ډلې نه و چې ټوله ورځ به په چوکۍ ناست و، خلکو او موټرو ته به یې کتل. کله چې به ورته چا کوم نصیحت کوه نو بې خونده خندا به یې ورته کوله. هغه د خپلې بڼې سړی و، د خپل ځان سړی نه و.

په طبیعي ډول مایکل ترې پوښتلي ول چې څه شوي خو د ویلسن په هغې هم شک راغلی و چې ولې یې ورته داسې پوښتنه کړې ده. یو څو نور مزدوران چې دننه راغلل نو مایکل هم د موقع نه گټه اخیستې وه او تللی و. یو څو شیبې وروسته د اووه بجو نه تیرې وې، د خلکو دخولې خبر شو چې بڼې سره یې شور راخستی و. د بڼې غږونه یې بهر راتلل. - ما ووهه، له دې ځای مې لاندې وغورځوه، ما ووهه، ته مردار خور بې غیرته انسان... یوه شیبه وروسته آغلی ویلسن تیارې ته راوتلې وه، یو موټر یې لرې لیدلی او پیژندلی یې و، هغې ته یې لاسونه رپول ترڅو ودرېږي او خبرې ورسره وکړي. خو وړاندې تردې چې خاوند یې دروازې نه راوځي میړمن یې د موټر لاندې شوې وه.

مایکل ویل د موټر رنګ یې سم نه دی لیدلی، خو لومړي جینایي پولیس ته یې وویل چې شاید شین رنګ یې درلود. او یو بل موټر چې نیویارک ته روان و، خپل موټر یې غاړې ته کړ او د مارټل ویلسن خواته راغی، د هغې ژوند په بې رحمۍ له مینځه تللی و. مخ او نور ټول بدن یې په وینو او خاورو کې ورک شوی و. مایکل او موټر چلونکی لومړي کسان ول چې د پېښې ځای ته رسیدلي وو، د هغې خوله وازه پاتې وه.

هغه لږ ورو شو، لاره هم بنده نه وه خو مونږ ورنږدې شو. د خلکو بې سده او مړوې څیرو لیدلو سره ټام مجبوره شو چې له موټره ورنښکته شي.

- رايي چې وگورو، یواځې گورو یې.

مونږ د ویلسن گراج په لور روان شو، ډېر خلک ولاړ ول، دننه نه؛ او ه زما خدايه... غږونه راتلل.

- لکه چې څه پېښه رامنځته شوې ده. ټام هیجاني وپوښتل. هغه د ډله خلکو منځ کې ځانته لاره جوړه کړه، زه او جوړډن ورپسې دننه ورغلو، دننه یو زیږ خراغ تته رڼا جوړه کړې وه.

آغلی ویلسن کمپله کې او بیا یو څادر کې تاوه شوې دیوال سره ځواکې په میز پرته وه. ټام چې مونږ ته یې شاه وه، ورکوږ شو. ځواکې پولیس سره یوه کتابچه وه چې شاید یادابستونه یې اخستل. ویلسن لرې ولاړ او ژړل یې، یو څو کسان ترې چاپیره ولاړه او په ورته لاسونه ږدي او ډاډ ورکوي، خو ویلسن نه څه لیدل او نه څه اوریدل، هغه بس هم دا چغې وهلې؛ او ه... زما... خدايه ټام سر راپورته کړ او گراج کې یې شاوخوا کتل.

- ته څه غواړې ملگریه؟ پولیس، ټام نه وپوښتل.

- څه شوي؟ زه غواړم پوه شم.

- یو موټر ووهله او مړه شوه.

- په هماغه ساعت مړه شوه؟ ټام یې خبره تکرار کړه.

- بڼې سرک ته منډه کړه، د سپي زوی موټر هم ونه دراه.

- هلته دوه موټرې وې، یو موټر راروان او بل روان و. مایکل پولیس ته وویل.

- چیرته روان و؟ پولیس وپوښتل.

- هر یو په خپله لاره روان و. هغه سړي د مړي په لور اشاره کوله خو لاسونه یې بیرته نیمايي کې راستانه کړل؟ هغې رامنډه کړه او هغه موټر چې نیویارک نه راروان و، د هغه موټر مخې ته ورغله، زما په خیال د موټر سرعت ۷۰، ۸۰ کې و.

- ددې ځای نوم څه شی دی؟ پولیس وپوښتل.

- نوم یې راته نه راځي.

- یو باسلیقه تور سړی ځواکې ودرید.

- هغه موټر زیږ رنګ و، غټه زیږ موټر و او نوی هم و.

- ټکر دې خپله ولید؟ پولیس ترې وپوښتل.

- نه... خو هغه موټر زما مخې ته راغی، هلته یې سرعت زیات شوی و.

اتیا نوي کې روان و.

- دلته راشه او نوم دې راته ووايه.

- یو څه خبرې دننه ویلسن هم واوریدې.

- تاسو مانه پوښتنه وکړئ چې کوم ډول موټر و، زه پوهیږم چې کوم

ډول موټر و. هغه ټام ته وکتل، هغه زرد ویلسن خواته راغی او د هغه

مخې ته ودرید او د مټه یې ونيو.

- لږ ځان قابو که... ویلسن، ټام ته په ځیر ځیر کتل.

- واوره! ټام ورته ویل، هغه یې لږ ولږ زاوه؛ زه همدا اوس نیویارک

نه راغلم، ما درته هماغه موټر راوسته، ما چې درسره خبره کړې وه. هغه

زیږ موټر، کوم چې ماسره ماسپینین و، هغه زما نه و، پوی شوې؟ ما

هغه موټر ماسپینین نه دیخوا نه دی کتلې.

یواځې زه او توری دومره نږدې وو چې د هغه خبرې مو واوریدې، خو د پولیس هم لږ شک راغی.

- څه خبره ده؟ پولیس وپوښتل

- ملګری مې دی، ټام، پولیس ته سر ورواړوه خو ویلسن یې لاسونو کې نیولی و. دا وايي چې هغه موټر پیژني... غټه زیږ موټر و. پولیس په شکی سترګه ټام ته وکتل.

- او ستا موټر کوم قسم رنګ لري؟

- زما څو آبي دوه کسي موټر دی.

- مونږ همدا اوس نیویارک نه راغلو. ما ورته وویل، یو کس چې مونږ

پسې راروان و، زما خبره تایید کړه. ویلسن یې لکه د ماشوم راپورته کړ

ټام هغه دفتر ته ننویست، په څو کې یې کیناوه او بیرته راووت

- یو کس ورشئ او ورسره کینئ. دوه کسه مجبوره او په نه زړه کوټې

ته ورغلل. ټام هغوی پسې دروازه بنده کړه او زما خواته راغی او راته یې

ووویل؛ راځه چې ځو.

ټام له صحنې ځای نه په ورو راووت، خو د پینې ځای پناه کیدو

وروسته په سرعت روان شو. شیبه کې سترګې ډکې شوې او سترګې یې

موبلې،

- څه بیغیرته انسان، لږ څو به دې موټر ودرولی و.

ټام موټر کور کې گراج مخې ته ودراره او دوهم منزل ته یې وکتل،

دوه کړکۍ له ورايه ښکاریدې،

- ډيزي کورته راغلې ده. هغه وويل. کله چې مونږ کورته راوړسیدو، هغه وويل؛ ما بايد تر کوره رسولی وی، نیک! نن شپه مونږ هيڅ نه شو کولای. د هغه خبرو کې بدلون ښکاریده، هغه جدي و. زه به چاته ووايم چې تاته يوه ټيکسي راوغواړي او تا تر کوره ورسوي او دلته انتظار نه ښه ده، ته او جوړډن لاړ شئ که اشپزخانه کې موڅه لگيدل، هغه د کور دروازه خلاصه کړه

- راځه دننه

- نه خبر ويسي. خو زه به ډېر خوښ شم که د ټيکسي غم دې راته وخوړه. زه بهر انتظار کوم. جوړډن خپل لاسونه زما لاسونو کې راکړل - راځه دننه ځو، نیک!

- نه، مننه...

زه لږ ناروغ غوندي وم، ما غوښتل يو اځي و اوسم، خو جوړډن يوه شيبه نوره هم تم شوه،

- تر اوسه خولا نهه نيمې بجې دي. هغې وويل.

په ما دې لعنت وي چې زه دې بيا دننه لاړ شم، ما په يوه ورځ کې ډېر څه وليدل او ناڅاپه په دې دريځ کې جوړډن هم شامله شوه. ما يوه شيبه خپل سر لاسونو کې نيولی گنگس ناست وم، بيا مې واوريدل چې د کارکونکو مشريو چاته د ټيکسي لپاره زنگ وهي. جوړډن هم تريو تندي دننه لاړه، زه د دروازې په لور روان شوم، هملته به ټيکسي ته انتظار وباسم

زه شل متره هم لرې نه وم تللی چې خپل نوم مې واوریده او ورسره گيتس يې د بوتو د منځ نه راووت، زه بايد هغه وخت ډېر حيران شوی وم. خود سپوږمۍ په رڼا کې مې يو اځي د هغه گلابي دريشي ته پام شو.

- ته څه کوي دلته؟ ما وپوښتل.

- بس هم دلته ولاړ وم زوړ ياره!

په يو نظر خودا ډېر سپک کار دی. ما بايد فکر کړی وای چې هغه به دا کور ولوتي خو زه د گناهگارو څيرو په ليدلو عادي وم، لکه د وولف شيم خبره

- په لاره کې خو څه ستونزه نه وه پيښه شوې؟ شيبه وروسته يې وپوښتل.

- هو... هغه زړه نازړه کيده.

- څوک خو پکې مې شوی نه و؟

- هو...

- ما همدا فکر کاوه، ما ډيزي ته ويلي و. ما همدا فکر کاوه. او دا ښه وي چې ټکان يو دمي راشي. هغه داسې لگيا و لکه يو اځي چې د ډيزي خبرې فرق کوي.

- زه غربي جزيي ته په بل سرک تللی وم او خپل موټر مې گراج کې پريښود. زه فکر نه کوم که مونږ چا ليدلي يو. خو زه ډاډمن يم چې مونږ چا نه يو ليدلي.

په دې وخت کې مې ترې زړه ډېر بد شو او ډېره غوسه مې هم ورته راغله، د ډېرې غوسې نه ورته غلی ولاړ وم.

- هغه ښځه څوک وه؟ هغه وپوښتل.

- د هغې نوم مارټل ويلسن و، خاوند يې هملته گراج درلود، دا شيطاني پيښه څنگه رامنځته شوه؟

- ما غوښتل چې هغې نه اشترنگ... ما غوښتل اشترنگ تاو کړم. خبره يې منع کې پرې شوه او ماته حقيقت راڅرگند شو.

- موټر ډيزي چلوه...؟

- همممم... هو. يوه شيبه وروسته يې وويل؛ خوزه به وايم چې موټر ما چلاوه، ته خو خبر يې چې مونږ نيويارک نه راتلو نو هغه ډېره هيځاني وه او هغې فکر کاوه چې موټر چلولو سره به يې ماغزه لږ په ارامه شي، خو هغه بنسټه يو ناڅاپه زمونږ مخې ته راغله، دا هرڅه يوه شيبه کې رامنځته شول، ماته داسې ښکاريده لکه هغې چې مونږ ته اشاره کوله او هغې مونږ سره خبرې کول غوښتل. لومړی ډيزي موټر د بنسټ نه بچ او د مخامخ راروان موټر په لور تاو کړ او بيا يې د وارخطای نه بېرته د هغې په لور اشتړنگ ووه. ترڅو چې زما لاس اشتړنگ ته رسیده نو بنسټه مې په هوا وليده، زما په فکر هماغه شيبه کې وژل شوې وه.

- هغه په مينځ دوه شوې وه.

- ماته يې مه يادوه، زوړ ياره! هغه ټکان وخوړ؛ ما غوښتل د ټکر مخه ونيسم، نو لاسي بړيک مې راکش کړ، خو گټه يې نه وه، له هغې وروسته زه خپله موټر ته کيناستم، هغه به سبا پورې ښه شي، بس زه همدلته انتظار کوم او گورم که چيرې ورته ټام د نن ماسپښين بحث باره کې څه کم عقلي کوي نو زه به يې مخه ونيسم. هغې خپل ځان کوټه کې بند کړی دی. که چيری ټام څه حماقت کوي نو ما هغې ته ويلي چې خراغ روښانه او بيا مړ کړه.

- هغه به ورته هيڅ هم ونه وايي. ما ورته وويل.

- زه په هغې باور نه لرم، زوړ ياره!

- ته به تر کومه انتظار کوي؟

- ټوله شپه که ضرورت وي، تر هغه مهال به هغوی ویده شوي هم وي. يوه نوي خبره مې ذهن ته راغله، که چيرې ټام خبر شي چې موټر ډيزي

چلوه، هغه به فکر کوي چې دواړه خبرې څه تړاو لري، هغه د هرڅه باره کې فکر کولای شي. ما د ډيزي کور ته وروکتل، يواځې دوه خونو کې خراغونه بل ول.

- ته صبر وکه زه گورم چې څه خوشته نه... ما د کړکيو نه غلي وکتل، برنده کې هماغسې خراغونه لگيدلي وو لکه درې مياشتې وړاندې چې زه ډوډۍ لپاره رابلل شوی وم... اشپزخانه کې ډيزي او ټام يو بل ته مخامخ ناست وو، تر منځ ميز باندې يخ سور کړی چرگ او دوه بوتله شراب ايښي وو. يو ځل به ورته ډيزي بره وکتل، ټام ورته خبرې کولې او هغې ورته سر خوځاوه.

هغوی خوشاله نه ښکاريدل، هغوی د چرگ او يا د شرابو نه هيڅ نه و خوړلي او دواړه خفه هم نه ښکاريدل. کله چې برنډې نه رابښکته شوم، بهر نه مې د ټکسي غږ واوریده او گيتس يې هملته ولاړ انتظار کاوه.

- هرڅه خو سم دي؟ هغه بې کراره وپوښتل.

- هو... هرڅه سم دي. ما زړه نازړه وويل؛ ښه ده چې لاړ شي او لږ خوب وکړي.

هغه سر خوځاوه.

- زه همدلته انتظار کوم ترڅو ډيزي په ارامه خوب وکړي... ښه شپه زوړ ياره!

هغې خپل لاسونه کورتي. جيب کې نښاسل او يو ځل بيا د بوټو تر منځ پټ ودرید او په ځير ځير يې کوټې ته کتل. زه مجبوره شوم، هغه مې هملته د سپوږمۍ په سپينه رڼا کې پريښود، هغه د څه انتظار کاوه او څه شي ته يې کتل...

اتم خپرکی

ما ټوله شپه خوب ونه شو کړای. زه لږ ناروغ هم وم، که سترگه به مې پټه شوه نو وحشي او ويرونکي خوبونه به مې ليدل. سهار سپيده داغ مهال د موټر غږ اوريدو سره له ځايه پورته شوم، کالي مې بدل کړل او د گيتس بي کور ته روان شوم، زه پوه شوم چې همغه دی. ما غوښتل د سهار کيدو نه وړاندې ورسره وگورم او د يو څه باره کې خبردارۍ ورکړم ځکه د سهار رارسيدو پورې به ډېر ناوخته شي.

د هغه کورته ورننوتم، باندینی. دروازه خلاصه وه. دننه لاړم، دهليز کې الماری ته ډډه وهلی ځوړند ولاړو، لکه ټوله شپه چې يې خوب نه وي کړی.

- هيڅ ونه شول. هغه په مړاوي غږ وويل... زه تر څلورو بجو هملته ولاړوم، بيا هغه کړکی. ته راغله، يوه شيبه ولاړه وه او بيا يې خراغ مړ کړ.

د هغې کور ماته هيڅکله دومره ستر نه و ښکاره شوی، په هماغه

سهار چې مونږ سگرت څکولو لپاره يوې کوټې ته لاړو. خو اوس هر ځای گردونه پراته ول او کوټه گردجنه وه لکه د څو ورځو راهيسې چې صفایي نه وي شوې.

- ته بايد دا ځای پرېږدې. ما ورته وويل... دا ښکاره خبره ده چې هغوي به ستا موټر تعقيب کړی وي.

- اوس دا ځای پرېږدم؟ زوړ ياره!

- يوې اونۍ لپاره اتلانتيک يا مونتيريل ته لاړ شه.

هغه زما خبرې باره کې هيڅ فکر ونه کړ، هغه ډيزي نه شوه پريښودی، تر څو هغه پوه شي چې ډيزي به څه پريکړه وکړي. هغه يوه اخيري هيله راتينگه کړې وه او ما هغه يواځې نه شو پريښودی. دا هغه سهار و چې هغه ماته د خپلې ځوانۍ او د ډان کوډي سره د يو ځای کيدو کيسه کړې وه. دا کيسه يې راته ځکه کوله چې هغه د ټام پروړاندې د ښمنۍ کې ماتې خوړلې وه. زما په فکر هغه اوس په هر څه اعتراف کړی و، پرته د څه پټ ساتلو خو هغه ډيزي سره خبرې کول غوښتل.

ډيزي د هغه په ژوند کې لومړنۍ ښايسته جينۍ وه، په مختلفو ناڅرگندو استعدادونو درلودلو سره هغه د هر چا سره اړيکې نه درلودې. د هغه د زړه يواځينۍ غوښتونکې انجلۍ وه. هغه د ډيزي کورته په لومړي ځل د څه نورو افسرانو سره د ټايلر کيمپ نه تللی و او بيا وروسته به يواځې ورتلو. هغه ډېر خوښ بريښېده، هغه لا تر اوسه په داسې کور کې نه و پاتې شوی. هلته يو پوخ راز پروت و، يو څو کوټې بره د اوسيدو لپاره ښايسته او يخې وې او يو څه په زړه پورې کړنې به د همغې کوټو مخې دهليزونو کې تر سره کيدې، کله چې به ډيزي او گيتس بي کور کې يواځې پاتې شول، هغې ته يې هم ډېر خوند ورکاوه،

د ډېرو نورو سړيو هم ډيزي خونبیده، نو ځکه د همدې افسر په زړه کې د ډيزي لپاره ارزښت نور هم زیات شوی و.

خو هغه پوهیده چې د ډيزي په کور کې د هغه شتون تصادفي و، خو بیا هم چې گیتس بې لپاره د آینده زمانت چا ورکاوه، هغه دا مهال یو تش لاسی ځوان و چې د هغه په دریشي لگیدلې ستوري او نښې هر مهال ترې اخیستل کیدای شوي. گیتس بې د هماغه مهال نه دوخت نه گټه اخستل پیل کړي ول، هغه څه یې چې کولای شول تر لاسه یې کړه. په بې مسلکۍ او په نه تجربې...

هغه ځانته په ټیټه سترگه ونه کتل. اگر چې د هغه شاته یې د کورنۍ یو غړی هم نه و ولاړ، هغه پوهیده چې ډيزي ډېره فوق العاده جینۍ ده خو هغه په دې نه پوهېده چې یوه فوق العاده جینۍ څه ته وایي؟ ډيزي خپله شتمنه کور کې ورکه وه. گیتس بې یې هېر کړی و، خو گیتس بې ورسره په خپلو خیالونو کې واده هم کړی و.

کله چې دوه ورځې وړاندې هغوی یو بل سره وکتل، گیتس بې یې ساه و، لکه دا جفا چې همغې کړې وي.

-زه تاته هیڅ نشم ښوولای چې زه څومره حیران وم کله چې زه په ځان پوه شوم چې ورسره مینه لرم. ما به کله کله دا فکر کاوه چې شاید هغه مې پرېږدي خو هغې هغه مهال داسې ونکړل، ځکه هغې ما سره مینه لرله. هغې دا فکر کاوه چې زه به په ډېر څه پوهیږم خو خبره یواځې دلته وه چې زه په مختلفو شیانو پوهیدم... نو بیا... خبره تردې راوړسیده، حرص مې کم شو او دهغې په مینه کې شیبه په شیبه وردننه کیدم او بیا مې د هیڅ شي پروا نه درلوده. د لویو کارونو کولو څه گټه وه؟ که ما هغه وخت کې هغې ته د راتلونکې باره کې خبرو کولو نه خوند اخسته.

په اخري ماسپښين يې چې کله ډيزي نه خدای پاماني اخسته، هغې سره خواکې ناست و، لاسونه يې پرې اچولي و، د مني يخه ورغ وه. په کوټه کې اور بل و، د هغې انتګي سره شوي ول. ډېره شيبه وروسته هغه لږه و خوځیده او د گیتس بې مړوند دمه وليده او بیا توره تیاره کې خوله په خوله شول هغه ماسپښين دواړه خوبوړي شول، هغوی په میاشت کې هم دومره سره نه و یوځای شوي او نه یې هم یو د بل سره دومره خبرې کړې وې. او بیا یې د هغې په اوږه سر اېښی و او د هغې نرمو گوتو سره یې لوبې کولې او بیا هغه ویده شوی و.

هغه په جگړه کې ډېر په میرانه و جنگید، د اور بند نه وروسته یې غوښتل چې کورته لاړ شي خو د څه غلط فهمۍ له وجې هغه اکسفورډ ته ولیږل شو. هغه خفه و، ځکه د ډيزي د خطونو نه د نا امیدۍ او مایوسۍ بوی راتلو. ډيزي به ترې پوښتل چې ولې نه شي کولای کور ته راشي، ډيزي باندې هم بهرني فشارونه پراته ول. هغې ورسره لیدل غوښتل او د گیتس بې شتون ته یې اړتیا درلوده.

داسې وخت هم شو چې ډيزي به ډېرو سړيو سره کتل ځکه د هغې د یواځي والي ترڅې شیبې اخري حد ته رسیدلې وې، چې هماغه پسرلي کې تام بکنن راوړسیده. تام د یو ښاغلي په څېر و. گیتس بې ته خط هملته په اکسفورډ کې ورسید.

ما ورنه وپوښتل، چې هغه خط کې څه ول چې ډيزي ته د واده په شپه رسیدلی و.

-د جگړې ختمیدو نه وروسته نشم کولای درشم، ماته لږ صبر وکړه

چې ځان نه څه جوړ کړم.

رڼا لږه خپره شوې وه، مونږ لاندینی کړکی هم پرانستې وې، مرغیو ونو کې چغې شروع کړې وې. نرې شمال سهار وختې لږ یخ غونډې و او د گرمۍ د ختمیدو زیری یې راکاوه.

- زه فکر نه کوم چې هغې به ټام سره مینه کړي وي.

گیتس بی د کړکۍ نه سر راوگرځاوه او ماته یې داسې راکتل لکه چیلینج راکوي چې ته ترې هم انکار نه شې کولای.

- تاته یاد شي زورپاره! پرون ماسپینین ډېره وار خطا وه، هغې ځکه داسې خبرې وکړې چې ټام ویرو لې وه. او بیا هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وایي.

هغه غمجن کیناست.

- هغې کیدای شي هماغه دقیقه ورسره مینه کړي وي چې کله یې واده و او هغې نه ډېره مینه ماسره لري، ته خو پوهیږې؟

سهار نهه نیمې بجې وې، مونږ چای څښلې وې، بهر برنډه کې ناست وو. تېره شپه لکه موسم بد لیدونکې شپه وه او نن سهار یې نښې ښکاریدې، باغوان چې د گیتس بی پخوانیو کارکوونکو نه و، رانږدې شو.

- ښاغلي گیتس بی! نن به حوض او بو نه ډک کړم، پانې نور په رژیډو دي او بیا پیپونه بندیري.

- لږ وروسته یې ډک کړه.

گیتس بی ماته مخ راواړوه: ته پوهیږې زورپاره! ما په دې حوض کې ټول اوړی نه دي لمبلي.

ما خپل لاسي ساعت ته وکتل او په نه زړه پاڅیدو کې شوم.

- زما ریل ته دولس دقیقې پاتې دي... ما نه غوښتل چې ښار ته لاړ شم او نه مې هم کار ته زړه کیده. یو څه چې زما زړه یې غوښتل چې گیتس بی یو اځې پرینږدم. ما نه ریل پاتې شو او بیا ورپسې بل هم، ترڅو مې ځان تلو ته برابر وه.

- زه درته بیا زنگ و هم. ما ورته وویل.

- سمه ده، زورپاره!

- غرمه شاوخوا دې احوال اخلم. هغه هم ماسره په زینو کې رانښکته شو.

- زه فکر کوم ډیزي به هم تر غرمې راته زنگ ووهي. هغه ماته د اندیښنې نه په ډک نظر وکتل لکه چې زه یې خبره تایید کړم.

- زه هم گمان کوم...

- ښه، خدای پامان.

مونږ سره لاسونه ورکړل او زه ترې روان شوم. لږ وړاندې لاړم، یو څه مې رایاد شول.

- هغوی ټول بی کاره پرزې دي، هیڅوک پکې ستا ارزښت نه لري. ما د لرې نه په چغه ورته وویل.

زه تل ډېر خوشالیرم چې ما ورته داسې ویلي و، ځکه دا زما هغه سره یو اځینی خواخوږي وه، د اول نه تر اخره پورې مې دهغه هره خبره رد کړې او یا مې پکې خور او یستې ده. لومړی یې په درنښت سر و خوځاوه او بیا دهغه په مخ کې ځلانده او پوهیدونکې موسکا خپره شوه لکه دا ټول وخت چې مونږ دواړه په یوه ستره ماجرا کې ښکیل وو، هغه اوس هم هماغسې ښایسته لباس پر تن و، لکه ما چې نن نه درې میاشتې وړاندې د همدې کور په محفل کې لیدلی و، زینو کې ولاړ او خلکو ته یې د

خدای پامانۍ لپاره لاسونه رپول.

ما د هغې میلې پالنې نه مننه وکړه، مونږ ټولو باید د هغې میلې پالنې نه مننه کړې وای، هغه هملته ولاړو.

- خدای پامان ما ورچغه کړه،... سهار چای ډېر خوند وکړ، گیتس بی!

کار خای ته تللی وم، کار ته مې زړه هم نه کیده، په همدې کې پریشانی وړی وم. غرمې نه لږ مخکې د ټیلیفون غږ سره راپورته شوم، تندې نه مې خوله وچه کړه. جوړډن بیکر ټیلیفون کړی و. هغې به زیاتره وخت ماته په دې مهال زنگ ووه. په هره حال د هغې غږ اوریدو سره به لږ تازه شوم، لکه په گرمه گرمۍ کې خدایي یخ شمال د کړکۍ خلاصولو سره راننوخې، خو دا ځل د هغې غږ اوچ او زیر معلومیده.

- ما د ډیزي کور پرېښود، زه هیمپ سټیډ کې یم او نن ماسپینین سوت المپتن ته روان یم. دا خواصولي خبره وه چې هغې د ډیزي کور پرېښی و خو دې خبرې زه وځورولم او ورپسې خبرې لا پسې غمجن کړم. - تېره شپه دې راسره سلوک سم نه و.

- دا نو بیا څه فرق کوي؟

- په هر حال غواړم وگورم درسره...

- زه هم غواړم درسره وگورم.

- فرض که زه نن سوت المپتن ته لاړه نه شم او نن ماسپینین ښار ته

درشم.

- نا، زه فکر نه کوم چې نن ماسپینین به سم وي.

- ښه، نو...

- نن ماسپینین امکان نه لري... "مونږ یوه شیبه په همدې خبرې وکړې او بیا زمونږ خبرې ختمې شوې، زه پوه نشوم چې مونږ دواړو کې چا غوږې مخکې کینېدود. خوزه یې کیسه کې نه وم.

خو دقیقې وروسته مې د گیتس بی کور ته زنگ ووهه، خو ټیلیفون بوخت راته. ما درې څلور ځله هڅه وکړه. خپل مهال ویش مې وکوت او درې نیمو بجو ریل کې مې د تلو اراده وکړه. بیا په خپله سپرنګي څوکی اوږد وغزیدم، ما غوښتل فکر وکړم، دا مهال غرمه وه.

جورج ویلسن خو ټوله شپه د ښځې د بیلټون په ویر تېره کړې وه. ملګري تر سهار درې بجو پورې ورسره وو، تر هغه مهال لږ غلی شوی و او د زیر موټر باره کې یې خبرې کولې. هغه همدا پوښتل چې زیر موټر د چا و؟ هغه د خبرو په منځ کې بیا په ژړا شو: اوه... زما خدایه... او زما خدایه... مایکل یې د فکر بدلولو لپاره ورته وویل:

- څومره وخت مود واده کیده؟ راشه دلته، یوه شیبه کینه! زما پوښتنې ته ځواب راکه، د واده دې څومره وخت کیده؟

- دولس کاله...

- ماشومان دې درلودل؟ جورج! سم کینه، ما درنه پوښتنه کړې ده، بچي دې شته که نا؟

خو هغه یې په خبرو سر نه خلاصوه. جسد لا تر اوسه هملته پروت و. مایکل مجبوره شو، خواته ورغی، ورسره کیناست.

- تر اوسه کومې کلیسا ته تللی یې؟ جورج! یا ډېر وخت کیږي نه یې

تللی؟ که کومې کلیسا ته زنگ ووهم او تا لپاره یو پادري راوغواړم تر خواته لږې خبرې وکړې، سمه ده؟
په دې کې د هیچا کارنشته؟

- ته باید کلیسا ته لاړ شې جورج! او بیا داسې وختونو کې تلل اړین وي، ولې تا کلیسا کې واده نه وکړی؟ جورج، زما خبرې ته غوږ شه، تا کلیسا کې واده نه وکړی؟
- هغه ډېر پخوا و...

د هغه خبرو پرې کوم مثبت اثر نه کاوه. بیا یې سر را جیگ کړ، سربداله غوندې ښکاریده.

- هغه روک وگوره. ویلسن وویل او میز ته یې اشاره وکړه،

- کوم روک؟ مایکل ځنې وپوښتل.

- هغه برنی، هغه یو مایکل روک خلاص کړ. روک کې دننه یو شی

ټوټه کې تاو و.

- د اشی؟ مایکل هغه شی لاس کې نیولی و، هغه ته یې اشاره وکړه، ویلسن ورته د سر په خوځولو هو وویل.

- ما پرون ماسپښین پیدا کړه، زما ښځې سره وه. هغې ماته ددې باره کې ویل خو ما یې خبرې ته غوږ ونه نیو.

- ستا ښځې راوړی و؟

- هغې خپله الماری کې ایښی و. مایکل پرته د څه ویلو هغه شی ویلسن ته ورکړ، د مایکل په وینا هغه شی دروند غوندې ښکاریده. ویلسن ځان سره لگیا و: یارانې یې ورسره وه او بیا همدې ووژله...

- چا ووژله؟

- ماته پته ولگیده.

- ته ناروغ شوی یې، جورج! ته د فشار لاندې یې او ته نه پوهیږې چې څه وایی. ته سهار پورې صبر وکړه...

- هغې ووژله...

- دا خو یو ټکرو وکړه.

ویلسن د نا په ویلو سر خوځاوه، هغه سترگې بندې کړې او خوله یې خلاصه وه: هممم...

- زه پوهیږم چې هیچاته بد نه رسوم، خو چې کله زه پوه شم بیا پوهیږم چې څه باید وکړم. په موټر کې هماغه سړی و، زما ښځې ورسره خبرې غوښتې او هغه ونه درید، زما د ښځې یار او قاتل...

- ستا ښځه څنگه داسې کولای شي؟

- هغه ډېره ژوره وه... ویلسن وویل.

سهار شپږو پورې مایکل هم خپل کور ته تللی و. ویلسن هغه وخت کې غلی و، خو کله چې مایکل څلور ساعته وروسته راپاڅیده او د ویلسن گراج ته راغی نو جورج ویلسن تللی و.

درې ساعته کیدل چې ویلسن نا درکه و. پولیسو چې د مایکل له خولې یې اوریدلي و، چې ویلسن ویلي و کس به پیدا کوم. هغه وتلی و او د زیر موټر باره کې یې پوښتنې کولې، بیا ماسپښین دوه نیمو بجو پورې غربي جزیرې پورې رسیدلی و او هلته یې د چا نه د گیتس بی د کور پوښتنه کړې وه. او بیا له هغې وروسته یې د گیتس بی نوم وپیژنده.

ماسپښین دوه بجې وې، گیتس بی خپل د لمبلو لباس پر تن کړ او د

لومړي ځل لپاره یې غوښتل چې حوض کې ولامبي. د کارکونکو مشر ته یې ویلي و که چا ټیلیفون وکړ نو حوض ته دې یې راوړي. لږه شیبه یې حوض ته کتل او بیا یې پکې ځان وروغورځاوه، د کارکونکو مشر ورته ویل ترڅو ورسره کومک شي ځکه د هغه طبیعت سم نه ښکاریده، خو هغه د نا په ویلو سر وځوځاوه. نن ورځ ټیلیفون ته ځواب ویل او گیتس یې ته خبر ورکول د کارکونکو د مشر لومړیتوب و.

زما په خیال گیتس یې خپله هم باوري نه و چې ډيزي به ورته ټیلیفون وکړي او کیدای شي نور یې کیسه کې هم نه وي. که چیرته دا صحي وي نو هغې باید دا احساس کړی وی چې د ژوند خوږې شیبې یې له لاسه ورکړي او د ستر قیمت په بدله کې یې د یو نیمگړي خوب پوره کولو باندې برباد کړي.

د کارکونکو مشر د ډز غږ واورید، هغه وروسته ویل چې د داسې پېښې مخنیوي لپاره یې څه چمتو والی نه درلود او یا دا یې فکر کی هم نه راتلل چې داسې څه به پېښیږي. زه د ښار نه نیغ د گیتس بې کور ته لاړم. خو هغوی پوه شوي ول او زه هم باوري وم، مونږ څلور واړه، زه، موټروان، د کارکونکو مشر او زوږ باغوان حوض سره ولاړ وو.

هلته هر څه پرکاله وو، یواځې د اوبو خوځښت و چې د یوې خوا تازه اوبه حوض ته ننوځي او بل سوري کې ترې ووځي، هلته اوبو کې بې سکه پروت و، د هغې سیوری د اوبو په تل کې ښکاریده، د حوض اوبو خپل رنگ بدل کړی و، که څه هم تازه اوبو د زړو اوبو ځای نیوه خولا پکې سور رنگ له ورايه ښکاریده، د حوض بل سره ته په شنو وښو کې د ویلسن جسد هم پروت و او پېښه په هماغه شیبه کې سر ته رسیدلې وه. هماغه شیبه مې ورته دفتر نه ټیلیفون کړی و، هماغه شیبه ویلسن

تمانچه په لاس گیتس بې ته د حوض سر ته ولاړ و، هماغه شیبه گیتس بې د حوض نه د راوتو په حال کې و ترڅو د هغه په خیال د ډيزي ټیلیفون ته ځواب ووايي، هماغه شیبه ویلسن هغه د شاله لورې په چپه اوږه وويشت او هماغه شیبه ویلسن تمانچه په خپل سر ږدي او ځان وژني. ما ټیلیفون کې د دوه ډزو غږ هم واورید، خو بیا ټیلیفون ته څوک رانغی، د کارکونکو مشر وړاندې تردې چې ویلسن ته ځان ورسوي، هغه خپل کار ویستی و.

نهم خپر کې

دوه کاله وروسته مې هماغه ورځ او هماغه شپه بلکې ورپسې څو ورځې مې ډېرې ښې یادې دي. پولیس، عکاسان او اخبارونو والا سړي د گیتس بی کور مخې ته ډله ولاړ وو. د ډېرو رسنیو راپورونه اکثره د پېښو پورې اړوند او ناسم وي. کله چې مایکل شاهدي ورکوله هغې ویلي و چې ویلسن خپله میرمنه باندې شکمن شوی و، خو کیتیرین چې د ویلسن ځینه وه، دهغې په وینا چې خپله خور یې هیڅکله گیتس بی سره نه وه لیدلې. هغې خپلې اوښکې دسمال باندې وچولې. د همدې څپرنو پر بنسټ دا ثابته شوې وه چې ویلسن د ډېر خفگان له کبله مغزي توازن له لاسه ورکړی و او د سم او غلط توپیر یې نه شو کولای ځکه داسې یوه کړنه یې ترسره کړه.

ما خپل ځان د گیتس بی په خوا کې ډېر یواځې وموند، ما سره نور هیڅوک نه و ولاړ. کله چې ما غربي جزیرې کې رسنیو ته د گیتس بی د مرگ باره کې خبر ورکړ، نو د گیتس بی په اړوند هره پوښتنه ماته راجع

شوه. اوله کې زه حیران او کشمکش کې وم، خو کله چې مې هغه خپل کور کې بې ساه او بې سده پروت ولید، نو شیبه په شیبه به مې ځان مسول گڼه، ځکه نور هیچا پکې دلچسپي نه اخسته...

د هغه د مرگ نه یو ساعت وروسته مې ښه په ډاډه زړه ډيزي ته زنگ ووهه، خو هغې او ټام په هماغه ماسپښین خپل سامان سره د کوره وتي وو او یا کیدای شي د گیتس بی مرگ نه هم خبر شوي او بیا تللي وي.

- هیڅ کومه پته یې نه ده پرېښې؟
- نا...

- څه یې ویلي کله به بیرته راستنېږي؟
- نا...

- څه معلومات درته شته چیرته به وي؟ څنگه هغوی سره اړیکه نیولی شم؟

- زه نه یم خبر، نشم ویلای.

د ډيزي له لورې ناهیلی شوم. ما غوښتل گیتس بی لپاره څوک نزدې راپیدا کړم. ما غوښتل چې دهغه کوټې ته لاړ شم چیرته چې هغه پروت دی او هغه ته ډاډ ورکړم: یو څوک درته پیدا کوم، گیتس بی! ته غم مه کوه، بس په ما باور ولرله زه به درته څوک پیدا کړم...

د ښاغلي وولف شیم نوم کتابچه کې نه و. د کارکونکو مشرد هغې دفتر شمیره راکړې وه خو کله مې چې دفتر ته زنگ ورووهه، پنځه بجو نه تیرې وې، ټیلیفون ځوابولو لپاره یو څوک پیدا شو،

- ته بیا ټیلیفون کوي؟

- ما درې ځله وړاندې هم زنگ وهلی، ډېره ضروري ده...

- وښئ اوس هیڅوک نشته.

زه بیا لارم کوټې ته، د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې بل څوک به داسې پیدا کړم، گیتس بی یواځې پروت دی او خبرې یې زما مغزو کې تاوېږي،

- ما ته وگوره، زور یاره! یو څوک خوراته پیدا کړه، ته خپله پوره هڅه وکړه، زه یواځې دا هرڅه نشم زغملای.

یو څو کسانو ما نه پوښتنې کولې، خو زه په مات زړه لارم، گیتس بې ماته د خپل مور او پلار باره کې هم نه و ویلي چې ژوندي به وي که څنگه؟ خو هلته د هغه په کور کې هیڅوک نه وو، پرته د ډان کوډي د انځور نه.

راتلونکی سهار مې د گیتس بې ناظر ته یو خط ورکړ او نیویارک ته مې ولیږه تر څو وولف شیم ته خبر ورکړي، هغه نه مې وغوښتل تر څو د هغه کورنیو غړو باره کې راته ووايي او پرته د ځنډ نه راشي. زه ډاډه وم چې هغه به اخبار کې د خبر لیدو سره راشي، هغسې ډاډه چې ډيزي به غرمې نه وړاندې زنگ ووهي، خو نه هم زنگ راغی او نه هم وولف شیم رامعلوم شو.

...ښاغلی کیرووي، دا زما د ژوند تر ټولو غټه غمیزه او غټه ټکان و او په حقیقت کې پرې باور هم نشم کولای. داسې احمقانه کار چې هغه سړي کړي دی باید مونږ ټول ورته په فکر کې شو. زه اوس نشم راتلای، ځکه دلته ډېر ضروري کارونه لرم او ځان ترې خلاصولي نشم که زما په اړوند هر څه خدمت وي بیا وروسته ویلی شي. زه نه پوهیږم چیرته یم خو چې کله داسې خبر واورم بیا ډېر خفه کیږم.

په درنښت

مئیر وولف شیم

کله چې ماسپښین زنگ راغی، سړي وویل چې شیکاگو نه څوک خبرې کوي. ما بیا هم فکر کاوه چې ډيزي به وي، خو په غوږي کې مې د یو سړي اواز واوریده.

- سلیگل خبرې کوم...

- ښه... غږ نا اشنا ښکاریده.

- عجیبه خبر وکنه؟ زما زنگ درغلی و؟

- کوم زنگ نه دی راغلی.

- ځوان پارکز ستونزه کې دی، هغه زرزر لگیاو، هغوی هغه د خرڅلاو میز خوا کې نیولی و. هغوی ته چا د نیویارک نه خبر ورکړی و، ته ترې څه احوال لرې...

- هیلو... ما یې خبره ورپرې کړه: غوږ ونیس، زه ښاغلی گیتس بې نه یم، ښاغلی گیتس بې مړ شوی دی.

یوې شیبې لپاره هغه چپ و، بیا یې لکه چې ټیلیفون بند کړی و.

زما په خیال نن دریمه ورځ وه. د مینیسوتا نه د هیڼري گیتز په نوم یو تیلی گرام راوړسید، هغې کې یواځې دوامره لیکل شوي و چې همدا اوس دروان شوم او جنازه یې تر راتگ وځنډول شي.

هغه د گیتس بې پلار و، یو جدي زوړ سړی و، هغه ډېر بې وسه او تشویش کې ښکاریده، د سپټمبر په معتدله موسم کې یې غټه چپنه اغوستې وه. ما د هغې نه بیگ او چتری واخستل، هغه ډېر سترې ښکاریده. ما د موسیقۍ خونه کې کیناوه او ترې ووتم تر څو ورته خوراک لپاره څه راوړم. خو هغه هېڅ ونه خوړل، خو یو گیللاس شودې یې

په ريږدلي لاس واخستې.

- ما د شيكاگو اخبار کې وليدل. هغه وويل: د شيكاگو هر اخبار سر خط همدا و، ما چې وکتل بس راروان شوم.

- زه نه پوهيدم چې تاسو سره څنگه اړيکه ونيسم. د هغه سترگې لکه هيڅ چې نه گوري او په پرله پسې توگه يې کوي ته کتل.

- هغه سړی لیونی؟ هغه سم لیونی و... هغه وويل.

- قهوه درته راوړم؟ ما وړاندیز ورته وکړ.

- هيڅ شی نه غواړم، زه بيخي ښه يم، ښاغلی...

- کيروي.

- ښه ښاغلی کيروي زه ښه يم، زه غواړم خپل جيمي سره

وگورم... هغه به ورته د مينې نه جيمي ويل، هغه مې کوي ته

ورنويست، زه ترې راووتم. شېبه وروسته ښاغلی گيتز کوي ته راووت.

د هغه سترگو کې اوبسکې ځليدې او کله يې چې لوی دهليز او لويو

کوټو ته کتل نو د خفگان سره سره يې يو وياړ هم سترگو کې ښکاريده.

ما تر خوب خونې پورې بوته، هغه خپله چپنه وويسته، ما هغې ته دا هم

وويل چې ستاسو راتگ ته مو هر څه ځنډولي.

- زه نه پوهيږم چې تاسو څرنگه غواړئ؟ ښاغلی گيتس يې

- ښاغلی گيتز، زما نوم دی.

- ښاغلی گيتز، ما فکر کاوه چې تاسو به جسد غربي خواته وړئ؟

هغه خپل سر خوځاوه.

- د جيمي همدا ختيځ سيمه خوښه وه. هغه په خپل زړه همدلته

اوسيدلی دی، ته زما د ځوی ملگری وي، ښاغلی...

- هو، زما کلک ملگری و.

- هغه به ډېر غټ راتلونکی درلودلای، ته خو پوهيږې. هغه خولا ځوان و، خود ډېر غښتلي مغز څښتن و. هغه خپلو سترگو کې کوي ته و هلي.

- که هغه ژوندي پاتې و، نو يو ستر شخصيت به ترې جوړ شوی و. هغه د وطن جوړولو کې مهم رول لوبولای شو.

- بالکل همدا سي ده. ما ورته وويل. هغه خامکين رو جايي باندې ستړی پريوت.

په دې شپه يو بل سړي ټيليفون وکړ، لومړی يې رانه د نوم پوښتنه وکړه.

- زه کيروي يم.

- اوه... هغه لږ په ارام شو. زه کلپ سپرنگریم

زه هم لږ په کراره شوم، ما ويل چې د گيتس يې يو بل ملگری خو هم

پيدا شو، ما نه غوښتل چې د هغه د جنازې مراسم رسنيو سره شريک

کړم او بيرو بار رامنځته کړم، خو يو څو کسانو ته مې خپله زنگ ووهه.

- جنازه سبا درې بجې ده، همدلته په کور کې، هغه چاته ووايه چې د

راتلو علاقه لري... ما کلپ سپرنگرته وويل.

- اوه... سمه ده، زه خو دومره څوک نه پيژنم خو بيا هم هغه زړه نا زړه

کيده، د هغه خبرې زه يو دوه کې حيران کړم.

- که نور څوک نه وي ته خو هرومرو راشه.

- ښه، زه به خپل کوشش وکړم. ما چې د کوم شي باره کې زنگ وهلی

و...

- يوه دقيقه... مايې خبره ورپرې کړه: تا څه وويل ته راتلای شې که

نه؟

- خبره داسې ده، اصل کې رينستيا داسې دي چې زه دلته گرينويچ کې خلکو ته پاتې کيږم او هغوی غواړي زه ورسره سبا ته او وسم. اصل کې که چيرته هغوی د مېلې هوډ درلود، نو بيا به زه خپله هڅه وکړم چې درشم. ما په زوره آه... وکړل او د هغه خبرې مې ورنيمايي کړې.

- ما چې د څه لپاره زنگ وهلې و، هلته زما يوه جوړه بوتان پاتې شوي او که يو چاته يې ورکړي او ما ته يې راوليږي، ته خو پوهيږې هغه د تينس لوبې بوتان دي او زه د هغې پرته گوزاره نه شم کولای، زما د کور پته ده، بي ايف...

ما يې نوره خبره وانه وریده او ټيليفون مې پرې بند کړ.

زه گيتس بې لپاره ډېر شرمنده وم، يو کس ته خو چې مې زنگ ووهه، نو هغه ويل چې همدا سې ورسره کول پکار و. او دا هم ما خپله سهوه گڼله چې داسې خلکو سره مې بايد اړيکه نه وی نيولی، ځکه کيدای شي د گيتس بې بنو ملگرو نه نه ول او ما بايد پيژندلي وای.

د جنازې په سهار وختي نيويارک ته لارم ترڅو وولف شيم پيدا کړم، خو هغه مې ونه موند. دروازه مې خلاصه کړه خو هيڅوک دننه نه ول، بيا مې په تيز غږ وويل چې څوک شته؟

- هيڅوک هم نشته، بڼاغلې وولف شيم شيکاگو ته تللی. بڼځې وويل، د بڼځې لومړۍ خبره خو ځکه ناسمه وه چې دننه د بل سړي غږ هم اوريدل کيده.

- مهرباني وکړئ ورته ووايې، چې بڼاغلې کيروي وړاغلی، ورسره ليدل غواړي.

- زه يې شيکاگونه نه شم راغونښتلی. په دې وخت کې په غلطۍ سره د وولف شيم غږ: سټيلا !!! د هغه بلې دروازې نه واوريدل شو.

- خپل نوم دې وليکه او په ميز يې کيږده. بڼځې زروويل: کله چې راغی زه به يې ورکړم.

- زه پوهيږم چې هغه دننه دی. هغه زما مخې ته رانږدې شوه، خپل لاسونه يې په کوناټو تېرول،

- غوږ ونيسه ځوانه! ته فکر کوي دلته په زور راغلی يې، مونږ نور ستړي شوي يو، چې درته مې وويل چې شيکاگو ته تللی نو بيا شيکاگو ته تللی.

ما د گيتس بې نوم واخست.

- او ه... هغې يو ځل بيا ماته وکتل: لږ صبر وکړه، ستا نوم څه دی؟

هغه لاره، يوه شيبه وروسته بڼاغلې ما يروولف شيم په جدي ډول دروازه کې رابښکاره شو. خپل دفتر ته يې بوتلم، هغه خپله خواخوږي څرگنده کړه، ما ته يې د سيگار څښلو وړاندیز وکړ.

- زما ذهن هماغه وختونو ته ځي چې کله مې په لومړي ځل وليد، يو ځوان جگړن چې د جگړې په موده کې يې څو مهالونه هم ترلاسه کړي وو، هغه به تل يونيفورم کې گرځيده ځکه هغه د عام لباس اخستلو لپاره کالي نه درلودل. په لومړي ځل مې واين برينر کې وليد چې دندې ترلاسه کولو لپاره راغلی و. هغه د څو ورځو راهيسې هيڅ نه وو خوړلي. ما ورته د ډوډۍ وړاندېز وکړ. هغه ترنيم ساعت پورې لگيا و، د څلورو ډالرو نه يې هم ډېر خوراک وکړ.

- تاسره تجارت کې شريک شوی و؟

- تجارت کې شريک شوم؟ هغه ما جوړ کړی.

- بڼه.

- هغه ما د نشت نه راوچت کړی، د ويالې نه مې راپورته کړی. ما هغه

ولید چې یو ښه ځوان دی او کله یې چې وویل اکسفورډ کې یې درس ویلی نو ما فکر وکړ چې ښه ځای یې استعمالولی شم. هغه مې امیریکن لیجن کې ورننښه، او بیا یې الباني کې زما یو ځاک لپاره کار کاوه... خو اوس هغه مړ دی. هغه یوه شیبه چپ و.

- ته د هغه ډېر نږدې ملگری وې نو زه پوهیږم نن ماسپښین به د هغه جنازې ته راځي.

- زه غواړم چې درشم.

- ښه، نو بیا راشه.

د هغه د پوزې وینستان د غشو غوندې بهر راوتلي وو، هغه خپل سر خوځاوه. سترگې یې ډکې شوې،

- زه نشم کولای، زه په دې کې ځان نشم ورگډولای. هغه وویل.

- هیڅ شي کې ځان مه ورگډوه، هر څه ختم شول.

- کله چې یو څوک ووژل شي، زه ترې ځان لرې ساتم. کله چې ځوان وم، هغه مهال داسې نه وو. که زما کوم ملگری به مړ شو، که هر څنگه به وو زه به ورسره تر اخره ولاړوم.

زه پوه شوم چې هغه د خپلو شخصي وجوهاتو له کبله نشي کولای چې جنازه کې گډون وکړي، نو پاڅیدم.

- تا کالج لوستلی؟

د یوې شیبې لپاره مې فکر کوه چې څه وړاندیز کوي خو بیا یې سر وخوځاوه او ماته یې لاس راکړ.

- پریږده چې مونږ دا زده کړو ترڅو چې یو کس ژوندی وي د هغه لپاره خپل ملگرتوب وښايو، نه د هغه د مړینې وروسته... هغه وویل: او لدې وروسته زما قانون داسې وي چې هر څه همداسې پریږده.

کله چې د هغه دفتر نه راستون شوم، آسمان تورو وریځو نیولی و، غربي جزیرې ته رارسیدو سره نری نری باران وریده، د کالو بدلولو وروسته د گیتس بی کور ته ورغلم، ښاغلی گیتز د هلیز کې هاخوا دیخوا هیجاني گرځیده. هغه خپل ځوی کې یو ویاړ لیده او د هغه د ځوی لاسته راوړنې پرله پسې توگه زیاتیدې. هغه غوښتل ماته څه وښايي.

- جیمي ماته دا انځور رالیرلی و. هغه په لږ زیډا لاسونو خپلې بتوي نه تصویر راوباسه.

- راشه وگوره.

دا د کور یو انځور و، انځور په کونجونو کې درزونه او په لاسونو ښه خیرن شوی و. هغه ماته انځور ډېر په لیوالتیا تشریح کاوه: دلته وگوره او بیا به مې هماغه ځای ته کتل، هغه ته دا انځور د حقیقي کور نه هم ډېر حقیقي ښکاریده.

- جیمي ماته رالیرلی و، زما په خیال ډېر ښایسته انځور دی، ډېر ښه ښکاري.

- ډېر ښه ښکاري، ډېر وخت کیږي نه دې وو لیدلی؟

- هغه دوه کاله مخکې زما خواته راغلی و او ماته یې یو کور اخستی و، زه پکې اوس هم اوسېږم. د کله نه چې د کوره تښتیدلی و نو مونږ سره بیل شوي وو خو اوس مې ولیدل چې د هغه تر شا یو دلیل پروت و. هغه پوهیده چې یو روښانه راتلونکی لري. هغه ماته ډېر سخي و.

هغه د څو نورو شیبو لپاره هم تصویر زما مخې ته نیولی و او بیا یې د بتوي په زوړ ځای کې کیښود، ورپسې یې یوه زړه کتابچه راوویسته. دا وگوره، دا یې د ماشومتوب کتابچه وه. د کتابچې په مخ پاڼه

باندې مهال ویش لیکل شوی و، لاندې ترې نیتیه، د سپټمبر ۱۲، ۱۹۰۶ کال او لاندې،

خوب نه پاڅیدل... ۲ بجې

ورزش... ۷:۱۵-۷:۳۰

برق درس او نور... ۷:۱۵-۸:۱۵

کار... ۸:۳۰-۴:۳۰ (مازیگر)

بیس بال او لوبې... ۴:۳۰-۵:۰۰

د بلاغت او اندول تمرین او څنگه ترلاسه کول... ۵:۰۰-۶:۰۰

درسي/اختراع... ۷:۰۰-۹:۰۰

عمومي تحليل او ځان سمونه

- وخت نه ضایع کول

- سگرت څکول بند

- هره بله ورځ لا مبل

- اونۍ کې یو کتاب یا مجله لوستل

- اونۍ کې درې ډالر سپما کول

- پلار او مور سره نښه چلند کول

- دا کتابچه مې هسې گوټو ته راغله دا مونږ ته هرڅه ښايي کنه؟

- بالکل هرڅه ښايي.

هغه د جيمي باره کې لگيا و او د کتابچې بندول يې زړه نه غوښتل او همداسې ی اړوله را اړوله، د کتابچې هره جمله به يې په زوره ويله او ماته به يې په ليواله نظر راکتل. زما په فکر هغه دا توقع درلوده چې زه د خپلې گټې لپاره ترې يو څه وليکم.

درې بجو نه مخکې لیتران وزیر هم رارسیدلی و او ما ورته د کړکۍ

نه په نه زړه کتل. شيبه وروسته يو څو کارکونکي او نور خلک دهليز کې ودریدل. وزیر څو ځله خپل لاسي ساعت ته وکتل، هغه د باران باره کې وارخطا و، بيا مې يوې غاړې ته بوت او د نیم ساعت نور انتظار مې ورته وویل. خو هيڅ گټه يې نه درلوده، هيڅوک راغلل.

تقریباً مازیگر پنځه بجې تیز نری نری باران وریده. درې موټرې پرله پسې د کور دروازې نه د هديرې په لور روان شوو. اول تور غټ موټر کې تابوت، ورپسې موټر کې د گیتس بي پلار او ورپسې لیمو موټر کې زه او وزیر ناست وو. وروسته څلور پنځه مزدوران او د غربي جزیرې پوسته رسان چې باران ښه لامده کړي وو، راڅرگند شوو. هديرې ته رسیدو سره بل موټر هم راغی، و مې لیدل چې هماغه د گیتس بي د کتابخانې ګونګي په څېر سترگو والا سپړی و، چې درې میاشتي مې د گیتس بي د کور په کتابخانه کې لیدلی و. د هغې نه وروسته مې دا سپړی نه و لیدلی. نه پوهیږم چې څنګه جنازې نه خبر شو، باران د هغه پلنې عینکې لمدې کړې وې، عینکې يې له سترگو لرې کړې په یوه ټوټه يې پاکې کړې ترڅو د گیتس بي قبر سم وگوري.

ما هڅه کوله د یوې شیبې لپاره د گیتس بي باره کې فکر وکړم، خو هغه ډېر لرې تللی و او ما صرف یادولی شو، پرته د خفګان نه چې ډيزي یو پیغام او نه هم یو گل راولیږه.

ما واوریدل چې یو سپړی لگيا و، "هغه سپړی خوشبخته وي چې د خښولو په مهال يې باران وي. او بیا د ګونګي په څېر سترگو والا په زوره آمین وویل. د باران له کبله مونږ بیرته موټرو کې کیناستو. ګونګي سترگو والا راته دروازه کې وویل،

-زه کور ته نشم ننوتلای. هغه وویل.

- هیڅوک نشي کولای ننوځي.

- ولې خدایه! هغه خو باید سلگونو سره هلته تللی وای. هغه خپلې عینکې له سترگو ښکته کړې او بیا یې په خپل جیبې د سمال وچې کړې.

د گیتس بی مرگ نه وروسته راته شرق و یرونکی ښکاره شو. کله چې د ونو نه پانې غورځیدل پیل شول او نري شمال هم د شپې له خوا پرڅه غورځوله، نو ما پریکړه وکړه چې کورته لاړ شم.

یو شی اړین و چې باید د دې ځای تلو نه دمخه مې کړی وای، یو بې خونده او خواشینونکی کار و. خو ما غوښتل چې هرڅه یو ترتیب کې پرېږدم. ما جوړډن بیکر هم ولیده. مونږ ډېرې خبرې سره وکړې. چې ما ته څه راپیښ شوي وو او د گیتس باره کې مې هر څه ورته وویل. هغه څوکی کې ناسته او زما خبرو ته یې غوږ نیولی و.

هغې د گولف لوبې لباس پر تن و، زما یاد دي چې هغه مې د یو ښه انځور په شکل ذهن کې ساتلې ده. د هغې زنه یو څه راپورته شوې وه، د هغې وینسته د خزان د ونو پانې په څېر ول.

کله چې ما خپلې خبرې پای ته ورسولې، نو هغې پکې پرته د څه ویلو وویل چې هغې یو بل سړي سره کوژدن کړې ده. خو زه شکي وم، ځکه د سر په خوځولو هغې د هرچا سره چې زړه وغواړي واده کولای شول، یوی شیبې لپاره مې همدا فکر کاوه چې شاید زه سهو شوی یم، خو وروسته پوه شوم، د خپل ځایه راپاڅیدم ترڅو خدای پاماني ترې واخلم.

- سره له دې تا زه پریښې وم. جوړډن زرو وویل: تا ما سره په ټیلیفون څنگه خبرې کړې وې، زه اوس ستا په کیسه کې نه یم، خو دا زما لپاره

یوه نوې تجربه شوه او ما یو څه گنگس کوي هم.

- اوه... تاته یاد دي؟ هغې ورزشاته کړه: مونږ چې موټر کې ناست وو د موټر چلولو باره کې مو بحث کړی و.

- ولې، فکر نه کوم...

- تا ویلي ول چې یو موټر چلونکی هغه وخت خراب وي چې یو بل خراب موټر چلونکي سره مخ شي! ښه، نو ما یو بل خراب موټر چلونکي سره ولیدل، همدا سې نده؟ ما فکر کړی چې ته یو ایمانداره او ساده سړی یې او زه فکر کوم دا ستا یو پټ ویاړ دی.

- زه دیرش کلن یم، ما وویل: زه دروغو ویلو نه پنځه کاله مشریم. هغې ځواب رانکړ. غوسه مې هم راتله او لږ پرې مټین هم وم. زه ترې لاړم.

د اکتوبر میاشت اخري ورځې وې، یو ماسپینین مې ټام ولید. هغه د پنځمې جادې په لور په قهرجنه توګه، خپل لاسونه چاک نیولي لکه چا سره جنګ کولو لپاره روان وي، هغه یوې بلې خوا کتل. زه لږ په ورو شوم چې هغه تېر شي، هغه د سرو زرو دوکان مخې شیشې ته ودرید، تندي یې تریو نیولی و، چې زه یې شیشیه کې ولیدم او بیرته په شا راغی، لاس یې راته ونيو.

- څه خبرې دي نیک! ولې لاس ورکولو باندې هم اعتراض لرې؟

- هو... ته پوهیږې زه ستا باره کې څه فکر کوم.

- ته لیونی شوی یې نیک! ته بیخي لیونی یې. زه نه پوهیږم چې په تاڅه شوي؟ هغه زرو وویل او لاسونه یې کورتی کی نناسل.

- ټام! هغه ماسپینین تا ویلسن ته څه ویلي و؟ ما په ترڅه لهجه ترې

و پوښتل. هغه ماته همدا سې کتل، او زه پوهیدم چې زما فکر د هغه وخت باره کې سم دی، زه ترې بیرته روانیدم خو هغه راوپاندې شو او زه یې مټ نه و نیولم

- ما هغه ته ریښتیا ویلي و، مونږ هماغه مهال کور پرېښودو او سامانونه مې ترلې وو چې هغه راننوت. ما څوک ورولیږه چې ورته ووايې چې ټام کور کې نشته، خو هغه بره راوخوت. هغه به زه هم ویشتلې وم که ما ورته نه وو ویلي چې هغه زیږ موټر د چا و. هغه جیب کې د تمانچې په ماشه گوته ایښې وه. هغه بې پروا لگیا و، لږ تم شو. نو خه وشو که ما ورته ویلي؟ گیتس بې ستا او د ډیزي په سترگو کې خاورې شیندلې وې، خو هغه یو کلک سپی و، هغه په مارټل موټر داسې وروخیژوه لکه یو سپی او بیا یې موټر هم ونه دراوه. ما سره د ویلو لپاره هیڅ نه و، پرته د یو نا مکمل حقیقته چې هغه ریښتیا و.

ما هغه یا د هغې په څېر هیڅوک نه شو بښلی یا د بښلو وړ وو. ټام او ډیزي بې پروا خلک وو، دوی شیان او ژوندي راټولوي او بیا وروسته خپلو پیسو او بې پروایۍ ته په شا تگ کوي یا کوم څه چې هغوی دواړه سره یوځای ساتي او د نورو خلکو په واسطه خپله گندگي صفا کړي... ما هغه ته لاس ورکړ، ډېره بده راته ښکاریده، دا ځل مې ورته ځکه لاس ورکړی و چې زما دې خبرې ته پام شوی و چې زه یو ماشوم سره خبرې کوم. بیا هغه د سرو زرو دوکان ته ننوت ترڅو د ملغلرو یوه غاړه کې واخلي یا کیدای شي بل څه اخلي خو زما بې پرې څه...

کله چې زه راوتم، د گیتس بې کور هماغسې تش و، د هغې واښه هم زما د کور په څېر بېر شوي وو. د هغې کلي یو ټکسي چلونکی چې کله هم د گیتس بې کور سره تیرېږي نو یو ځل هرو مرو د کور مخکینی. دروازې سره په ورو کېږي او دننه لور ته اشاره کوي، کیدای شي دا هغه ټیکسي والا وي چې د ټکر په شپه یې گیتس بې او ډیزي له دې ځای نه شرقي جزیرې پورې رسولي وي او یا کیدای شي دا کیسه یې ځان نه جوړه کړې وي. ما نه غوښتل چې نوره دا کیسه واورم، نو ځکه ما منع کړ او ریل نه ښکته شوم.

د شنبې شپه می نیویارک کې تېره کړه، ځکه دهغه د رڼا نه ډک او برېښیدونکي محفلونه ما سره ملګري وو چې په اسانۍ سره مې د هغه د کورنۍ د سندرو، خنداگانو، پرکالتوب چې د هغه د بڼې نه اوریدل کیده او خلک موټرو کې تگ راتګ اوس هم زما ذهن کې هماغسې تازه دی. په اخرنۍ شپه چې ډاله مې د سامان نه ډکه کړې وه، زه لاړم او یو ځل بیا مې د هغه سترناکامه شوي کور ته وکتل. سپینو زینو کې یو کرغیرن څه لغت لیکل شوی و، لکه یو ماشوم چې په خښته لیکلی وي. د سپوږمۍ په رڼا کې صفا ښکاریده، هغه لیکل مې وړان کړل بیا لاړم ساحل خواته او په شگو کې یوه شپه کیناستم.

زه هلته ناست او ددې زړې او نا اشنا دنیا باره کې مې چرت و هه، ما د گیتس بې خیالاتو باره کې فکر کاوه چې په لومړي ځل به یې د ډیزي کور مخې ته شین رنګه خراغ لیدلی وي، هغه د ډېر لرې ځای نه دلته راغلی و او د هغه خوبونه ریښتیا هم دومره نږدې شوي و خو هغه ډېر په مشکله په دې ونه توانید چې هغه راخپل او یا درک کړي.

گیتس بې په شین خراغ باور درلود، یو ژوندی راتلونکی چې کال په

کال زمونږ د مخې نه په شا روان دی. بیا هغه مونږ تېر باسي خو بیا ځکه
فرق نه کوي چې سبا ته مونږ په تیزی منډه وهو، زمونږ لاسونه لا پسې
پراخوي... او بیا به یو روڼ سهار...
خو مونږ روان یو، د اوبو په مخالف جهت لامبو وهو، او مونږ پرله
پسې توگه په شا تمبوي.

پای

د جولای ۱۱، ۲۰۱۵ کال
کابل، افغانستان

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English